

Universitätsbibliothek Wuppertal

Demosthenis Et Aeschinis, Principum Græciæ Oratorum Opera

Demosthenes

Aureliae Allobrogum, 1607

Eruditorum aliquot de Demosthene et Æschine iudicia

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1565)

ERV DITORVM ALI QVOT
DE DEMOSTHENE ET ÆSCHINE

I V D I C I A .

PLVTARCHI LOCA QVAEDAM IN
QVIBVS MENTIO FIT DEMOSTHENIS,

A GVLIELMO MORELIO
conquista:

Hieronymo VVolffio interprete.

Ο Περικλῆς, ὡς ἡμῖν ἀκούειν. ὧσα δὲ δο-
ταί, καλοῦ μῆκος ὑπὸ τῆς δῆμῃ, πολλὰ κί-
αχ ὑπῆκασε, λέγον, ἀσυντάκτος ἐστίν. ὡ-
σαύτως ἡ καὶ Δημοσθένης ζήλων τῆς
τούτου πολιτείας γυμνῶν, καλοῦνται
αὐτὸν τῆς ἀθλευμάτων σύμβουλον, αἰτῶναι, ἐ-
συντεταγμένῳ
λέγων, ἔτι τῶν μὲν ἰσως, ἀδικοῦτος ἐστίν, καὶ πεπλάσμεν
ὧσα δὲ δοταί, ἐν τῇ καὶ μειδία, τὴν τῆς σιγῆς ὡφέλεια
ἐναργῶς παρίσχει. φησὶ γοῦν, ἐγὼ δὲ ἐσκέφθην μὲν, ὡς ἀ-
θλευματι, φημι, οὐκ ἀ ἀρνηθῆναι καταμελετηκέναι γέ,
ὡς ἐκὼ μάλιστα ἐμοί. καὶ γὰρ ἀ ἀθλιος μὲν, εἰ τοιαῦτα
παύει, καὶ πάχων, ἢ μέλουν ὧν πρὸς τούτων εἶναι ἐμελλοῦ.
ὁ περὶ δὲ ὁ Δημοσθένης φησὶν ἀνάξια πάχων τὴν πάρα-
λον ἰσχυρὰ οὐσαν εἶναι ἐξ ἑλκῶ καὶ χόρσας ἔ-
βοσκήμα-
τα καὶ μειδία ὧσα κομίζουσιν, ἢ που πολιτικὸς ἀνὴρ ἀ-
ζωνοθεσίας καὶ βροιαταρχίας καὶ τὰς ἐν ἀμφικτύοσι πορε-
δρίας ἐπολιτῶν, εἶτα ὁρῶν μῆκος ἐν ἀλφίταις ἔ-
σεμφύλων
δραμῆς ἴσσει καὶ πύκοις πορεβάταιν, οὐ παντάπασι δὲ ἐξ-
τέτο δὲ τὸ καλοῦ μῆκος ἰσχυρὰ γῆρας ἐπάγειται μηδενὸς
ἀναγκάζοντος.

λέγεται ἡ καὶ Δημοσθένης ἐκπεσόντος ἐν τῇ δῆμῳ, ἔ-
βαρῆς φέρετος, ἀνασταθμῶν παλαιῶν τινὰ γέροντα τῆς ἀ-
κηκοῦτος πρὸς μειδίας καὶ εἰπεῖν, ὡς ἐμείνω τάνδρῳ πορε-
στοικῶς τὴν φύσιν. οὐ δικαίως αὐτὸς κατέγνωκεν. οὐτοῦ ἡ
καὶ πρὸς τὸν δὲ ἐπιπέδῃς συνειπτόμενον ἐπὶ τῇ καροτομία
καὶ ὧσα κομίζουσι εἰς τὴν μουσικῶν δοκίμουτα, παρῆεν ἐκ
λευσεν, ὡς ὀλίγη χρόνῳ τῶν ἀφῶν ὑπὸ αὐτῶν γυμνομαθῶν.
οὐ μὲν ἀλλὰ ἔ-
σκώμματα καὶ γελοῖον ἐστίν, ὅτε γίνεται
πολιτικῶν λόγων μέρες, εἰ καὶ πορὸς ὕβριν ἢ βωμολο-
χίαν, ἀλλὰ χεῖρῃς ὑπὸ ἐπιπλήτωντος ἢ δρασύνητος
λέγοντο. μάλιστα ἡ δὲ δοκίμει τὰ τοιαῦτα πρὸς τὰς ἀμεί-
ψεις τὰς ἀπαντήσεις, τὸ γὰρ ἐν ὧσα σιδηρῆς καὶ καταρξον-
τα, γέλωτος ποιουμένους ἐστίν, καὶ δόξα κακοποιίας πορε-
σι, ὡς πορεσῆν τοῖς κινέρονος σκώμματα, καὶ τοῖς κἀπαινος
τῶν πορεστυτέρον, καὶ δὲ ξιδίου τῶν ἀεισοτέλους συνήδοις.
οὐτοῖ γὰρ ἐσκόπων πολλὰ κίς ἀρχόμενοι, ἀμυνομαθῶν δὲ
συγγνώμῃς ἀμα καὶ χεῖρῃς ὁ καμῶς δίδωσι κατὰ περ
Δημοσθένης πορὸς τὴν αἰτίαν ἐγόντα κλέπτειν, χλοδάζον-
τα ἡ αὐτὰ τὰς νοκῶ γραφίας, οἶδα ὅτι σε λυπῶ λύχρον
καμίον, καὶ πορὸς δημοσθῆν βροῦντα, δημοσθένης ἐμὲ βροῦ-
λεται δημοσθῆν, ἢ ἰς τὴν ἀθλευσῶν αὐτῆ μὲν τοῖς πέρυσιν ἢ
ἀθλευσῶν μορξήνους ἐλίφθη.

φωκίανος ἡ καὶ τὴν βραχυλογίαν ἐθαύμαζον. ὁ γοῦν πολυδύκτος ἀπεραίνετο ῥήτορα μάλιστα ἐ*

Pericles, ut fama & auditione acce-
pimus, vocatus à populo, sepe non
obtemperavit, cum se esse paratum
negaret. Eodemq; modo & Demo-
sthenes, illum in gerenda republica
æmulatus, Atheniensibus cõsiliũ eius
expetentibus aduersus eum fatus est, quòd se non præmedita-
tum esse diceret. Atque hæc fieri potest, ut sine certo
autore tradita cõfictaque sint. In Midiana verò me-
ditationis vtilitatem euidenter demonstrat hoc mo-
do: Ego verò me, Athenienses, meditatum esse aio;
nec iusticias ierim, me summo quo potuerim studio
in hæc incubuisse. Vecors enim essem, si, cum ita tra-
ctatus essem, & tracter adhuc, negligerem, quomad-
modum is de rebus dicturus essem.

Cũ Demosthenes aiat, sacram triremẽ, quẽ Paralus
dicitur, indignis tractatã esse modis, quòd Midie li-
gna, vallos, & pecudes vexerit: an nõ homo polliti-
cus præfecturis, prouinciis, Amphictyonico princi-
patu, relictis, dimetienda farina & vinaceis patitiq;
ouium occupatus, equi quam dicunt senectã omnino
accersere sibi videbitur, cogente nemine?

Fertur olim senex quidã, qui Pericle dicere audie-
rat, Demosthenẽ exploratum à populo, eã ignominia
grauiter ferentẽ castigasse, cũ diceret eũ, qui prestati
illi viro si. nihil esset ingenio, desperando sibi ipsũ fa-
cere iniuriam. Sic & Timotheum Euripides, cũ ob
affestationem nouitatis exhiberetur, ut legum Musi-
carum violator, bono animo esse iussit: quòd nõ ita
multo post theatra in ipsius potestate futura essent.

Et sales & ridicula interdum sũt civilis orationis
partes, si nõ per cõtumeliam & scurrilem efficacita-
tẽ vsurpẽtur: sed vtiliter, castigandi aut cauillãdi cau-
sa adhibeãtur. Laudantur autẽ hæc potissimum in res-
poncionibus extemporalibus. Nam de industria cap-
tare talia, & lacessere, eius est, qui risum mouere
velit, & quidem non sine malevolentia suspicione.
Cuiusmodi fuerũt Ciceroniana disteria, & Catonis
maioris, & Euxitheĩ, qui familiaris fuit Aristotelis:
eũ sepe deriderent eos, à quibus lacessiti non essent.
Respondenti autẽ simul & veniam dat & gratiam cõ-
ciliat ipsum tempus: quemadmodum Demostheni ad-
uersus furti suspectum, lucubrationes eius deridẽtẽ,
cum diceret, scire se lucernam suam illi esse molestã
& aduersus Demadem, vociferãtem, Demosthenes
me corrigere vult, sus Mineruam: At, inquit, Miner-
ua ista superiore anno in adulterio deprehensa est.

Phocionis in dicẽdo breuitas in admiratione fuit.
Polyeuctus rectẽ pronũciauit, sũmũ quidẽ oratorẽ esse

E libello
de inflitu
dis libere

E libello
An natu
grandiori
sit gerẽda
reipubli-
ca.

Ex codem.

E præcep-
tis gerẽndi
reipubli-
ca.

Ibidem.

**

Demosthenis

Demosthenes: sed vim dicendi in Phocione esse maximam: quod paucissimis verbis plurimum sensus complecteretur. & Demosthenes, cum ceteros contemneret, surgente Phocione, dicere solebat: Orationis ensis exurgit me. Dabis igitur operam, ut apud populum meditata & minimè inani utaris oratione, cautione diligenti adhibita: qui scias & Periclem illum ante conciones optare solitum, ne quod sibi verbum, rebus alienis excideret. Nihilominus tamen verbis ad congressus subitos accommo datis instructum & exercitatum esse conuenit. Præcep enim est occasio, & subito multa in republica gerenda existunt. Qua de causa & Demosthenes, ut aiunt, multis fuit inferior, quod in re presenti subterfugeret ac tergiversaretur.

ibidem.

Vide num ea quæ aduersus Aeschinem à Demosthene dicta sunt, & in hunc ab Aeschine, quæ item contra Demadem scripsit Hyperides, aut Solon dixisset, aut Lycurgus Lacedæmonius, aut Pittacus Lesbius. Quæquam & Demosthenes conuicia, in forensi genere duntaxat habet. Philippicæ autem nihil habent ridiculum, scurrile nihil. Hæc enim maiori probro sunt iis qui dicunt, quàm iis qui audiunt. Præterea confundunt negocia, & curias atque conciones perturbant.

DE EODEM, E STRABONIS libro octauo.

Tantum valuit honos Dei huius apud Græcos, ut & Macedones reum iam potentes, ad id vique tempus asylum inuiolatum ferè seruarent, & supplices, qui in Calauriam confugerant, abstrahere vereretur. Cum ne Demosthenem quidem, Archias, quamuis milites adduxisset, violare auderet: & in mandatis haberet ab Antipatro, ut viuentem adduceret & illum, & quosuis alios oratores, quos similitum criminum reos inuenisset. Verùm persuadere illi instituit, nec persuasit tamen: cum is ante sibi necem veneno consciuisset.

DE EODEM, E DIODORI Siculi Bibliotheca historica lib. 16.

Athenienses, cum suspecta haberent incrementa Philippi, subinde iis qui ab illo premebantur, opem ferebant, tum mittendis legatis ad ciuitates, tum adhortando, ut libertatem tuerentur, & ciues ad proditionem inclinatos extremis suppliciis cohercerent: cum societatem omnibus pollicendo. Denique hostili aduersus regem animo declarato palam, continenter tum Philippo belligerabantur. In primis autem eos ad Græciæ defensionem suscipiendam incitabat Demosthenes orator Græcorum illa ætate eloquentissimus.

δημοσθένης δεινότατον ἦ εἰπεῖν φωνάσαντα. πλείστον δὲ αὐτὸν τὸν λόγον λέξει βραχυτάτη νοῦν περιέχειν. καὶ ὁ δημοσθένης τῶν ἄλλων καταφρονῶν, εἰώθει λέγειν ἀπὸ τῶν μύθων φωνάσαντος ἢ τῶν ἐμῶν λόγων κοπιᾶ ἀνίσταται. μέγιστα μὲν οὐκ ἐσκεμμένον περὶ καὶ μὴ δεξιάνω τῶν λόγων χεῖρ ὄντων πρὸς τοὺς πολλοὺς μετ' ἀσφαλείας εἰδὼς ὅτι καὶ περικλῆς ἐκείνος ἤνυστο πρὸς τὴν δημογραφίαν, μηδὲ ρῆμα μηδὲν ἀλλότριον τῶν πραγμάτων ἐπέλαττειν αὐτῷ. διὲ ἡ ὁμῶς καὶ πρὸς τοὺς ἀπαντήσεις τὸν λόγον εὐστροφον ἔχει καὶ γυμνασμένον, ὅς εἰς γὰρ οἱ καθεστὶ καὶ πολλὰ φέροντες ἐν ταῖς πολιτείαις ἀφνίδα. διὸ καὶ δημοσθένης ὑλαττεῖ τοὺς πολλῶν, ὡς φασί, πρὸς τὸν καθεστὸν αἰαδύρομνος καὶ κενῶν.

ὅρα ἡ τὰ πρὸς ἀρχὴν ὑπὸ δημοσθένους εἰρημνία, καὶ πρὸς τὸν ἰσχυρὸν ἀρχίνου, καὶ πάλιν ἂ πρὸς δημοσθένον γέγραπται ὑπερίδης, εἰ σόλων αὖ εἶπεν ἢ περικλῆς ἢ λυκούργος ὁ λακεδαιμόνιος, ἢ πύττακος ὁ λίσσιος. καὶ τοῖς γε καὶ δημοσθένος ἐν τῶν δικανικῶν τὴν λείδρον ἔχει μόνον, εἰ δὲ φιλιππικοὶ καθαρόντες καὶ σκώματες καὶ βωμολοχίας ἀπάσης. τὰ γὰρ τοιαῦτα τῶν ἀκουόντων μάλλον αἰχμῆει τοὺς λέγοντας. ἐπὶ ἡ σύγκρισιν ἀπεργάζεται τῶν πρὸς ἀμύμων, καὶ δευτέρῃ τὰ βυλδύπεια καὶ τὰς ἐκκλησίας.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ, ΕΚ ΣΤΡΑΒΩΝΟΣ βιβλ. ὄγδι.

Ὅπως ἐπεκράτησεν ἡ τιμὴ τῆς θεοῦ τίτις πρὸς τοὺς Ἕλλησιν, ὡς καὶ μακεδόνες δυναστεύοντες ἤδη μέγιστον ἐφύλαττον πρὸς τὴν ἀσυλίαν, καὶ τοὺς ἰκέτας ἔδοσαν αὐτῶν τοὺς εἰς χαλαυρίαν καταφυγόντας. ὅπου γε οὐδὲ δημοσθένης ἐπαρρησιεῖ ἀρχίας βιάζεσθαι ἔαπώτα ἔχων, ὡς πρὸς τὸ ἄλλο ὑπὸ ἀντιπάτρου ζώντα ἀγαγεῖν καθεῖνον, καὶ τῶν ἄλλων ῥητόρων, ὃν ὄνει τῶν ἐν ἀγῆταις ὄντων ταῖς πρὸς ἀμύμων. ἀλλὰ πείθειν ἐπεισθεῖτο οὐ μὲν ἐπεισέγε, ἀλλ' ἔφθνη, φαρμάκω πρὸς ἀμύμονας εἰαυτὸν τὸ ζῆν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ, ΕΚ ΔΙΟΔΩΡΟΥ σικελιώτου βιβλίου 9. ἰσθρ. βιβλ. 15.

Οἱ δ' ἀθλωαῖοι τὴν αὐξήσιν ὑπορρημῶσι τῶν φιλιππῶν, τοὺς αἰεὶ πολεμουμένους ὑπ' αὐτῶν ἐβοήθουσαν πρὸς τοὺς ἄλλους ὅτι τὰς πόλεις, καὶ πρὸς ἀκαλοῦντες πρὸς τὴν αὐτονομίαν, καὶ τοὺς ὅτι τὴν πρὸς ὀρμῶντας τῶν πολιτῶν θανάτω κολλάζεν. ἐπηγγέλλοντα ἡ πᾶσι συμμαχίσειν, καὶ φανερῶς εἰαυτοὺς πολεμῶντας ἀποδείξαντες τῶν βασιλεί, διεπολέμουσαν πρὸς φιλιππῶν. μέγιστα δὲ αὐτοὺς παροξύνει πρὸς τὴν ἐλπίδα δημοσθένος ὁ ῥητορ, δευτέρως ὡν κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους Ἕλλητων.

E K

Demosthenis

nes etiam profectus, cum ceteris ad Alexandrum no peruenit: sed e Citherone retrò Athenas abiit: siue, metu eorum, quæ contra Macedones egerat, siue, ne quam de se Regi Persarum suspicionem praberet. Magnam enim eum pecuniam à Persis accepisse aiunt, vt Macedonibus aduersaretur. De qua & Aeschines, in quadam oratione corruptelam munerum illi obiiciens, dixisse fertur: Nunc tamen luxum eius aurum regium obruit. Sed ne id quidem ei sufficiet. Nullæ enim vnquam opes improbum animu expleuerunt.

EX EODEM.

AT verò Thebani priusquam res adesset, & profundis fossis, & dentis vallis Cadmeam circumdederant, vt neque auxilia neque commeatus praefidio Macedonico submitti possent: missisque ad Arcadas & Argiuos & Eleos, Athenienses item, de societate legatis, auxilia postulabant, magna que armorum vi dono missa à Demosthene, inermes armis ornabant. Eorum porrò quorum opem implorabant, Peloponneses ad Isthmum milites miserunt, moraque interposita prestolabantur, cum rex in expectatione esset: Athenienses autem etsi auxilia Thebanis decreuerunt impulsu Demosthenis, copias tamen non ablegarunt, inclinationem belli captantes.

EX EODEM.

POST hæc Alexander legatos misit Athenas ad decem oratores sibi aduersantes exposcendos: quorum clarissimi erant Demosthenes & Lycurgus. Cuius autem concio conuenisset, legatisque productis populus orationem audisset: in magnam sollicitudinem & dubitationem incidit. Nam simul & vrbis dignitatem tueri studebat, simul ob Thebanorum excidium, periculo perterritus, in magno metu erat, finitimorum calamitatibus admonitus. Cum autem in concione varij sermones haberentur: Phocion cognomento bonus, Demosthenicæ factionis aduersarius, iis qui exposcerentur, Leocoras dicebat esse imitandas, & Hyacinthidas, vtròque mortem oppetendam, ne quid detrimenti caperet respublica, & ignauiam ac timiditatem obiciebat iis, qui ocumbere pro patria recusarent. At populus hunc tumultuando eiecit, eius oratione offensus. Demosthenes verò meditata oratione recitata, populum ad commiserationem impulit, vt appareret, velle eum viros illos non seruatos. Postremò Demades à Demosthene, vt aiunt, quinque talentis argenti adductus, autor factus est, viros conseruandi, decreto recitato, solerter scripto: quo & excusatio illorum contineretur, & promissio, fore vt punirentur secundum leges, si digni supplicio essent.

EX EODEM.

ATHENIENSES, pecuniæ Harpali rationes exquirentes, Demosthenem & alios quosdam oratores, vt qui de iis aliquid accepissent, condemnarunt.

QUI aduocati, quò tunc apertè perierunt, legationem ad Alexandrum, & alios quosdam oratores, vt qui de iis aliquid accepissent, condemnarunt.

νης επιπεμφθεις, & συνηλθε μετ' ην αλλων παρος τ' αλεξανδρον, αλλ' εν τε κιδαιρονος ανηγαμην εις τας αθηνας. ειτε δε τα πεπολιτευμενα κη μακεδονων φοβηθηεις, ειτε βουλομενος τω βασιλει ην προσωτων αμεμπτων αυτη δεσφραττειν. πολλα γδ χρηματα φασιν αυτον ειληφεναι τω δε προσωτων, να πολιτευηται κη μακεδονων. ωδε ων κη τον αιχινω φασιν, ονειδιζοντα τω δημοθενει κατ' αναλογον τω δωροδοκω, ειπειν, νω μνητοι τω δωρονω επιμεκλυκεν αυτη τω βασιλικον χρυσιον. εστι η τουτω αυδη τε το ικανον. ουδεις γδ ποποτε πλουτος εσπου προηρου ωδε εχημετο.

EK TOUT AYTOUT, ΠΕΡΙ ΤΕ ΑΥΤΕ, ΒΙΒΛ. ΤΗ ΑΥΤΗ.

ΟΙ ηθηαιο παρ' αυτην βασιλειωσ παρεσιαι, τ' καδ μιν τα φερισ βαθιαεις, κη σαυραμασι πυκνοις ωδε εβαλον, ωστε μητε κοιθηαι αυτοις δυααδ μητ' αγραν εισαεμψαι. παρος η αρχιδας κη αρειοις, επη η λειοις παρ' εβουσαντες, η εξιουω βοηθειν. εμοιως η κη παρος αθλωναιοις ωδε συμμαχιας εφερεσβουσαι, κη τω δε δημοθενει οπλων πληθος εν δωρεα λαβοντες, τοις ανωπλοις κη δωπλιζον, ην δε επι τω κοιθηαι τω δε κη κλημενων, οι μνη εν πελοποννησω στρατωτας δε επεμψαν επι τ' ιαδμον κη δεξαιβαιτες εκαραδοκωιεν, παρ' εδοκιμασε βασιλειωσ οντος. αθλωναιοι δε εψηρισαντο μνη βοηθειν τοις ηθηαιοις, πειδεντες τω δημοθενει, & μνη τοις κη τω δυαμιν δε επεμψαν, κη αραδοκωιτες τω δε προηρου τε πολεμου.

EK TOUT AYTOUT, ΠΕΡΙ ΤΕ ΑΥΤΕ, ΤΗ ΑΥΤΗ.

ΜΕΤΑ η ταυτα εις τας αθηνας δε απεστειλε τοις εξ αιτησιαις τ' ηρησαν δεκα τοις κατ' αυτην πεπολιτευμενοις, αν υπηρχον οπιφανεις αιτοι δημοθενεις κη λυκουργος. σιωαχθεις ουκ εκλησιαις, κη ην παρ' εβου τω εισαθθεντων εις το πληθος, ο μνη δημοσ ακουσας τ' λογων, εις πολλω ανωνια κη δωροειαν ενεπεσει. αμα μιν γδ εαυ δε το τ' πολεωσ αξιαμα τρεω, αμα η δε τω ηθηαιων απολειαν εκπεπλημενας το δε ενω, ωδε φοβος κη θεισηκωι, ουδε τοις μνη τοις ηθηαιων κη δωροειαν αυτημασι. πολλων η λογων κη μνη κη εκλησιαις, φωκωων μνη ο κηστος, ανηπολιτευομενος τοις ωδε τ' δημοθενειν, εφη δεν τοις δεξαιβαιτες μνησιναι τας λεωκορας κη τας υακινθιδας, κη τ' εαναιον εκουσιωσ υπομειναι ερεκα τ' μηδεν ανηκεσον παρειν τ' παρειδα. ε τω ανανδρια κη δε ειλιαν ανειδιζε ην μη βελο μνηων τω της πολεωσ τελουτων. ο η δημοσ τε τον μνη τοις δωροειωσ δε εβαλε, παρ' εαντωσ ακουων τοις λογοις, δημοθενειωσ η λογον πεφρονησ μνηον διελδοντες, ο δημοσ εις συμπαθειαν τ' ανδρων παραθεις, φανερος λω σωζεν βουλομενος τοις ανδρα. επι τελου της η δημοθενειωσ, πεπεισ μνηωσ τω τ' περ' ε δημοθενειωσ, ωσ φασιν, πετε ταλαιτωσ αργυριου, σιωαβελου μνη σωζεν τοις κη δυαδοντα, τω δε ανηγω η ψηφισμα κη γραμμενον φιλοτεγχοσ. ωδε ειχε γδ τω δεσφραττειν ην ανδρων, κη επαγγελιαν τε κολαζειν κη τοις νομοις, αν ωσιν αξιοι τιμωριας.

EK TOUT AYTOUT, ΠΕΡΙ ΤΕ ΑΥΤΕ, ΒΙΒΛ. ΤΗ ΑΥΤΗ.

Elogia.

ΕΚ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΕΡΙ

τῆ ἀντιβιβλ. ιη.

ΚΑΤ' ΕΚΕΙΝΟΝ Τ' ΚΑΘ' Ο ΜΥΝ ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ Τῆ ἀθλιώσι
ἀντιθέρον δημοθένης ἐπεφύλαξε καὶ δεδίκησ μέ-
νος εὖς εὐληφῶς τῆ ἀρπαλείων χημάτων.

ΕΚ ΠΑΥΣΑΝΙΟΥ, ΕΝ ΑΤΤΙΚΟΙΣ.

ΜΕΤΑ ἢ τὰς εἰκόνας τῆ ἐπιτύμων, ὅτι ἀγάλαμα-
τα δῶν ἀμφιάρως, καὶ εἰρήνη φέροντα πλάτω-
να πύδα ἐν ταῦτα λυκοῦρος τε καὶ χαλκοῖς ὁ λυκό-
φρονος, καὶ χαλκίας ὅς πορὸς ἀρπαξείζω τον ξέρξου τοῖς
ἐλλήσιν, ὡς ἀθλιώτων οἱ πολλοὶ λέγουσιν, ἔωραξε τ' εἰ-
ρήνῳ. ἔστι ἢ καὶ δημοθένης, ὃν ἐς καλαυρίαν ἀθλιώται, τ'
πορὸς εἰζωδῶς νῆσον, ἢ ἀγκιστρῶν ἀποχρησῶν. δεξάμε-
νοι ἢ ὕστερον, δῶκουσιν αἰθῆς μὲν τῶ ἐν λαμία πηλῆν.
δημοθένης ἢ, ὡς δευτέρου ἐφυγε, περασοῦτε καὶ τότε ἐς τ'
καλαυρίαν. ἐνταῦθα πῶν φάρμακον ἐτλῶτισσε. φυγάδα
τε ἔλλωα μόνον τὸν ἀντιπατρῶν καὶ μακεδῶν οὐκ αἰτή-
ραρχίας. ὁ ἢ ἀρχίας ὅτι δούριος ὢν, ἔργον ἤετο
αἰόσον ὅσοι μακεδῶν ἔωραξε ἐνατῆα ὡρῆν ἢ τοῖς
ἐλλήσιν τὸ πᾶντα ἐν δευτέρῳ χυεῖσθαι. τούτοις ἤρχη ἀρ-
χίας ἀντιπατρῶν δῶταν τῶ δῶν. δημοθένης μὲν οὐκ ἢ
πορὸς ἀθλιώταις ἄγαν δούρια εἰς τὸ ἐχώρησεν. ὁ δὲ
μοι λελέχθαι δοκεῖ, ἀφ' ἧρα ἀφειδῶς ἔσπῶσιν τὰ ἐς πολι-
τείαν, καὶ πᾶσα ἡγεσῶν μὲν τὰ τ' δήμου, μὴ ποτε καλῶς
τελέσῃσιν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ, ΕΚ

τῆ ἀντιβιβλ. ιη.

ΚΑΛΑΥΡΕΙΑΝ ἢ ἀπύλλωνος, ἔσθιν τὸ ἀρχαῖον ἔξ' ἑλέ-
σιν, ὅτε περ ἦσαν καὶ οἱ δελφοὶ, ποσειδάωνος. λέγεται
ἢ καὶ τὸ ἀντιδουῶν τὰ χωρία σφᾶς ἀλλήλοισ. φασὶ δὲ
καὶ τῶ ἐ λέγειν κτημονόουσιν,

Ἰσὸν τε δήλον τε, καλαυρεῖαν τε νέμεσθαι,

Πυδατ' ἡγάθην, καὶ τῶν ἄντων ἡμετέσων.

ἔστι ἢ οὐκ ποσειδάωνος ἔσθιν ἐν ταῦτα ἄγαν. ἔσθ' ἢ αἰτῶ
παρθένης, ἐς τ' ἀντ' ἐς ὡραν πορὸς ἔλθῃ γάμου. τὸ πορὸς
λου ἢ ἐν τῶ καὶ τὸ δημοθένοισ μνημῶν βε. καὶ μοι τὸ δαι-
μόνιον δεῖξαι μάλιστα ἐπὶ τούτου δοκεῖ καὶ οὐκ ἔσθιν πορὸ
τερον, ὡς εἴη ἐάσαντες, εἰ δὴ ὄμνησιν μὲν πορὸς διεφθαρμέ-
νον τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἐπὶ τοσούτω κακῶ κακὸν δευτέρου
πᾶσα πῆξουσα ἐπὶ πᾶσιν γῆν πῶχρον τὰ ἢ δημο-
θένης ἢ φυγῆς τε σινέπτεσιν ἐν γῆρα λαβῆν πῆξου, καὶ ὁ
δῶνατος ἐχέτο οὕτω βίαιος. εἴρηται μὲν οὐκ ὡς αἰτῶ
ἢ ἀλλοῖς καὶ αἰτῶ δημοθένης πῆξου, ἢ μὲν τῶ χημά-
των, ἢ ἐν τ' ἀσῶας ἢ γὰρ ἀρπαλῶς, μὴ μεταλαβῆν αὐ-
τόν. τὸ ἢ ὕστερον λαβῆν, ἐπέξεμι ἐπὶ ὅσον ἐχέτο. ἀρπαλῶς
μὲν ὡς ἐξ ἀθλιῶν ἀπέδρα δὲ βίβας ναυσῶν ἐς κρήνῳ, οὐ
πολύ ὕστερον τῶ δὲ ἀρπαλῶν ἀπέδαν οἰκητῶν.
οἱ ἢ τῶ ἀνδρὸς μακεδῶν παυσανίου δολοφονητῶν
φασιν αὐτόν. τ' ἢ οἱ τῶ χημάτων διοικῆσιν συζῶν τὰ ἐς ῥό-
δον φιλοξένος μακεδῶν σινέλαβῆν, ὅς καὶ αὐτ' ὡρῶ ἀθη-
ναίων ἐξήτησιν ἀρπαλῶν. τ' ἢ πᾶσα τ' τὸν ἔχον, ἢ λέγῃ, ἐς
ὁ πάντα ἐπέθετο, ὅσοι τῶ ἀρπαλῶν πῆξου εὐληφῶτες.
μαδῶν ἢ, ἐς ἀθλιῶς χημάτων ἐπέθελλεν, ἐν τούτοις τοῖς
χημάσιν τοῖς λαβῶν τῶ ἀρπαλῶν κατὰ εὐληφῶν, καὶ αὐτοῖς, καὶ ὅσον αὐτῶ ἔλαβεν ἕκαστος. οὐδὲ ἐμνημόνυ-
σιν ἀρχῶν δημοθένοισ, ἀλεξάνδρῳ τε ἐς τὰ μάλιστα ἀπεχθάνομῶν, καὶ αὐτὸς ἰδίᾳ πορὸς ἔσθῃσιν. δημοθένης
μὲν οὐκ ἔσθῃσιν τῆς ἐλλάδος, καὶ ὡρῶ τῶ καλαυρείας εἰσὶν οἰκητῶν.

EX EIVSDEM LIB. 18.

EA tempestate princeps oratorum Atheniensium
exulabat, ob crimen acceptae ab Harpalo pecu-
niae.

DE EODEM EX ATTICIS

Pausaniae.

POST imagines heroum, à quibus cognomina tri-
butus sunt indita, extat deorum simulacra: Am-
phiarus, & Pax filiam Opulentiam gestans. Ibi col-
locata est & Lycurgi F. Lycophronis aenea statua, &
Calliae, qui (ut plerique Atheniensium perhibent) pā-
cem inter Artaxerxem & Græcos conciliauit. Est &
Demosthenis, quem Athenienses in Calauriam, quæ
insula est ante Trazenem, se conferre coegerunt: po-
steaque receptum denuò expulerunt, post acceptam
plagam ad Lamiam. Demosthenes verò etiam in se-
cundo exilio in eadem insulam traiecit, ibique hau-
sto veneno decessit: quem unum Græcum exulem
Archias ad Antipatrum & Macedonas non adduxit.
Is porrò Archias, genere Thurius, nefarium susce-
perat munus, omnes eos qui Macedonibus antè cla-
dem Thessalicam aduersari essent, ad Antipatrum
penas daturus adducendi. At Demosthenis immo-
dica auersus Athenienses beneuolentia hunc exitum
habuit: ut rectè mihi dictum videatur: virum qui se
totum reipublicæ tradiderit, habita populo fide, nun-
quam bona morte obiturum.

EX EIVSDEM CORIN-

thiacis.

Calauræam Apollini sacram fuisse tradunt, cum
Neptuni essent Delphi. Fertur & hoc, loca hæc
eos inter sese permutasse. Aiunt porrò, atque etiam
oraculum quoddam referunt,

Ex aquo Delo que Calauræaq; frauntur,

Et Pythone sacra, ventosq; Tanara iungunt.

Est certè quidem ibi fanum factum Neptuno, eique
sacra facit virgo, dum matura fiat matrimonio. In-
tra septimum autem est & Demosthenis monimentum.
In quo mihi cum primis, ut & in Homero quoddam,
Fortuna demonstrasse videtur, quàm sit inuida. Nam
hunc quidem iam orbatam luminibus, paupertatis
onus, malum alterum tanto malo cumulatum, om-
nes terras mendicantem peragrate coegit. Demo-
sthenem autem in senectute in exilium eiecit, & ad
necem violentam compulit. Multa porrò cum ab al-
liis, tum ab ipso Demosthenedicta sunt, cum de pe-
cuniis ab Harpalo ex Asia aduectis, accepisse quic-
quam pernegantibus. Ego verò id exponam quod
postea accidit. Harpalus cum Athenis elapsus, in
Cretam traiecit: à suis famulis est interfectus: alij
à Macedone quodam Pausania dolo sublatum asse-
runt. Quæstorem autem eius, qui Rhodum confuge-
rat, Philoxenus Macedo, qui & Harpalum ab Athe-
nienibus expoposcerat comprehensum, ed usque
torfit, dum cognouisset, quinam aliquid de Harpali
pecuniis accepissent: hisque compertis, literas misit
Athenas, in quibus cum enumeraret, & qui & quan-
tum quique nummorum abstulissent. Demosthenis
nullam prorsus mentionem fecit, quamuis ille & A-
lexandro maximè inuisus esset, & ipse priuatum eum
odisset. At Demostheni cum in aliis Græciæ locis
honores habentur, tum verò à Calaurianis.

** 3

Demosthenis

DE EODEM, EX AELIANI
variae historiae, libro
quarto.

SI quis Calliae auscultarit, potorem eum efficiet
Callias tibicinem Ismenias: arrogantem Alcibia-
des: helluonem Crobylus: eloquentem Demosthe-
nes: imperatorem Epaminondas: magnanimum Ag-
esilaus: bonum Phocion: iustum Aristides: sapien-
tem Socrates.

EX EIVSDEM LIB. V.

Pytheas deridebat Demosthenem, Demosthe-
nis filium, cum diceret, eius argumenta lucer-
nam olere: quod ille per totam noctem vigilaret, co-
gitans & ediscens ea, quae progressus ad Athenien-
ses dicturus esset.

DE EODEM, E CLEMEN-
tis Alexandrinj variarum lectio-
num lib. 7.

Quemadmodum, si quis Ischomacho studuerit,
agricola fiet: si Lampidi, nauclerus: si Charide-
mo, imperator: si Simoni, eques: si Crobylo, coquus: si
Perdici, caupo: si Archelao, saltator: si Homero, poe-
ta: si Pyrrhoni, vitiligator: si Demostheni, orator: si
Chrylippo, dialecticus: si Aristoteli, physicus, & phi-
losophus: si Platoni: ita si quis obtemperarit D O-
M I N O, & datam per illum persecutus fuerit
prophetiam: ad imaginem magistri perficietur, I N
C A R N E C I R C U M I E N S D E V S.

DE EODEM, EX ARISTIDIS
Smyrnaei oratione de errore
appellationis.

Age verò etiam alterius ornatum, tãquam equi
cognosce. Arbitror enim te Demosthenis, si
nihil aliud, at celebrem illam & diuinam de procla-
matione orationem legisse. Ibi ergo Demosthenes,
quem tu scilicet miraris solum, sic habet: de me au-
tem ipso persuasum habebam: tunc è fortassis: sed
tamen persuasum habebam (vides ut te extimulet,
cum bis dicat, persuasum habebam?) neque scriben-
tem quinquã melius me scripturum. Ego verò, qui-
bus de rebus tantum scripseram, & tum demonstra-
ram, de his aliquid obiter dixit: idque diis qui illa pa-
tescuerant, fretus. Ille verò adiicit: neque agere actu-
rum: neque legationem obeuntẽ, obiturũ alacrius aut
incorruptius. Quapropter omnium rerum curam sus-
cepi. Lecta porro epistola: Ed, inquit, rededit Philip-
pum: quis? non Atheniensium populus: sed mea ge-
rendae reipublicae ratio, Aeschine. Hanc ille vocem
edidit: cum antea multa insolenter contra vibem ia-
ctasset. Hic quidem sensus est: et si verba non satis
memini. Illud verò quod in oratione extremum est,
multo maiorem splendorem habet, ad Pericleã pla-
ne formulã expressum. Quod si, qualis ego apud vos
pro meo loco atque ordine fui, singuli in ãngulis
Graeciae urbibus extitissent: imò verò si vnum virum
solum Thessalia, si vnum virum Arcadia mecum cõ-
sentientem habuissent: nemo Graecorum, qui vel in-
tra vel extra Pylas degunt, in hac calamitate inci-
disset: sed omnes liberi & sui iuris, sine vllius periculi
in metu in patria quique sua tutò felicitateq; habitaret:

ταυτὰ θεοῦ αὐτῶν ἔργον ἐμοί, ἔστι δὲ οὐτὴ τῆς ἐξω πῦλῶν ἐλλήνων, ἔτε τῆς εἰσοῦτος παρῆσι κακοῖς ἐπέχρητ' αὐτῶν. ἀλλὰ πάντες αὐτῶν ὄντες ἐλεύθεροι, καὶ αὐτόνομοι, καὶ πάσης ἀδείας ἀσφαλῶς ἐν εὐδαιμονίᾳ τὰς αὐτῶν ὥκταν παρῆσιν ἔσονται
τούτων

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ, ΕΞ
Αιλιαῆς ποιήτης ἰστορίας, β. βλ. δ.

Εάν πορσέχη τις καλλία, φιλοπότιλῶ αὐτὸν ἐργάσε-
ται ὁ καλλίας: εἰὰ ἰσμυλία, αἰληπὴν ἀλαζόνα, εἰὰ
ἀλκιβιάδῃ ὀλοποιὸν, εἰὰ κροβύλῳ δεινὸν εἰπῶν, εἰὰ δη-
μοσθένει στρατηγὸν, εἰὰ ἐπαμινῶ δαμναλάφρονα, εἰὰ
ἀγισιλάῳ καὶ χρησῶν, εἰὰ φωκίωνι καὶ δίκαιον, εἰὰ ἀριστί-
δῃ καὶ σοφῶν, εἰὰ σοκράτει.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ, ΕΚ
τῆ αὐτῆς, β. βλ. ε.

Πυθέας ἐπέσκηπεν εἰς δημοσθένη τὸν δημοσθένης
ὀππλέγων, αὐτῶ τὰ δούρυμάματα ἐλλυχίῳ ὄζειν,
ὅτι ἐμείνος δὲ τῆς νικτὸς πάσης ἡγρῦναι φροντίζων, καὶ
ἐμμανθάνων, ἃ ἐμελλεν εἶρεῖν παρελθῶν εἰς τοὺς ἀθα-
ταίους.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΚ
κλήμδμτος ἀλέξ. σρωμ.
λόγῳ. ἐβδ.

Ὡς δὲ εἰὰ πορσέχη τις ἰχομάχῳ, γεωργῶν αὐτῶ πιπῆ-
σει, καὶ λῶμπιδι, ναύκληρον, καὶ χειδήμῳ, στρα-
τηγῶν, καὶ σίμωνι, ἰππικῶν, καὶ πέρδικι, κροβύλων, καὶ κρο-
βύλῳ, ὀλοποιῶν, καὶ ἀρχελάῳ, ὀρχιστῶν, καὶ ὀμήρῳ, ποιη-
τῶν, καὶ πύρρῳ, εἰσηκῶν, καὶ δημοσθένει, ῥήτορα, καὶ
χρυσίπῳ, δολιχῶν, καὶ ἀεισοτέλει, εὐσεκόσῳ, Ἐφίλο-
σοφῶν, εἰὰ πλάτωνι οὕτως ὁ τὰς κυρίῳ κειδόμενος, καὶ τῆ
δοθείσῃ δὲ αὐτῶ κατὰ τοιοῦτον ἔσται πορσφίτῃ, τελείως
ἐπιτελεῖται κατ' εἰκόνα τῆς διδασκαλίας, ἐν σαρκὶ περὶ
πολῶν θεῶν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ, ΕΞ
ἀριστίδου συμυριαίου, λόγῳ περὶ
τῆ ἀφροσύνης.

Φερε δὴ καὶ ἐτέρου κόσμον ὡς περὶ ἴππου κατὰ μαθε-
οῖμαι γὰρ σε τῆς δημοσθένους, εἰμὴ τι ἄλλο, ἀλλὰ τῶ
γε ἵαθ' τῆς ἀσφύσεως λόγον τὸν πολὺ μνητὸν δὴ τῶ τῶν
ἀεὶ γνωκέναι. ἐν ταῦτα τὸν καὶ δημοσθένει, ἔσ' οὐ τῆ-
νομα θαυμάζεις μόνον, ὡς εἶπεν. ἐπεπίσμῳ ἢ ἵαθ' ἐ-
μαυτῶ τυχῶν μὲν ἀναιδιότης, ὁμοῦς ἢ ἐπείσμῳ, ὅρα
ὅπως ἐρεθίζει σε, δὲ εἰπὼν ἐπεπίσμῳ: μήτε γράφοντα αὐ-
ἐμοῦ γράψαι βέλπον μηδὲνα. ἐγὼ ἢ ἵαθ' ὧν ἔγραψα μί-
νον, καὶ ὧν ὅτι τῶ παρῶντος ἐδείκνυον, περὶ τούτων τι παρε-
φθεγξάμην, καὶ ταῦτα τοῖς φήνασι θεοῖς θαρσύν. ὁ ἢ
πορσφίτῃσι, μήτε πορσφίτῃσι πορσφίτῃσι, μήτε πορσφίτῃσι
πορσφίτῃσι πορσφίτῃσι, μηδὲ δικαιοτέρον. δὲ ταῦ-
τα ἐν ἅπασιν ἐμαυτὸν ἔταττον. ἀναγνωθείσης τοῦ καὶ τῆς
ὀππῶλης, εἰς ταῦτα, φησὶ, κατέσπεσε φίλιππον, τίς οὐχ ὁ τῶ
ἀθλητῶν δῆμος, ἀλλ' ἢ εἰμὴ πολιτεία, ἀρχὴν ταύτῃ τὴν
φωνῶν ἀφῆκεν ἐμείνος, πολλοῖς καὶ θαρσύν τοῖς πορσφί-
των ἐπαρσόμενος τῆ πόλει λόγοις, οὐτωσί πως. οὐ γὰρ ἀκρι-
βῶς μῆμνηται τὰ ῥήματα. πολὺ ἢ ἐπὶ τούτων λαμωρό-
τερον, καὶ πως ἢ δὴ τῶ περικλείου τύπου περὶ τῶ τῶ λόγου
τελοῦ τῶν: εἰ δὲ οἶος ἐγὼ παρ' ὑμῶν καὶ τῶ ἐμαυτῶ τῶ τῶ
εἰς ἐν ἐκείνῃ τῶ ἐλλυχίῳ πόλει ἀνὴρ ἐχρήσετο, καὶ ἄλλον
ἢ εἰ ἕνα ἀνδρα μόνον θετῆαλία, καὶ ἕνα ἀνδρα ἀρχαδία
τούτων

Elogia.

τούτων ἑσοῦτων καὶ πλείων ἀγαθῶν ὑμῖν καὶ τοῖς ἄλλοις
ἀθλίωσις ἔχοντες χαίρειν δι' ἐμέ. καὶ ἴσως πλείονα τῶν δη-
μοσθένει τῶν λέγοντι ἠγροῦτο ἀνθρώποι μικροὶ καὶ δυ-
συχεῖς, καὶ ἀπεκάλουσαν αὐτὸν ἀλαζονία. ὁ δὲ ὅπῃ ἔδειξε
χρόνος, ὅτι οὐδὲν κατὰ ὑπερβολὴν ἐλέγετο, ἀλλὰ καὶ συμ-
πάσῃ τῇ ἐλλάδι ἰκανὴ φροσύνη εἰς πᾶσι γυμνα-
σῶν, οὐκοῦν οὐδ' ἀμφοτερότερος ἀπὸ πρεσβυτέρων, οὐδὲ
πρεσβυτέρων ἐμοὶ νομίζεις ἀποχρῆν ἔχειν λόγον, καὶ μοι παρὸς
θεῶν δόξασαι τὸ αὐτὸ, εἰ καὶ τοῖς αὐτοῖς ἐγγύς χρόνος
ἐκείνῳ, ποτέ τι ποτε καὶ τῶν δημοσθένει αὐτὰ ταῦτα ἐνε-
κάλει, καὶ ἐκείνῳ γ' ἀφίει ἀίτια, εἰ μὴ γὰρ κακίῳ αὐτῷ
ὠνείδιζες, πόρρωθεν συκοφαντῆς εἶ. εἰ δὲ ἐκείνῳ γ' ἀφί-
πῃ καὶ τοῖς αὐτοῖς, ἐμὲ συκοφαντῆς, δοκεῖ δέ μοι ἔτι τὸ ὅπῃ
γραμμά οὐκ ἔξω τῆς δημοσθένους γνώμης ἔχειν τὴν ὅπῃ
γραμμά, ὅτι νῦν ἀναγνωσκόμενοι ἐν κεραιμακίᾳ, ἐμοὶ μὲν ἐν
ἐξήκει, ἐπειδὴ γὰρ ἐρητύειν ἐμνήσθην.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ, ΕΚ

Διονυσίου τῆ ἀλικαρνασέως.

Διονύσιος ἀμμαίῳ τῶ φιλιτάτῳ πλείστα χαίρειν.

ΠΟΛΛῶν μετ' ἄλλων ξένων τε καὶ πατριῶν ἀνέσ-
ταται, ὧν ἐνόησαν ὅτι κατ' ἐμὴν χρονοσύνεσιν, ἐν τῇ τῶ-
το ἐφανή μοι, πρεσβύτερος ἀκούσαντι πατρῶος σου, ὅτι τῆν φιλο-
σόφῳν πᾶσι τῶν ἐπιπέτα, πάντα χαρίζεσθαι βεβούλη-
τος ἀριστέλει τῶ κτήσαντι ταύτην τὴν φιλοσοφίαν, ἔτι τὸ
ὑπέχετο ποιήσῃ φανερόν, ὅτι δημοσθένους τὰς ῥητορας τέ-
χνας παρ' ἐκείνου μετῶν, εἰς τοῖς ἰδίῳις μετένεγκε λόγους,
καὶ κατ' ἐκείνου κοσμητικὸς τὰ πατριῶν ἀγαθῶν, πλείστον
ἐγγύς τῆν ῥητορας κεραιμακίᾳ. κατ' ἀρχαίς μὲν οὐκ ὑπε-
λάμβανον τῆν πολλῶν πινάξῃ τῶ αὐτῷ ὅπῃ κεραιμακίᾳ λέ-
γει, καὶ παρηνου σοὶ μὴ πᾶσι τοῖς πατριῶν ἀγαθῶν πρεσβυ-
τερος, ὡς ἵ καὶ τοῦ ἄλλου τῶ ἀδρός ἐπιδοῦμαι, ὅτι ἐγὼ καὶ τῆν
ἠδῶν ἐνεκα, ἔτι τῶ λοιπῶν, δόξασαι, ἐξουσίαν, ἔτι πο-
λίς ἐν ἐμαυτῶν γυμνασῶν, ὅπῃ μελετήσας ὡμίλῳ δειδῶν
σπέψεις τὸ πατριῶν, μὴ ποτε ἀληθῆς μετὰ ληθῆς ἔπος
ἔχῃ, καὶ οὐδὲν ἐπιπῶ τῶ ἀδρὶ ἐρητύειν ἢ μετῶν ὅπῃ πρε-
σβυτέρῳ τῆν δημοσθένους λόγων ἀριστέλει τέχνη, ἐ-
κὼ μεταδύσασθαι, ἢ τοῦ ἄλλου πιν φωρεσας, τῶν δόξασαι, ἢ
πρεσβύτερον αὐτὸς ἔχῃ, βεβαιώσω, καὶ τὸν ἄλλῳ ἐγνωσά-
ται, καὶ γράψαι γὰρ πατριῶν ἀγαθῶν μόνον, ὡρὶν εἰς ὄχλον ἐκ-
δοῦμαι τὸ σὺν τῶν μετὰ βαλεῖν πλείστον τῶν δόξασαι.
οὐκ ἐλαχίστην δέ μοι καὶ σὺ παρέχου ῥοπήν εἰς τὸ μὴ πα-
ρέργως ἐξετάσαι τῶ ἀλήθειαν, πατριῶν ἀγαθῶν φανεροῖς
ποιήσαι τοῖς λόγοις, οἷς ἐμαυτὸν πείπειν δημοσθένους
ἀμαζόντος ἢ δὴ καὶ τοῖς ὅπῃ φανεροῖς ἀγῶ-
νας, τότε ὑπὸ ἀριστέλει τὰς ῥητορας γερῶν τῶν
χρᾶς ἐδοκεῖς τέ μοι καὶ τῶ ὅπῃ πρεσβυτέρῳ, μὴ σημείοις,
μηδὲ ἐπίδοσι, μηδὲ ἀλλοθῆσαι τὸ πατριῶν ἀγαθῶν
μυρτυρίας, ἐπειδὴ τούτων οὐδεμία τῆν πινάξῃ ἀνα-
κρίτων σὺν ἀγεται λημμάτων ἀλλ' αὐτὸν ἀριστέλει πα-
ραχέειν δὲ τῶ ἰδίῳν τεχνῶν ὁμολογοῦντα τὰ ληθῆς
οὕτως ἔχειν. τὰ δὲ πεπνίχα βέλτεσιν ἀμμαίῳ, τῆς τε ἀ-
ληθείας πρεσβυτέρῳ, καὶ ὅπῃ πάντων ὄνομα δὲ πρεσβυ-
τερος ἐξετάξασθαι, ἔτι ἀπῶν τῶν πατριῶν πολιτικοῖς
λόγοις ἐσπουδαίοντες χαίρειν ἵνα μὴ τῶ ὑπολάβωσιν, ὅτι πάντα πατριῶν ἢ πατριῶν φιλοσοφία τὰ
ῥητορας πατριῶν ἀγαθῶν καὶ οὐτε οἱ πατριῶν δόξασαι καὶ
πρεσβυτέρῳ καὶ ἀπῶν τῶν πατριῶν ἀγῶν ἐδὲν ὄρεν,

horum tot & talium honorum vobis & ceteris A-
theniensibus gratiam habentes propter me. Ac for-
tassis alioqui etiam tunc Demosthene hæc dicente Nefarii
ægrè tulerunt, homines* pusilli ac infelices, eumq;
arrogantem vocarunt. Verùm enim eisdem infecutū
ostendit tempus, nihil fuisse verbis supra modum
exaggeratū, sed totam Græciam vnus talis hominis
prælidio facis futuram fuisse inunitam. Itaque neque
cum illo de principatu contenderes, neque cum iis,
cum quibus* satis esse existimas, me rationem habe-
re. At mihi per Deos hoc ipsum responde: si iisdem,
quibus ille temporibus fuisses, an & ipsi Demosthe-
ni fueris isthæc eisdem obiecturus? an eum omni cri-
mine liberasses? Nam si etiam illi eadem opprobra-
res: è longinquo es calumniator. Sin illum in simili
causa absoluisse: me calumniaris. Quin & illa inscri-
ptio, quam nunc in Ceramicò legimus, non absque
voluntate Demosthenis videtur esse facta. Mihi qui-
dem satis esset hoc, quando & oratorū mentionē feci.

DE EODEM, EX DIONYSIO
HALICARNASSEO.

Dionysius Amiceo, summo amico suo
P. S. D.

INter alios multos & admirabiles rumores, quos
innostra tulit ætas, etiam hic mihi recensendus esse
vultus est, cum ex te primum audivissem, quædam ex
Peripateticis philosophis, Aristoteli omnia referre
accepta cupientem, philosophia istius principi &
autoritatq; hoc se declaraturū, esse professum, quod
Demosthenes oratorias rationes ab illo cum didi-
cisset, in suas orationes transtulerit, & secundum il-
liis præcepta ornatus, omnium euaserit oratorum
præstantissimus. Ac inquit putabam vnū esse de mul-
tis eum qui dicere ista non dubitaret: teque inuebā
ne omnibus inopinatis opinionibus assentirere. Cū
autem & nomen hominis audissem: quæ ego & pro-
pter mores & ob cætera probò: miratus equidem sū:
teque diligenter meditata, considerationem accura-
tiorē postulare hoc negocium existimaui: ne fortè
ignorarem, ita se rem haberet: & nihil vir ille tenere
locutus esset: ut aut, si didicisset, artes Aristotelis priò-
res esse Demosthenis orationibus, vltiò sententiam
mutarem: aut, si contrarium deprehendissem, opinio-
nem quam ipse prius habuissem, confirmarem: & cū
qui secus sentiret, atque ad se scribere paratus esset,
priusquam illud opus in vulgus ederetur, à sententiã
deducerem. Neque verò tu minimum momentum
attulisti, vt non obiter exquirerem veritatem: cum
hortarere, vt eas rationes proferrem, quibus ipse mi-
hi persuasissem, cum Demosthenes iam floreret, ac
celeberimas causas egisset: tum ab Aristotele artes
rhetoricæ esse scriptas. Videbaris & hoc rectè mone-
re, ne signis aut coniecturis, aut alienis re confirma-
rem testimoniis: cum istarum probationum nulla ex
necessariis propositionibus concludatur: sed vt ipsam
Aristotelem pro docerem, in suis artibus confitètem
veritatem ita se habere. Hoc itaque feci, Amiceo opti-
me, tum ipsius veritatis amore, quam in reb. om-
nibus indagandam esse arbitror, tum in eorum om-
nium gratiam, qui eloquentiæ studēt: ne opinaretur,
Peripateticam philosophiam præcepta oratoria cõ-
plexã esse omnia neque Theodorum & Thrasyma-
chum, & Antiphotè quicquã scitu dignū inuenisse:
* 4

Demosthenis

neque Isocratē & Alcidamantem & Anaximenem, neque horū familiaritate vfos viros, præceptionum arificiofarum scriptores, & oratoriarum orationum actores, Theodectem, & Philistum, & Isæum, & Cephisodorum, Hyperidem, Lycurgum, Aeschinē: neque ipsum Demosthenem, qui cunctos superavit & superiores & æquales suos, & palmam posteris etiā præripuit, tantum fuisse enasurum, Isocratis & Isai doctrina instructum, nisi artes Aristotelis edidicisset. Non est vera ista oratio, mi Ammæ, neque ex Aristotelis artibus, posterius prolatis, orationes Demosthenis sunt cōpositæ: sed ex aliis quibusdā doctrinis, de quibus quid mihi videatur, peculiari scripto exponam. Prolixior enim est illa tractatio, quā ut eā aliis scriptis obiter inferi conveniat. Nunc autē demonstrare conabor, Demosthene iā in republica florente, cū illusterrimis causis & forensib. & concionabilibus actis, totam Græciam in admirationem eloquentiæ suæ traduxisset: tum demum philosophum artes rhetoricas scripsisse. Fortassis autē necesse est, primum ea quæ ex cōmunibus historiis accepi, quas ij, qui vitas horū virorū cōposuere, nobis reliquerūt explicare. Initium autē à Demosthene capiam. Is natus est anno ante cētēsimam Olympiadem: annum egit. Dimocrate prætorē decimum septimum: publicas orationes scribere cœpit, Callistrato prætorē, anno etatis quinto & vigesimo. Et est prima eius foroparata causa, oratio cōtra Androtionem: quam scripsit Diodoro, decretum illius, ut legibus contrariū, arguenti. Eodēque tempore altera Callistrato prætorē, de immunitatibus, quam ipse habuit: venustissima omnium orationum, & elegantissime scripta. Diotimo post Callistratum prætorē primam habuit apud Athenienses concionem, quam rhetoricarum tabularum autores de Classibus inscribunt: in qua hortatur Athenienses, ne pacem, quæ cum Rege cōuenerat, irritam facerent, néve bellum inciperent, priusquam nauales copias comparassent, in quibus maximum eorum robur situm esset: quæque debeat instructionis esse ratio, ipse docet. Theodemo post Diotimum prætorē, & Timocrateam scripsit Diodoro, violatarum legum reum agenti Timocratem, & concionem de mittendis Megalopolitanis auxiliis: quam ipse pronunciauit. Theodemum prætorē secutus est Aristodemus: sub quo contra Philippum cōcionari cœpit, & apud populū verba fecit, demittēdo cōducticio exercitu & decē triremibus celeribus in Macedoniam. Hoc tempore & Aristocrateā scripsit Euthycli, decretum illius, ut contra leges factū, accusanti. Theello post Aristodemum prætorē, Rhodiensem habuit concionem, qua suadet Atheniensibus, ut paucorum dominatu apud illos abrogato libertatem populo restituant. Callimacho, tertio post Theellum prætorē, tres confecit conciones: quibus autor est Atheniensibus auxilia mittendi Olynthiis quos bello premebat Philippus. * Primæ initium est: Cū multis in rebus Athenienses, perspicere mihi posse videtur: Secundæ: Non idem statuere possum, Athenienses: Tertix: Arbitror vos, Athenienses, eam rationem. Hoc prætorē & Midiana scripta est, quam composuit, aduersario populi suffragiis condemnato. * Ex his duodecim quas hactenus exposui, publicis orationibus septem sunt conciones, forenses quinque: omnes priores Aristotelis artibus:

οὐτε ἰσοκράτης καὶ ἀναξίμηδους καὶ ἀλκιδάμας, οὐτε οἱ τοῦτοις συμβιωσάντες τοῖς ἀδράσι, ὡς ἔφη γελμάτων τεχνικῶν συγγραφεῖς ἢ ἀγωνισαὶ λόγων ῥητορικῶν, οἱ περὶ θεοδωρίῳ, καὶ φίλιππον, καὶ ἰσάμων, καὶ κηφισόδωρον, ὑπερίδῳ τε καὶ λυκούργῳ καὶ ἀρχίνῳ. οὐτε αὐτὸς ὁ δημοθένης ὁ πῶντας ὑπερβαλόμενος τοῖς τε παρ᾽ αὐτῆς, καὶ τοῖς κατ᾽ ἑαυτὸν, καὶ μηδὲ τοῖς ἡμισομέτρῳις ὑπερβολῶν κατὰ λιπῶν, τοσοῦτος ἀπὲρ ἔχρητο τοῖς ἰσοκράτοις τε καὶ ἰσαίρου κοσμομήτρῳι ὡς ἔφη γελμάσιν, εἰ μὴ τὰς ἀειστοτέλοισ τεχνῶν ὅξέμαθεν, οὐκ ἔστ᾽ ἔτυμος λόγος ἔδειξ᾽, ὡ φιλε ἀμμάει, οὐδ᾽ ἐκ τῶν ἀειστοτέλοισ τεχνῶν τῶν ὑπερῶν ὅξενεβήσαν οἱ δημοθένοις λόγοι σωεταχθῆσαν ἀλλὰ καθ᾽ ἑτέρας εἰσαγωγῆς πῶν, ὑπερῶν ἐν ἰδίᾳ δηλώσω γραφῆ τα δοκουῦτά μοι, πολὺς γὰρ ὁ παρ᾽ αὐτῶν λόγος ἐν οὐ καλῶς εἶχεν ἑτέρας γραφῆς ποιῆσαι πάρεργον, ἐν ᾗ τὰς παρῶν τε το πειρασμῶν φανερὸν ποιῆσαι, ὅτι δημοθένοις ἀμμάζοιτος ἤδη καὶ τῶν πολιτικῶν, ὅτις ἐπιφανεστέοις εἰρηκότος ἀγῶνας, τοῖς τε δικανικοῖς καὶ τοῖς δημοηρηκοῖς, ὅτι μαζομέτρου δὲ πάσης τῆς ἐλλάδος ὅτι δεινότηπ λόγον, τότε ὁ φιλόσοφος τὰς ῥητορικῆς ἐγραφε τεχνῶν, ἀνὰ γῆν δ᾽ ἴσως παρῶν ὅσα παρέλαβον ἐκ τῶν κοινῶν ἰσοκράτων, ἀπὲρ κατέλιπον ἡμῖν εἰ τοῖς βίοις τῶν ἀδράων σωταχθῆσαν, παρῶν πῶν, ποιῆσαι ἢ ἄπο δημοθένοις τῶν ἀρχῶν, ὅτις ἐχρησθη μὲν ἐν αὐτῶν παρῶν ἐκαστοσῆς ὀλυμπιάδος, ἀρχῆτος ἢ πμοκράτοις εἰς ἔτος καὶ ἐμβεβηκότος ἐπὶ ταχθῆσαν ἡμῶν δημοσίοις τε λόγοις ἢ ἐξ αἰσ γραφῆν ὅτι καλλιστράτου ἀρχῆτος, εἰκοσὸν καὶ πέντε πῶν ἔχον ἔτος, καὶ ἐστὶν αὐτῶ παρῶν τῶν ἐν δικαστηρίῳ κατὰ σκευαθέντων ἀγῶνων ὅ καὶ ἀνδροτίωνος, ὅτι γέγραφε διοδώρω τὰ κρίνοντι τὸ ψήφισμα ὡς ἀνόμων, καὶ τῶν αὐτῶν χερῶν ἑτέρον ὅτι καλλιστράτου ἀρχῆτος, ὅ καὶ τῶν ἀτελειῶν, ὅτι αὐτὸς διέδετο, γαλειστάτος ἀπῶντων τῶν λόγων καὶ γραφικώτατος, ὅτι δὲ διοτίμου τῶ μὲ καλλιστράτου, ἐν ἀδελφῶν παρῶν εἶπε δημοηρησιαν, καὶ ὅτι γραφῶν σιν οἱ τοῖς ῥητορικῶις πῶν αἰας σωταχθῆσαν, καὶ τῶν συμμορειῶν ἐν ᾗ παρεκάλει τοῖς ἀθλιωαίοις μὴ λύειν τῶν παρῶν βασιλεία ἡμομέτρου εἰρηλίω, μηδὲ παρῶν ἀρχῆν τῶ πολέμῳ, εἰ μὴ ὡς ἀποδοῦσαν ἢ ναυτικῶν δύναμιν, ἐν ᾗ πλείω εἶχον ἰσχυρῶ καὶ τὸν ἔσποιν τῆς ὡς ἀποδοῦς αὐτὸς ἰσότητε ὅτι ἢ θεοδήμου τῶ μὲ διοτίμου ἀρχῆτος, τὸν τε καὶ πμοκράτοις λόγον ἐγραφε διοδώρω τὰ κρίνοντι ὡς ἀνόμων, τὸν πμοκράτω, καὶ τῶ παρῶν μεγαλοπολιτῶν βοηθείας δημοηρησιαν, ὅτι αὐτὸς ἀπήγαγε μὲ ἢ θεοδήμου καὶ ἀεισόδημος ἀρχῶν ἐφ᾽ οὐ τῶ καὶ φιλιππου δημοηρησιαν ἤρξατο, καὶ λόγοις ἐν τὰς δημοσῶ διέδετο καὶ τῆς ὡς ἀποδοῦς ξενικοῦ στρατεύματος, καὶ τῶ δέκα γαδιῶν ἔτρεθον εἰς μακεδονίαν, ἐν τούτῳ τὰ χερῶν καὶ τὸν καὶ ἀριστοκράτοις ἐγραφε λόγον διοδικαί τὰ δῶν κοινῶ ὡς ἀνόμων τὸ ψήφισμα, ὅτι ἢ θεοδωρῶ τῶ μὲ ἀριστόδημον, τῶ καὶ ῥοδίων ἀπήγαγε δημοηρησιαν, ἐν ᾗ πείθει τοῖς ἀθλιωαίοις κατὰ λύσει τῶ ὀλιγαρχίαν αὐτῶ, καὶ τὸν δῆμον ἐλύσεσθαι, ὅτι ἢ καλλιμάχου τῶ ξίτου μὲ θεοδωρῶ ἀρχῆτος ἔεις διέδετο δημοηρησιαν, ὡς ἀποδοῦς ἀθλιωαίοις βοηθείαν ὀλυμπίοις ὡς ἀποδοῦς τοῖς πολεμικοῖς ὑπερῶν φιλιππου παρῶν μὲ, οὐ ὅτιν

ἀρχῆ, ὅτι πολλῶν μὲ ἰδῆν αὐτῶ, ὡ ἀδρες ἀθλιωαίοι, μοι δοκεῖ δεύτερον ἢ οὐχὶ ταυτὰ παρῶν μοι γινώσκον, ὡ ἀδρες ἀθλιωαίοι, ξίτον ἢ ἀπὸ πολλῶν αὐτῶ, ὡ ἀδρες ἀθλιωαίοι, χημῶτων, καὶ τῶν γέγραπται ἢ ἀρχῶντα καὶ ὅ καὶ μείδου λόγος, ὅτι σωεταχθῆσαν μὲ τῶν ὅ δῆμος αὐτῶ κατεχειροτόνησε, μέχρι τῶ καὶ δῶδεκα λόγων ὡν εἰρηκα, δημοσίων, ἐν οἷς εἰσὶ δημοηρηκοῖ μὲ ζ, δικανικοῖ ἢ, ἀπαντες παρῶν τῶ ἀριστοτέλοισ τεχνῶν, ὡς ἐκ

Elogia.

ὡς ἔκτε τῆς ἰσορρομῆων ὡς τῆς ἀδρόσας ἀποδείξω, καὶ ἐκ
 τῆς ὑπὸ αὐτῆς γραφέντων, ἐν ταῦθεν ἀρξάμενος, ἀεισοτέλης
 ἡδὲ μὲν ἡνικομάχου, τὸ γῆρας καὶ τὴν τέχνην ἀναφέρον-
 τος εἰς μαχάονα τὸν ἀσκληπιῶν, μηδὲ ἢ φαισίδης ὀδογῶν
 πινὸς τῆς ἐκ χαλκίδος τὴν ὀδογῶν ἀναγαγόντων εἰς σά-
 γραα ἐξήνηθη ἢ καὶ τὴν ἐννεηκοσίην ἐξανάτω Ὀλυμ-
 πιάδα, διοξέρου ἀθλήτων ἀρχόντος, ἢ ἔπειτα δημοθέου
 ὡρεσβύτερος, ὅτι ἢ πολυζήλου ἀρχόντος, τελευτήσαντος
 τῆς πατρὸς, ὀκτωκαιδέκων ἔτος, ἔχων εἰς ἀθλήτας ἦλθε, καὶ
 συσταθεὶς πλάτωνι, χρόνον εἰκοσαετῆ διεξίψε σὺν αὐτῷ.
 ὀδογῶντος δὲ πλάτωνος, ὅτι διοφίλου ἀρχόντος ἀπῆρε
 ὡρεὶς ἐρμείαν τὸν ἀταρνέως τύραννον, καὶ ἕμετῆ χρόνον
 παρ' αὐτῷ ξίφας ἐπ' ὀβυβύλου ἀρχόντος εἰς μυτιλλῶν
 ἐχωρίσθη. ἐπειθεὶ δὲ ὡρεὶς φίλιππων ἤρχετο, κατὰ τυ-
 πόδοτον ἀρχόντων, καὶ διεξίψε χρόνον ὀκταετῆ παρ' αὐτῷ
 καὶ θεοφίλου ἀρξάμενος ἀλεξάνδρου μετὰ τῆς φίλιππου τελευ-
 τῶν ἐπ' ὀβυβύλου ἀρχόντος ἀφικόμενος εἰς ἀθλήτας ἐχό-
 λαξεν ἐν λυκαίῳ χρόνον ἐπ' ὀβυβύλου ἀρξάμενος
 τῷ μὲν τῆς ἀλεξάνδρου τελευτῶν ὅτι κηριστόδωρον ἀρ-
 χόντος ἀπαρῶς εἰς χαλκίδα νόσω τελευτῶν, ξίφας ὡρεὶς
 ὀξήκοντα βιώσας ἐπὶ ταῦτα μὲν οὐδ' ὅτι, ἀὲ ὡρεὶς
 δώδεκα ἡμῶν οἱ τὸν βίον τῆς ἀδρόσας ἀναγαγόντων, ἀ δὲ
 αὐτὸς ὁ φιλόσοφος ὡρεὶς αὐτῆς γράφει, πᾶσαν ἀφαιρού-
 μενος ὅτι χερσίν τῆς χειρὸς βουλομένων αὐτῷ τὰ
 μὴ ὡρεσθῆναι, ὡρεὶς πολλοῖς ἀλλοίω, ὡν οὐδὲν δέουσαι
 μνησθῆναι καὶ τὸ παρῶν, ἀ τῆς δεικνύει ἐν τῇ πρῶτῃ βίβλῳ
 ταύτης ὅτι ὡρεσθῆναι, ὡς οὐ μείζονος ἡμῶν, ὅτι τὰς ἐπι-
 ποικίας σιωπῆται τῆς ἔχρας, ἀλλ' ἐν τῇ κερσῆσι γηγο-
 νῶς ἀμῆ, καὶ ὡρεσθῆναι ὡς ἢ τὰς τε τοπικὰς σιωπῆ-
 ξεις, καὶ τὰς ἀναλυτικὰς, καὶ τὰς μεθοδικὰς, τεκμηρίων
 ὅτι ἰσχυρότερα. ἀρξάμενος γὰρ τὰς ὡρελείας ὅτι δεικνύ-
 εω, ἀὲ ὡρεσθῆναι ὁ ῥητορικὸς λόγος, ταῦτα κατὰ λέξιν
 γράφει, ῥησιμὸς δὲ ὅτι ἢ ῥητορικῆς δὲ γὰρ τὸ φύσει ἐξ
 κρείττω τάληθι καὶ τὰ δίκαια τῆς ἐναντίων. ὡς ἐὰν μὲν
 καὶ τὸ ὡρεσθῆναι καὶ κρίσεις γίνονται, ἀνάγκη δὲ αὐτῆς
 ἢ τῶν δεικνύει τὸ δὲ ὅτι ἢ ὡρεσθῆναι ὅτι πημιώσεω. ἐπὶ ἢ ὡρεὶς
 νίους οὐδὲ εἰς τὴν ἀκριβεστάτην ἐχομεν ὅτι πημιώ, ῥά-
 διον ἀπ' ἐμείνης πείσαι λέγοντας. διδασκαλία γὰρ ὅτι
 ὁ καὶ τὴν ὅτι πημιώ λόγος, τὸ δὲ ἀδύνατον, ἀλλ' ἀ-
 νάγκη δὲ τῆς κοινῶν ποιείει τὰς πίσεις καὶ τὴν λόγους,
 ὡς ἐπὶ καὶ ἐν τοῖς πολιτικοῖς λέγουμεν ὡρεὶς τῆς ὡρεὶς
 πολλοῖς ἐν ταύτῳ. ὡρεὶς τὰ παρὰ δειγμάτων ὡρεσθῆ-
 μένος λέγειν, ὅτι τὴν αὐτῆν αὐτῶν ἔχει δύναμιν τὰς ἐπι-
 παγωγὰς καὶ τοῖς συλλογισμοῖς, ταῦτα ὡρεὶς τῆς ἀναλυ-
 τικῆς καὶ μεθοδικῆς ὡρεσθῆναι τῆς δεικνύει τῆς ἢ δὲ τῆς
 δεικνύει ἢ φαίνεται δεικνύει, κατὰ πᾶν καὶ ἐν τοῖς
 ἀναλυτικοῖς, τὸ μὲν ἐπαγωγὴ ὅτι, τὸ ἢ συλλογισμὸς, καὶ
 ἐν ταῦτα ὁμοίως, ἐπὶ γὰρ τὸ μὲν ὡρεσθῆναι, ἐπαγωγὴ
 τὸ δὲ ἐνθύμημα, συλλογισμὸς τὸ ἢ φανόμενον φανόμε-
 νος συλλογισμὸς. κατὰ γὰρ ἐνθύμημα μὲν, ῥητορικὸν συλ-
 λογισμὸν ὡρεσθῆναι ἢ ἐπαγωγὴν ῥητορικῶν. πάντες ἢ
 τὰς πίσεις ποιούμεται δὲ τῆς δεικνύει, ἢ παρὰ δειγμα-
 τα λέγοντες, ἢ ἐνθύμημα τὰ καὶ ὡρεσθῆναι ταῦτα, οὐδὲν πως.
 ὡς ἐπὶ καὶ ὅπως ἀνάγκη συλλογισμὸν, ἢ ἐπαγω-
 ντα δεικνύει ὅπου δὴλον δὲ ἢ ἡμῶν τῆς ἐκ τῆς ἀναλυτικῶν ἀναγαγόντων ἐκάτερον τούτων τὸ αὐτὸ ὅτι. ἢς δὲ ὅτι
 διαφορὰ παρὰ δειγματὸς καὶ ἐνθύμηματὸς, φαίνεται ἐκ τῆς ὅπινων. ὅκει γὰρ ὡρεὶς συλλογισμοῦ καὶ ἐπαγωγῆς ἐπι-
 ρηται ὡρεσθῆναι ὅτι τὸ μὲν ὅτι πολλῶν καὶ ὁμοίων δεικνύει ὅτι οὕτως ἔχει, ὅκει μὲν ἐπαγωγὴ ὅτι, ἐν ταῦτα ἢ
 ὡρεσθῆναι τὸ ἢ πῶν ὄντων, ἔπειτα τῆς δὲ ταῦτα συμβαίνει, ὡρεσθῆναι τὸ (αὐτὸ ὅτι) ἢ κατὰ τὸν ἢ ὡς ὅτι πολλοῦ, ἐκ-
 εἶ μὲν συλλογισμὸς, ἐν ταῦτα ἢ ἐνθύμημα καλεῖται. φαίνεται ἢ ὅτι ἐκάτερον ἔχει ἀγαθὸν εἶδος τῆς ῥητορικῆς,

vt & ex iis que de hoc viro traduntur, demonstrabo, & scriptis illius ipsius. Aristoteles filius fuit Nico-
 machi, qui genus & artem referebat ad Machaonē, Aesculapij, F. matre natus Phæstide, à Chalcidensi quodam oriunda : & eorum numero, qui Stagira in coloniam profecti sunt. Natus autem est Olympiade 99. * triennio Demosthene maior, prætorē Athenis Diotrephe. Polyzelo autē prætorē, patre mor-
 tuo decimumoctauum annum agens, Athenas venit & Platoni commendatus, viginti annos cum eo exe-
 git. Platone autē, Theophilo prætorē, mortuo, abiit ad Hermiam Atarnei tyrannum: ac triennium cum eo moratus, Eubule prætorē, Mytilenas secessit : in-
 de ad Philippū venit, Pythodoto prætorē, apud quē, Alexandrum instituens, octo annos exegit. Post Phi-
 lippī obitum, Euaneto prætorē profectus Athenas, duodecim annos in Lyceo scholas habuit. Decimo tertio autem, Alexandro mortuo, prætorē Cephisodoro Chalcidem migravit, ibique ex morbo dece-
 sit, cum tres & sexaginta vixisset annos. Atque hæc sunt, quæ nobis ij tradiderunt, qui viri vitam descripserunt. Quæ verò ipse philosophus de sese scripsit, omnesque conatus eorum infringit, qui falsam eius inire gratiam studēt, præter alia, quorum meminisse haud opus est in præsentia, ea quæ posuit in primo li-
 bro huius operis: si non fuisse adolescentulū, cū rhetoricas artes scriberet, sed constanti ætate & optima iam antè libris topicis & analyticis & methodicis editis, argumentis sunt firmiora. Nam cum utilitates quas rhetorica doctrina continet, demonstrare cœpisset: hæc ad verbum scripsit: Utilis est rhetorica: eo quod natura meliora sunt vera & iusta contrariis: vt hæc quando iudicia ita fiūt vt decet, succūbere necesse sit. * hoc porrò dignum est reprehensione. Præter ea vt accuratissimam scientiā adhibeas: per eā tamē persuadere plerisque non possis dicendo. Nam oratio, quæ scientia regitur, est doctrina. * hoc autem fieri nequit. Sed necesse est per communia fidem facere: vt & in Topicis diximus de ratione disputandi cum populo. Et cum de exemplis dicere instituisset, eadem illa esse vi, qua inductiones & ratiocinationes: hæc de analytica & methodica tractatione ponit. Eorum verò quæ demonstrant aut videntur demonstrare: vt aliud est inductio, aliud ratiocinatio: ita se res & hic habet. Est enim exemplum inductio: enthymema verò ratiocinatio: id verò quod apparet, apparet ratiocinatio. Appello enim enthymema, rhetoricum syllogismorū. paradigma verò inductio-
 nem rhetoricam. Omnes autem fidē faciunt demonstranda aut exempla cōmemorando, aut enthymemata, ac præter hæc ferè nihil. Itaq; si omnino necesse est, ratiocinando aut inducendo, quiduis ostendere (certum porrò nobis hoc est, ex analyticis) necesse est eorum vtrumque esse idem. Quod aut discriminē sit exempli & enthymematis, constat è Topicis. Ibi enim de ratiocinatione & inductione dictū est prius: cū aliquid in multis & similibus eodē modo se habere ostenditur: ibi esse inductionē, hic exemplū. Cum verò aliqua sunt, & aliud quiddam propter hæc contingit, eo quod illa sunt aut omnino, aut crebrò: illic ratiocinationē, hic enthymema vocari. Manifestum autem est vtrunque esse bonum genus eloquentiæ,

Demosthenis

vt & in methodicis dictum est, & in his res eodem modo se habet. Ac Aristoteles quidē de sese scripsit, testatus apertē se iam natu grandiore, editis ante prestatis, operibus, artes ratorias cōposuisse. Hæc sunt per quæ cōstitui declarare, actiones oratoris esse priores artibus philosophi, satisque demonstratum esse existimo: siquidem ille annum vigesimū quintū agens rempublicam capessit & cōcionari cœpit, & orationes in iudicia scribere: hic verò iisdem temporibus adhuc cum Platone vixit ac commoratus est vsque ad annos septem & triginta, neque scholæ rector, neque sectæ peculiaris autor. Si quis autem ita rixosus est, vt & his refragetur, vt ratorias quidem artes analyticis & methodicis & topicis posterius scriptas, fateatur esse verum: nihil autem prohibere dicat, quò minus opera illa cōcionari philosophus, dum adhuc à Platone erudiretur, frigidam sanè & ineptam argumentationem adducendo, & callidissimam aggressionem maximè reddere probabilem per vim cōtendendo, quæ quod dissentaneum est, aliquando fit consentaneum: ommissis iis, quæ contra hæc dicere possent: ad ipsa philosophi testimonia me conuertam: quæ tertio artium libro posuit, cum de metaphora si cad verbum scribit: Cum quatuor translationum genera sint: eæ maximè probantur, quæ proportionem constant: sicut Pericles dixit, adolescentiam, quæ in bello perierit, ita sublatam esse ex vrbe vt si quis ver ex anno tolleret: & Leptines de Lacedæmoniis, non esse committendum, vt lusca fiat Græcia: & Cephisodotus, cum Chares rationem reddere Olynthiaci belli studeret, indignabatur, cum diceret illum, qui populum in furnum duxisset: ita sic ratio nes referre conari. Quodd scilicet apertē philosophi ipse demonstrat, post Olynthiacum bellum à se scriptas esse artes: id verò sub Callimacho fuit, vt ostendit Philochorus libro sexto Atticarum historiarū, qui ad verbum ita scribit: Callimachus Pergo senus sub hoc cum Olynthiis, qui à Philippo bello premebantur, & per legatos opem Atheniensium implorant: inita societate, auxilia miserunt velites bis mille, triremes triginta, cum Charete, quas & cōpleuerunt deinde vbi exposuit, pauca interim gesta, ponit hæc. Sub idem porò tempus, cum Chalcidenses bello vrgerentur in Thracia, & legatos Athenas misissent: Charidemum, qui in Helleponto exercitū ducebat, miserunt Athenienses. Qui cum octodecim triremes & ferentariorum quatuor millia haberet, atque equites centum & quinquaginta: Pallenen & Boniam cum Olynthiis inuasit, agrūque vastauit postea de tertiis auxiliis hæc dicit: Cum Olynthij de nudo legatos Athenas misissent, rogarētq; ne se bello subigi paterētur: sed præter eas copias, quas iam haberent, auxilia mitterēt nō cōducentia, sed ciuū: misit eis populus triremes alias septemdecim, & ciues armatos bis mille, & equites trecentos in hippagini nibus, Charete totius classis præfecto. Quamuis autē & hæc dixisse satis sit, ad coarguendam eorum ambitionem: qui Demosthenē Aristotelis artes amulatum esse affirmāt, qui iā quatuor habuerat cōciones Philippicas, & tres Græcas: * & orationes proferre possim, in iudicium scriptas: quas nemo criminari poterit vt viles & vulgares, ac nihil artis præ se ferentes: quando ante Aristotelis artes compositæ fuerint: ego tamē huc vsq; progressus, nō infistam: sed &

καθάπερ γὰρ καὶ ἐν τοῖς μεθοδικαῖς εἴρηται καὶ ἐν τούτοις ὁμοίως ἔχει. ὁ μὲν οὐδ' ἀριστοτέλης ἑαυτὸν γέγραφε, μὲν τυράννος ἀξίω δὲ λυ, ὅτι τὰς ῥητορικὰς τέχνας συνειτάξατο πρὸς βίβλους ὡς ἦδη, καὶ τὰς κρατίστας συντάξεις ὡρεκιδεδικώς. ταῦτ' ἐστὶν ὅτι ὡς ἀνὰ πρῶτον ποιεῖται φανερόν, ὅτι ὡρεκιδεδικώς οἱ ῥήτορες ἀγῶνας ἔπαιον φιλοσόφου τῶν καὶ ἰκανῶς διπυδεδύχθαι νομίζω εἶγε ὁ μὲν εἰκοσὸν ἔτι πῆπτον ἔτος ἔχων ἤξαστο πολιτεύεσθαι καὶ δημογορεῖν, καὶ λόγους εἰς δικαστήρια γράφειν ὁ δὲ κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους ἐπὶ σωλῶν πλάτωνι καὶ διέτριψεν ἕως ἐπὶ ἐπὶ τὰ καὶ ξιάκοντα, οὐτε σχολῆς ἠκούμενος, οὐτε ἰδίαν πεποιτικῶς αἰρεσιν. εἰ δὲ τις οὐ πᾶς ἔσται δύσεις, ὡς τε καὶ ὡρὸς ταῦτα ἀπὸ πλέρῃ ὅτι μὲν ὕστερον ἐγράψασαν αἱ ῥητορικὰς τέχνας ἔπαιον ἀαλυτικῶν τε καὶ μεθοδικῶν καὶ τοπικῶν ὁμολογῶν ἀληθῆς ἐστὶν, οὐδὲν δὲ καλύειν λέγων ἀπάσας ταύτας κατεσιδουμένην τὸν φιλόσοφον τὰς ὡραγματίας, ἐπὶ παιδευόμενον ὡς ἀπὸ πλάτωνι, ψυχρὰ μὲν καὶ ἀπίθανοι ὅτι χεῖρσιν εἰσάγων, βιαζόμενος ἢ τὸ κακούργωτατον ἔπαιον χεῖρσιν αἱ τὸν ποιεῖν πιθανώτατον, ὅτι καὶ τὸ μὲν εἰκὸς γίνεταί ποτε εἰκὸς ἀφείδαι ὡρὸς ταῦτα λέγειν ἔχον, ὅτι τὰς αὐτὰς ἐξέλεγμα τὸν φιλοσόφου μὲν τυρίας, αὐτὸν τῆ ἔπι βίβλῳ τέθεικε ἔπαιον τεχνῶν, ὡρὸς τῆς μεταφωρεῖς καὶ λέξιν οὐτὸ γράφειν, ἢ ἢ μεταφωρεῖν τε τὰ ἔσσαν οὐσῶν, ἀδοκιμοῦσι μάλιστα αἱ καὶ ἀναλογικῶς ὡς ὡρεκιδεδικώς ἐπὶ τὴν νεότητά τῶν ἀπολομῶν ἐν τῶ πολέμῳ, οὐτὸς ἠφρονίως ἐπὶ τῆς πόλεως, ὡς ἀπερ εἰ τις τὸ ἔαρ ἐπὶ ἐπαιὸν ὡς ἐλεγμα καὶ λεπτήν ὡρὸς λακεδαίμονίαν. ἐπὶ εἰπὸν ὡρεκιδεδικώς τὴν ἑλλάδα ἐτεροζυγαλιμον ἠκούμενος. Ἐκρησιόδοτος, ἀνοδοζότος χάρητος ἀδοκίμῳ δουῖα τῶ ὡρὸς τὸν ὀλυθιακὸν πόλεμον, ἠγαν ἀπαι, φάσκων εἰς πρῶτῳ μα τὸν δῆμον ἀγαθόντα, τὰς ἀδοκίμῳ πειράσασθαι διδοῖν οὐτὸς. εἰ μὲν δὲ σαφῶς αὐτὸς ὁ φιλόσοφος ἀποδεικνύει μὲν τὸν ὀλυθιακὸν πόλεμον γέγραμμενος ὑπὸ αὐτῶ τὰς τέχνας. ἢ το δὲ ἐπὶ καλλιμάχου γέροντι ἀρχοντος, ὡς δηλοῖ φιλόχορος ἐπὶ βίβλῳ τῆς ἀτθίδος, καὶ λέξιν οὐτὸ γράφειν καλλιμάχος περὶ αἰσῶν ἐπὶ τοῦτο, ὀλυθίοις πολεμουμένων ὑπὸ φιλιππου, καὶ ὡρεκιδεδικώς ἀθῆναζε πᾶσι φασιν, οἱ ἀθῆναισι συμμαχίαν τε ἐποίησαντο, καὶ βοήθειαν ἐπέμψαν, πελτασῶν μὲν διχίλιους, ξίφεις δὲ ξιάκοντα τὰς μὲν χάρητος, αὐτὸν καὶ συνεπλήρῳσαν. ἔπειτα διέξελθὼν ὀλίγα τὰ μεταξὺ γυρόμενος, ἠδῆσι ταυτῆ, ὡρὸς τὸν αὐτὸν χρόνον χαλκιδέων ἔπαιον δρᾶκης θλιβόμενον τῶ πολέμῳ, ὡς ὡρεκιδεδικώς ἀθῆναισι ἀθῆναισι εἰδόμενον αὐτῶς ἐπέμψαν οἱ ἀθῆναισι τὸν ἐν ἑλλησπόντῳ στρατηγόν, ὅς ἔχων ὀκτακῆδεκα ξίφεις καὶ πελτασῶν τῶ ξαμχιλίους, ἰππεῖς δὲ πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, ἠλθὼν εἰς τε παλλῆναιον καὶ τὴν βοπαιάν μετ' ὀλυθίων, καὶ τὴν χόραν ἐπόρθησεν. ἔπειθ' ὑπὸ τῆς ξίφης συμμαχίας λέγει ταυτῆ πάλιν ἢ τῶ ὀλυθίων ὡρεκιδεδικώς ἀποσειλῶντων εἰς τὰς ἀθῆνας, καὶ δεομένων μὴ ὡρεκιδεδικώς αὐτοὺς καταπολεμηθέντας, ἀλλ' ὡρὸς τῶς ὑπαρχούσας δυνάμεις πᾶσι φασιν βοήθειαν, μὴ ξενικῶν, ἀλλ' αὐτῶ ἀθῆναισιν. ἐπέμψαν αὐτῶς ὁ δῆμος ξίφεις μὲν ἑτέρας ἑπτακῆδεκα, ἔπαιον δὲ πολιτῶν ὀπίστας διχίλιους καὶ ἰππεῖς ξιακοσίους, ἐν νευσὶν ἰππηγῶν, στρατηγὸν δὲ χάρητα τῶ σῶλου πάντας. ἀπόχρη μὲν οὐδ' ἢ ταῦτα ῥηθέντα φανερόν ποίησιν τὸ φιλοπῆλαιον ἔπαιον ἀξιομύτων τὰς ἀριστοτέλους ἐπὶ λωμέναι τέχνας τὸ δημοσθέν, ὅς ἦδη πρῶτος μὲν ἔτυχεν εἰρηκῶς δημογορίας φιλιππωνικῶς, ἔπειθ' ἐπὶ ἑλληνικῶς. ὡρὸς δὲ λόγους δηλώσας εἰς δικαστήρια γέγραφε, οἷς οὐδεὶς αἰετὸν ἀξίω δὲ βαλῆν ὡς ὡρὸς πινῶν καὶ φαύλων, καὶ μὴ ἢ ὡρὸς φημίνας τεχνικῶν, ἐπειδὴ ὡρὸς ἀριστοτέλους συνειτάχθησαν ἠγῶν. ἢ μὲν ἔγωγε μὲν γὰρ οὕτως ὡρεκιδεδικώς, σπασομα,

λου πάντας. ἀπόχρη μὲν οὐδ' ἢ ταῦτα ῥηθέντα φανερόν ποίησιν τὸ φιλοπῆλαιον ἔπαιον ἀξιομύτων τὰς ἀριστοτέλους ἐπὶ λωμέναι τέχνας τὸ δημοσθέν, ὅς ἦδη πρῶτος μὲν ἔτυχεν εἰρηκῶς δημογορίας φιλιππωνικῶς, ἔπειθ' ἐπὶ ἑλληνικῶς. ὡρὸς δὲ λόγους δηλώσας εἰς δικαστήρια γέγραφε, οἷς οὐδεὶς αἰετὸν ἀξίω δὲ βαλῆν ὡς ὡρὸς πινῶν καὶ φαύλων, καὶ μὴ ἢ ὡρὸς φημίνας τεχνικῶν, ἐπειδὴ ὡρὸς ἀριστοτέλους συνειτάχθησαν ἠγῶν. ἢ μὲν ἔγωγε μὲν γὰρ οὕτως ὡρεκιδεδικώς, σπασομα,

comemorans auxilia Phocensi bello lata historia comuni declaratur. Ita enim se res habuit: post Olynthiorum captiuitatem, pratore Themistocle, pactio- nes Philippo cum Atheniensibus intercesserunt de amicitia & societate: quae septem durarunt annos usque ad Nicomachum, & post Nicomachum, Theophrasto pratore, sunt diremptae, cum & Athenienses Philip- pum initiu belli facere quereretur, & Philippus A- thenienses accusaret. Causas autem cur bellum susceperint, cum utriusque iniuriam sibi fieri diceret, & tempus quo pacem irritam fecerunt, accurate significat Philochorus sexto Atticae historiae libro: e quo maxime ne- cessaria depromam. Theophrastus Allacensis: sub hoc Philippus classe primam comparata Perinthum op- pugnavit. Inde repulsus Byzantium obsedit, machi- nis adductis. Deinde commemoratis iis, in quibus Athenienses per literas accusabat Philippus: cum De- mosthenes eos ad bellum incitasset, decretaque scri- psisset, populum sciuisse ait, pilam de Philippica so- cietate & pace tollendam, & naues coplendae, & cae- tera bello idonea paranda esse. Haec cum scripserit, Theophrasto pratore esse facta, ea quae secuto anno post pacis sublationem pratore Lyfimachide acta sunt, recenset. Sed & horum maxime necessaria ponam. Ly- fimachides Acharnensis: sub hoc fabricas naualium & armamentariorum distulerunt propter bellum Philippicum, sed pecuniam omnem iusserunt esse militare, Demo- sthene referente. Cum autem Philippus Elateam & Cyti- nium occupasset, & Thebas misisset legatos Thessa- lorum, Aemianum, Aetolorum, Dolopum, Phthiotarum & Athenienses eodem tempore Demosthenem legatum mi- sisset, his societate decreuerunt. Quia vero cogitat, quo tempore legati Atheniensium, Demosthenes cum col- legis Thebas ingressi fuerint, itemque Philippi, quid in Lyfimachidem pratorem incidit, cum utriusque iam bello se parassent: Demosthenes ipse rem declarabit in oratione de corona. Ponam autem ipsius verba, quae ad rem faciunt. Cum Philippus ad hunc modum per istos ciuitates concitasset: his decretis & respon- sis elatus, cum copiis aduentans, Elateam occupauit quasi nunquam, omni adhibito studio, nobis & The- banis inter nos conspiraturis. Caeterum commemo- ratis iis, quae tum acta erant, itemque oratione sua, qua pro concione habuerat, & ut legatus Thebas missus ab Atheniensibus fuerit: haec ad verbum sub- iungit: Ut autem Thebas peruenimus: Philippi, The- salorum, caeterorumque sociorum legatos ibi inue- nimus: ac nostros quidem amicos perterritos, illius vero confidentes. deinde cum literas quasdam reci- tati iussisset, haec subiicit: Deinde concione conuoca- ta adduxerunt illos, ut qui sociorum locum tenerent: qui progressi, concione habuerunt, cum insigni & Phi- lippi laudatione, & infectione vestrum: qui quid unquam aduersus Thebanos egissetis, in memoria re- uocates. Denique adhortati illos sunt, ut pro acceptis beneficiis gratiam Philippo referrent, & poenas de vo- bis sumerent iniuriarum, utro modo vellent, siue tran- situ ipsis dato contra vos, siue vna facta in Atticam impressione. Quod si pratore Lyfimachide post Theo- phrastum, soluta iam pace, Philippi legati missi The- bas fuerunt: qui eos hortarentur, maxime ut vna face- rent impetum in Atticam: aut saltem transitum Philippo

υπομνήσεων εν τω περὶ φωνεῖς πολέμου γυμνα- σίου βοηθείας, ἐν τῇ κοινῇ γίνεσθαι φανεροῦς ἰστορίας. εἶχε γὰρ ἔ- πως μὲν τὴν ὀλυμπίαν ἀλωσίν, ἀρχόντος θεμιστοκλέους, σωθῆναι φιλίππου πρὸς ἀθλιωαίους ἐγγύοιτο πρὸς φι- λίας καὶ συμμαχίας. αὐτὰ δὲ μετὰ ἐπὶ πρῶτον ἀ- ρχει νικομάχου. ἐπὶ δὲ θεοφράστου τῆ μὲν νικομάχου ἀφῆσαν- τος ἐλύθησαν ἀθλιωαίων μὲν φιλίππου ἀπὸ μὲν ἀφῆσαν- χην τὴν πολέμου, φιλίππου δὲ ἀθλιωαίους ἐγγυαλιώτους, τὰς δὲ αἰτίας, διὰ αἷς τὸν πόλεμον κατέστησαν, ἀδικεῖσθαι λέ- γοντες ἀμφοτέρω, καὶ τὸν χρόνον, ἐν ᾧ τὴν εἰρήνην ἐλυ- σαν ἀκριβῶς διὰ φιλόχορον ἐν τῇ τῆ ἀττίδος βίβλῳ. θῆσω δὲ ἐξ αὐτῆς τὰ ἀναγκασιότατα. θεοφράστου ἀλλαι- δὲς ἐπὶ τούτοις, φιλίππου τὸ μὲν πρῶτον ἀναπλῦσας πρὸς θεοφράστου πρὸς ἐβαλεν ἀποτυχῶν διὰ τὸ εὐδὲν βυζάντιον ἐπολιόρει, καὶ μηχανήματα πρὸς στήθεσσι, ἐπέειπε διεξελθῶν ὅσα τοῖς ἀθλιωαίοις ὁ φιλίππος ἐνεκαλεῖσθαι, ὅτι ἐπιστολῆς, καὶ δημοσθένους ὡς ἀκαλέστων αὐτοῖς πρὸς τὸν πό- λεμον καὶ ψηφίσματα θεράσαντος, ἐχειροτόνησε δημοσθέ- νης, φησὶ, τὴν μὲν σήλω κατέλεον τὴν πρὸς τῆς πρὸς φιλίππου εἰρήνης καὶ συμμαχίας καταστήσει, καὶ ἡ πλη- ρουὴ καὶ τὰ ἄλλα ἐνεργῆναι τὰ τὴν πολέμου. ταῦτα θεράσαν- τος θεοφράστου ἀρχόντος γερονέμου, τῶ μετὰ ἐκείνου ἐκίω- τῆ τὰ πρῶτα μὲν τὴν λύσιν τῆς εἰρήνης ἐπιλυσιμα- χίδου ἀρχόντος διεξέρχεται. θῆσω δὲ καὶ τούτων αὐτῶν τὰ ἀναγκασιότατα. λυσιμαχίδης ἀρχόντος ἐπὶ τούτοις, τὰ μὲν ἔργα τὰ πρὸς τοῖς νεωσοίοις ἐπὶ σπουδοδίκῳ ἀεθάλαστο- το δὲ τὸν πόλεμον τὸν πρὸς φιλίππου. τὰ δὲ χρημῶν ἐ- ψηφίσαντο πάντῃ ἐπὶ στραπωτικῆς, δημοσθένους θεράσαντος φιλίππου δὲ καταλαβόντος ἐλάτεια καὶ κύνιον, καὶ πρὸς βεις πέμψαντος εἰς θήβας, θεράσαντων, αἰνιανῶν, ἀγυαλῶν, δολόπων, φθιωτῶν ἀθλιωαίων δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον πρὸς βεις ἐποσειλάντων τοῖς πρὸς δημοσθένη, τούτοις συμμαχῆν ἐψηφίσαντο. φανεροῦ δὲ γερονότος τὴν χρόνον, καὶ ὅτι εἰσῆλθον εἰς θήβας οἱ τῶν ἀθλιωαίων πρὸς βεις οἱ πρὸς δημοσθένη, καὶ οἱ πρὸς φιλίππου, ὅτι καὶ λυσι- μαχίδῳ ἀρχόντος πῆπει, παρσιδουα μύρων ἡδη τὰ πρὸς τὸν πόλεμον ἀμφοτέρω, αὐτὸς δὲ δημοσθένης ποιήσῃ φανεροῦ ἐν τῷ πρὸς σφραγῶν, θῆσω δὲ ἐξ αὐτῆς λαβῶν τῆς ἐκείνου λέξεως τὰ σωτήριοντα πρὸς τὸ πρῶτον. οὕτω δεχθεὶς ὁ φιλίππος τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας δεχ- τούτων, καὶ τούτοις ἐπαθεῖς τοῖς ψηφίσμασι καὶ τοῖς ἐπο- κρίσειν, ἢ καὶ ἔχον τὴν δυνάμιν, καὶ τὴν ἐλάτεια κατέλα- βεν, ὡς οὐδὲ ἀπὸ γυμνασίου, ἐπὶ συμπνύσονται ἢ μὲν αὐτῶν καὶ τῶν θεβαίων ἀλλὰ μὲν τὰ τότε συμβαίνε διεξελθῶν, διεξελθῶν καὶ τοῖς ῥηθῶντας ὅφ᾽ ἑαυτῆ λόγους ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας, καὶ ὡς πρὸς βεις ὑπὸ ἀθλιωαίων εἰς θή- βας ἐπέμψθη, ταῦτα καὶ λέξιν ἐπιπέθησαν, ὡς διὰ ἀφικέ- ῃθα εἰς τὰς θήβας, κατελαμβάνομεν φιλίππου καὶ θε- ταλῶν καὶ τῶν ἄλλων συμμαχῶν παρῶντος πρὸς βεις, καὶ τοῖς μὲν ὑμῖν φίλοις ἐν φόβῳ, τοῖς δὲ ἐκείνοις, θεο- σείας. ἐπειτὰ ἐπιστολῶν πνα κελύσας ἀναίνωσθῶν, ταῦτ ἐπιπέθησαν, ἐπειδὴ τὸν πρῶτον ἐποίησαντο τὴν ἐκκλησίαν πρὸς στήθεσσι ἐκείνοις, δεχθὲ τὸ τὴν τῶν συμμαχῶν τὰξιν ἐκ- εῖνοις ἔχον, καὶ παλιότες ἐδημηγόρου, πολλὰ μὲν φι- λίππου ἐνεκαλέσαντες, πολλὰ δὲ ὑμῶν ἐκαλοῦντες, πάντῃ ὅσα πῶποτε ἐκείνη ἐπὸς ἀπὸ θεβαίων, αἰαμμυνη- σμοντες, τὸ δὲ οὐκ κεφάλαιον, ἡξίου, ὡν μὲν δὲ πεπύθησαν ὑπὸ φιλίππου, χάριν αὐτοῖς ἐποδοῦναι. ὡν δὲ ὑπὸ ὑ- μῶν ἡδὲ κίω, δίκην λαβεῖν ὁπότερος βέλων, ἢ δίκην αὐτοῖς ἐφ᾽ ὑμῶν, ἢ συνειβεβλόντας εἰς τὴν ἀττικῶν. εἰ δὲ καὶ λυσιμαχίδῳ μὲν ἀρχόντος τὸν μὲν θεοφράστου, λελυωμένης ἡδη τῆς εἰρήνης οἱ πρὸς φιλίππου πρὸς βεις εἰς θήβας ἀπιστέλησαν, ὡς ἀκαλέντες αὐτοῖς μάλιτα μὲν συνειβεβλήθη εἰς τὴν ἀττικῶν, εἰ δὲ μὴ, θῆσω δὲ φιλίππου πρὸς βεις

λιππου ἐνεκαλέσαντες, πολλὰ δὲ ὑμῶν ἐκαλοῦντες, πάντῃ ὅσα πῶποτε ἐκείνη ἐπὸς ἀπὸ θεβαίων, αἰαμμυνη- σμοντες, τὸ δὲ οὐκ κεφάλαιον, ἡξίου, ὡν μὲν δὲ πεπύθησαν ὑπὸ φιλίππου, χάριν αὐτοῖς ἐποδοῦναι. ὡν δὲ ὑπὸ ὑ- μῶν ἡδὲ κίω, δίκην λαβεῖν ὁπότερος βέλων, ἢ δίκην αὐτοῖς ἐφ᾽ ὑμῶν, ἢ συνειβεβλόντας εἰς τὴν ἀττικῶν. εἰ δὲ καὶ λυσιμαχίδῳ μὲν ἀρχόντος τὸν μὲν θεοφράστου, λελυωμένης ἡδη τῆς εἰρήνης οἱ πρὸς φιλίππου πρὸς βεις εἰς θήβας ἀπιστέλησαν, ὡς ἀκαλέντες αὐτοῖς μάλιτα μὲν συνειβεβλήθη εἰς τὴν ἀττικῶν, εἰ δὲ μὴ, θῆσω δὲ φιλίππου πρὸς βεις

Demosthenis

Si quis autem dicat, eum de causa donorum loqui, quam pratore Anticle defendit sub Alexandri obitu, multo recentiores etiam faciet artes Aristotelis. Enimvero oratorem artes quas ad praeclaras illas orationes adhibuit, non a philosopho accepisse: sed e contrario Demosthenis & aliorum oratorum opera adhibentem Aristotelem artes illas scripsisse: satis esse demonstratum existimo.

DE EODEM, EX eodem.

AT Demosthenes acri est dictione, temperatis moribus, & delectu verborum ornatus. collatione autem vitur ad utilitatem: & coniunctam habet cum gravitate suavitatem: & virget continenter: quibus rebus maximè tenentur iudices.

COMPARATIO HYPERIDIS & Demosthenis, ex Dyonyfio Longino.

Quod si numero, non veritate praeclara dicta ponderentur: ea ratione & Hyperides reb. omnibus Demosthenē superabit. Est enim eo vocalior, & plures virtutes habet, & penè summus in omnibus initar quinquentionis: ut, quod ad primas attinet, per omnia ceteris certatoribus sit inferior: imperitis superior. Nam Hyperides, praeterquam quod omnes, compositione tamen excepta, imitatur Demosthenis virtutes: etiam Lyfices laudes & veneres, quasi cum vice, est complexus. Nam & remollescit cum simplicitate, ubi opus est: & non omnia ordine, vnoque tempore, ut Demosthenes dicit: & moratam habet cum dulcedine suavitatem, tenuiter conditam, & incredibiles in eo sunt urbanitates, derisus urbanissimus, generositas, ironia apta, sales non infaceti, nec remoti, secundum Atticos illos, sed virgutes, & elevatio dextra, & multum Comicum, & cum sagaci ioco stimulus, & oratione inimitabiles in his omnibus veneres, in mouēda commiseratione aliquando acer & instans: in fabulis exponendis fufus, & molli spiritu recensendo: praeterea flexibilis, & in pompis summus: sicuti ferè sunt ea quae de Latona dicit, poetica: funebris verò oratio, ab eo, ut haud scio, an à quoquam alio aequè ad ostentationem composita. At Demosthenes praefractus est, severus, asper, alienus ab ostentatione, eorum quae ordine recensita sunt, maiori ex parte expers. Ceterum ubi risum sibi extorquere studet, & urbanitate: non risum magis mouet, quam sui derisum. Cum prope ad venustatem accedere vult, tum longius ab ea recedit. Nam orationem de Phrygia siue Athenogone scribere aggressus, magis etiam Hyperidem commendavit. Ceterum tamen alterius ornamenta complura sunt: tamen nec magnitudinem habent, & sunt velut cor sobrii, ignava, & auditorem quietum relinquunt scilicet. Nemo rectè Hyperidem legens tenetur. At ille diuinam fortitus magnificentissimae, & summae virtutis, & perfectionis ac grandiloquentiae contentionem, viuos affectus, copiam, folertiam, celeritatem, & proprietatem & inaccessam omnibus vim & vehementiam: postea quā haec, in quā, ut diuina munera (nefas enim dicere est, ut humana) deproffit: vniuersa ad se attraxit. Quapropter suis bonis vniuersos semper vincit, & quae non habet, ea sibi vendicat, & continenter pugnat, & tanquā attonitos reddit ac cōburit, qui ab omni quo fuerūt oratores:

οὐκ ἔχει, ἀμφισβητῆ, καὶ δειμνίστα, καὶ ἀσπερεὶ

εἰ δέ τις εἰρήσῃ πρὸς τὸ δῶρον, ἡ δὲ ἐπὶ ἀπικλείους ἀρχόντος ἀπελογησάτο, πρὸς τὸ ἀλεξάνδρου τελευτήν, πολλὰ νεωτέρας ἐπὶ ποιήσει τὰς ἀριστοτέλους τέχνας τῆ δημοσθένους ἀγώνων. ἀλλὰ γὰρ ὅτι μὴ οὐχ ὁ ῥήτωρ πρὸς τὸ φιλοσόφου τὰς τέχνας παρέλαβεν. ἀλλ' εἰς τοὺς θεαματικούς ἐκείνους κατεσκεύασε λόγους, ἀλλὰ τοὺς αὐτῶν τὰ δημοσθένους καὶ τὰ τῶν ἄλλων ῥήτορων ἔργα πρὸς ἀμύμονος ἀριστοτέλους, ταύτας ἔγραψε τὰς τέχνας, ἰκανῶς δποδεδείχθαι νομίζω.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ, ΕΚ τῆ αὐτῆ.

Ο Δὲ δημοσθένος, ὁ ἴστος τῆ φερέσει, κεκαμμένος τοῖς ἡδέσι, & λέξεως ἐκλογῇ κεκοσμημένος: καὶ χεῖρ μῦθος ταξίτη καὶ τὸ συμφέρον, καὶ μὴ τῆ σεμνοῦ τ' ἡδέων, καὶ σωρηγῆσι, μάλιστα δικαστῶν κατέχοντα.

ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ ΤΟΥ ΤΗ ΠΕΡΙ ΔΟΥ

καὶ δημοσθένους, ἐκ διονυσίου λογγίνου.

Εἰ δὲ ἀριθμηθῆ, μὴ τὰ ἀληθεῖ κρῖνοιτο τὰ κατωτέρω κατα, οὐτως αὐτῶν καὶ ἡσπίδης τῶ παντὶ περὶ τοῦ δημοσθένους, ἐστὶ γὰρ αὐτῶν πολυφωνότερος, καὶ πλείους ἀρετὰς ἔχων, καὶ χεῖρον ὑπεκέρει ἐν πᾶσι, ὡς ὁ πάντα δολος ὡς τῆ μὴ περὶ τῶν ἐν ἀπασὶ τῶν ἄλλων ἀγωνιστῶν * λέει πεισθαι, περὶ τῶν ἰδιωτῶν, ὁ μὴ γὰρ ἡσπίδης περὶ τῶ πάντων, ἔξω γὰρ τῆς σωδέσεως, μιμείδῃ τὰ δημοσθένεια κατωτέρω κατα, καὶ τὰς λυσιαχίς ἐν περὶ τῶ εἰληφεν ἀρετὰς τῆ καὶ χεῖρας. καὶ γὰρ λακδύματα ἀφελείας, ἐντα χεῖρ, καὶ οὐ πάντα ἔξῃς, καὶ μονοτόνως, ὡς ὁ δημοσθένος λέγειται. τότε ἡδικὸν ἔχει μὴ γλυκύτητος ἡδὺ, λητῆς ἐφιδυομένον, ἀφατοῖ τε περὶ αὐτὸν εἰσὶν ἀτίσμι, μνηκτῆρ πολικηκώτατος, ὁ γὰρ ἡσπίς, τὸ καὶ τῆς εἰσρησίας ὀπαλαίσι, σὺ μῦθος οὐκ ἀμουσα, οὐδὲ ἀνάγωγα κατα τοῖς ἀττικοῖς ἐκείνοις, ἀλλ' ὅτι κείνην, διασπορῆς τε ὀπιδέξιος, καὶ πολὺ τὸ κωμικόν, καὶ μὴ περὶ τῶν ὀσῶχου κέντρον ἀμίμητον δὲ εἶπειν τὸ ἐν πᾶσι τοῖς ἐπαρεθόδοι, οἰκίσι δαμύ ποτε περὶ σφύρατος, ἐπὶ ἡ μολογησῶν κεχυμένος, καὶ ἐν ὑγρῶ περὶ ὀμαπ διαξοδεύσῃ ἐπὶ δικαμπῆς, ἀκέρως, ὡς περὶ ἀμύρει, τὰ μὴ περὶ τῶ λητῶ ἀποηκώτατος, τὸν δὲ ὀπτιρίον ὀπιδεικτικῶς, ὡς οὐκ οἶδ' εἰ πῶς ἄλλως διέδετο. ὁ δὲ δημοσθένος ἀηδοποιήτος, ἀδελφῶτος, ἡκιστα ὑγρὸς, ἡ ὀπιδεικτικῶς, ἀπῆτων ἔξῃς τῶ περὶ τῶν ἡσπίδων καὶ τὸ πλεόν ἀμύριος, ἐντα μὴ τοῖ γὰ γελῶσις ἐπὶ βιάζεται, καὶ ἀσείδης, οὐ γέλωτα κινεῖ μάλλον ἢ καταγελαται. ὅταν ἡ ἐγγίξεν δέλη τὰ ὀπτιχῆς ἐπὶ, τότε πλεόν ἀφίσαται, τὸ γὰρ τοῖ περὶ φρυγίας ἡ ἀδλωρηγῶς λογιδὸν ὀπτιχῆρας γράφει, εἰ μάλλον αὐτῶν ἡσπίδων σωδέσησιν ἀλλ' ἐπειδὴ περὶ οἰμα, τὰ μὴ δατῶν καλῶ, καὶ εἰ πολλὰ, ὅμως ἀμεγέθη, καρδὶν ἡ φρητος, ἀργῶ, καὶ τὸν ἀκέρως ἡρεμῆν ἐόντα οὐδεὶς γουὺ ἡσπίδων ἀναγνώσκων φοβεῖται: ὁ δὲ ἐντῶν μὴ λαβὼν τῶ μεγαλοφρεσάτου, καὶ ἐπὶ ἀκέρως ἀρετῶν σωτετελεσμέρας. ὑψηλῆρας τόνον ἐμψυχα πάθη, περὶ οὐσίαν, ἀγρηοίαν, τάχος, καὶ κύριον, τῶ ἀπασιν ἀπερὶ σπον δφνότητι καὶ δωμαμῶν ἐπειδὴ ταῦτα, φημὶ, ὡς δεόπεμπτα πινὰ δωρηματα. οὐ γὰρ εἶπειν δεμτὸν ἀδελφῶνα. περὶ χεῖρ ἰσατο, ἀδελφῶ ἐς ἑαυτὸν ἔσασε: δέξεται οἷς ἔχει καλοῖς, ἀπαντας ἀεὶ νικᾷ, καὶ ἡσπίδων καταβροτῶ καὶ καταφέγγει τοῖς ἀπὸ αἰῶνος ῥήτορας. καὶ δατ.

Elogia.

καὶ ταῦτα ἀπὸς κεραυνῶν φερόμενοις ἀνανοῖζαι τὰ ὄμματα δυνάτω, ἢ ἀποφθαλιμῶσιν τοῖς ἐπαλλήλοισ ἐκείνου πάθει.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ, ΕΞ

ἔρμολχοῦς περὶ ἰδεῶν, τόμω Α. οὐ
πρόρω τῆς ἀρχῆς.

Ἐσπνοῦ ὁ μάλιστα ὡρᾷ τοῖς ἄλλοις τέτον μετα-
ταπικίλας τὸν αὐτὸν διλωκῶς, οὐκ ἄλλος τις κατ' ἐμὴν
δόξαν, ἢ δημοθένης. δεῖ τοίνυν τούτου, καὶ τῆν ὡρᾷ τῆ-
τω, λεκτέον αὐ εἶη δῆπουθεν ἔχει τῆν ἄλλων ἀπασῶν ἰ-
δεῶν τῆ λογῶν. ὅπι μῆσις ἢ μηδὲς μῆτε τῆ μεσόδω
ταύτη, μῆτε τῆ κρίσει, ὡρῶν ἀπασῶν ὀμιλήσαι τοῖς ῥηθι-
σομῶσι. οἶμα γδ θαυμάσιον αὐ εἰκότως μᾶλλον πι-
νας ἢ μᾶς δεῖ ταῦτα, καὶ τὸ μέσον ἐπ' ὀκνεῖα, ἢ πινος
ὅπι μῆσις ἢ ἐνεκα τούτων, ἀξίους νομῶν, μόνον εἰ ὡρ-
σέχειν τοῖς ἐφεξῆς ἐδελῆσειεν. ὁ τοίνυν δημοθένης, ὁ π
περ κεράλιον ἴω, τὸν πολιτικὸν ἠκελευκῶς, τὸ μὲν, ὡς
δεῖ πάντων ἠκεῖ πανταχοῦ τοῖς μῆσις, μῆδ' ὅτε συμβου-
λῶσι πάντη χωρίζαν τῆ δικανικοῦ τε καὶ πανηγυρικοῦ τὸν
λόγον αὐτῶ, μῆδ' ὅτε π τῆν ἄλλων ποιῆι, τὰ λοιπὰ ἀφίει,
ταῦτα αὐ οὐ τῆν σφόδρα γῆρυτο χαλεπὸν δῦρεν τοῖς οὐχ
ἀπλῶς αὐτὸν μεποῦσιν. οἷς μὲν τοῖ, καὶ ταπερεῖ σοιχοῖς
πῶσι, χρῆσάμενος εἰδῆσι λόγου, τοιοῦτον εἰργασαί τ' ἑαυτῶ,
αὐ δὲ καὶ τὸν πανηγυρικὸν αὐτ, καὶ τὰλλα πάντα τῆν λόγων
εἰδῆ ποιῆι σωματάμενα ὡρῶς ἄλληλα, τῆ τῆ παρῆλε-
πῶ δῦρεν ἐμοῖς ἐπ' ὀκνεῖ. χαλεπὸν ἢ οὐδεῖ ἢ τὸν καὶ ὀ-
ρεῖτα εἰπῶν, καὶ δεῖξαι π σαφῶς περὶ αὐτῶ. ἐδὲ γὰρ ἔστιν
ὅς τις ὡρῶ ἢ μῆν, ὅσα ἐμὲ γνώσειεν, εἰς τῶν δὲ τ' ἡμέραν
ἀκευβῆς π περὶ τούτων παραματευσάμενος φαίνεται.
ὅσοι ἢ ἴψα, τῆ παραματεύσας, καὶ λίαν ἀπιστοῦτες σφίσι
αὐ τοῖς περὶ ἂν εἰπον, εἰρή κρῶσιν ὡρῶς αὐ τοῖς συγκεχῶσ τὰ
πάντα. ὡρῶς γδ αὐ τοῖς ἄλλοις, καὶ οἱ δόξαντες π λέγειν
περὶ τὰν δρῶς, τὸ καὶ μέρος θεωρήσαντες, καὶ τῶ, ὅπως ἢ δῦ-
ναντο τῆν δὲ ἐν τῶ κατόλου, βραχῶς, ἢ οὐδὲν φρονήσαν-
τες, λέγω περὶ αὐτῶς σεμνότητος, περὶ αὐτῶ ἀρελείας, τῆν
ἀλλων ἰδεῶν, περὶ μὲν δημοθένους τάχα αὐ π διδάσκου-
εν ἢ μᾶς, καὶ τούτου νῆ δία τῆν μερῶν, ὡν τὰς θεωρίας συ-
γρᾶσαι φασί. περὶ μὲν τοῖ πάντες τῆ λόγου καὶ πάσις ἰ-
δεῶς, εἴτε ἐν μέρῶσι, εἴτε ἐν ποιήσῃ, εἴτε ἐν τῶ καταλογά-
δω εἰδῆ, πάντα πασῶν ἢ μᾶς ἀδιδάκτοις εἴασαν, ὅσον τὸ
ἐπ' αὐτοῖς, χαλεπὸν μὲν οὐκ, ὅπερ ἐρῶν, ταῦτα καὶ δῦρεν,
καὶ δῦρεν τῶ διδάξαι σαφῶς μετ' ὀκνεῖας, ἀλλὰ μῆ
κατ' ὀκνεῖας πειρατέον εἰ ὁμοῖα καὶ ἴω ὡρῶ δῦρεν
ὅδον. τὰ γὰρ τοῖ τῆ δημοθένικοῦ λόγου καὶ ταπερεῖ σοι-
χοῖα καὶ ἀρχῆς εἰ δὲ μνησῆμεν ἀκευβῶς αὐτὰ ἕκαστα ἐφ'
ἑαυτῶ, πόσα τε ἔστι, δεῖξαι καὶ ὅπῃα, ἔ ὅπως γίνε), τίς τε
ἢ ὡρῶς ἄλληλα μῆσις αὐτῶ, καὶ π δυνάται τόνδε, ἢ τόν-
δε μνησῆμεν τ' ἔ ὅποι, τάχα αὐ περὶ ἀπᾶντων τῶν λόγων
εἰρηκότες εἰημεν ἢ μὲν οὐκ ὑπόχρησις, κατ' αὐτὸν φαῖται τ'
ῥήτορα, οὐτω μεγάλη τὸ ἢ ὡρῶς ἢ δὲ τὸν ἔλεγχον
κάνταῦτα δῶσῃ κριτικῆς ἢ μῆν ὁ βουλόμενος ἔστω. φημὶ
τοίνυν ὅτι τὸν δημοθένικὸν λόγον τὰ ποιουῦτά ἔστιν, εἰ
μέλλοι τις ὡς ἐν ἄπαν ἀκούσειεν, τὰδε σαφῶς, μέ-
γας, καὶ ἄλλος, γρηγορῆς, ἢ ἄλλος, ἀλήθεια, δεινότης. λέγω ἢ ὡς ἐν ταῦτα πάντα, οἶονεῖ συμπεπλεγμένα, καὶ δὲ ἄλλοι

vt facilius queas aperire oculos aduersus impetu ful-
minum, quam in crebros illius affectus intueri.

DE EODEM EX HERMOGE-
nis lib. I. de formis non procul
ab initio.

Est aut qui potissimum prater ceteros ad hunc
modum in eloquentia versatus sit, suamque ora-
tionem continenter variarit, non alius quisquam, mea
quidem opinione, quam Demosthenes. Per hunc igitur
et ea quae apud hunc sunt, dicendum erit scilicet
etiam de aliis vniuersis formis orationis. Neque
verò quisquam vel methodum hanc, vel iudicium re-
prehendat, priusquam omnia quae dicenda erunt, co-
gnorit. Arbitror enim fore, vt aliqui nos mirentur
potius propter haec, vt decet, maximèque propter per-
spicuitatem: quam vlla reprehensione, hac de causa,
dignos iudicent: modò ingenium intendere his, quae
ordine dicentur, velint. Demosthenem igitur, et si id
quod caput erat, in oratione ciuili accuratissimè ver-
satum: tamen per omnia genera vbi que penetrare
mitionibus, neque cum suadet, omnino à iudiciali
& Panegyrico separare orationem suam: neque cum
aliud quippiam facit, cetera pratermittere: fortassis
haud difficulter ij deprehendent, qui eum non ne-
gligenter tractant. Quibus autem formis orationis,
velut elementis vsus, suam effecerit talem: quae sanè
inter se coniuncta id ei praestant, vt & demonstrati-
uum genus habeat, & cetera genera orationum om-
nia: id verò perdifficile, mihi certè quidem videtur:
nihilòque facilius, etiamnum inueneris ea, dicendo
explicare, perspicuèque demonstrare. Nemo enim
est, qui ante nos (quod ego quidem sciam) in hanc
vsque diem accuratè quicquam hisce de rebus tra-
didisse videatur. Qui autem attigerunt: perturbatè
nimis, & diffidentes orationi suae, de his dixerunt.
Itaque eò fusa apud eos sunt omnia. Nam prater ca-
etera, etiam ij, qui aliquid dicere vili sunt de hoc vi-
ro: singulis, idque pro virili sua, consideratis, vniuer-
salium autè parua aut nulla ratione habita (loquor
autem de ipsa grauitate, de ipsa simplicitate, ceteris
que formis) de Demosthene quidem aliquid fortas-
se nos docent, & eius etiam partibus. Sed de vniuer-
sa oratione & omni forma, siue in metris, siue in
poesi, siue in soluta oratione, nos planè indoctos,
quantum in ipsis fuit, dimiserunt. Ac difficile quidè
est, vt dixi, & inuenire haec, & inuenta, non illorum
more, sed perspicuè disertèque tradere: faciendū ta-
men nobis est periculum, eam secutis viam, quam
ingressi sumus. Nam Demosthenicæ orationis velut
elementa, & principia, si accuratè potuerimus, singu-
la per sese & quot sint ostendere, & qualia & quo-
modo fiant, & quae inter sese mistio sit illorum, &
quid valeant, hoc illòve modo cum miscentur: for-
tasse de vniuersis orationibus dixerimus. Ac promissio
(vt ipsius oratoris verbis vtatur) tanta est: res verò
iam etiam hic sese ostendet: iudex porò nobis erit
qui volet. Ea igitur quae Demosthenicam orationem
efficiant (si quis rem omnem tanquam vnum quid-
dam audire voluerit) haec esse aio: perspicuitatè, gran-
ditatè, pulchritudinè, celeritatè, lenitatè, veritatè, so-
lertiam. Loquor autem de his omnibus tanquam v-
no, quaeque veluti inter sese perplexa sint, & alia in
alia transeant. Talis enim est oratio Demosthenica.

ὡς ἐν ταῦτα πάντα, οἶονεῖ συμπεπλεγμένα, καὶ δὲ ἄλλοι

Demosthenis

EIVSDEM DE EODEM Α ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ, ΠΕΡΙ ΤΟΥ

Ibidem.

αυτε, αυτοτε.

Illuc ergo redeo. Na cu hzc ita sint, & omnis orationu forma, ex iis quz supra dicta sunt, costet, exquifite quide per omnia, que vnus generis propria sint, elaborata oratio, veluti sententia, methodo, dictione, & reliquis, vel difficulter admodum, vel nullo modo potius apud vllum ex veteribus reperietur. Vtu eo quod iis quz vnicuique formz propria sut, abundet, vnum quemque talem vel talem esse contingit. Excipiamus tamen Demosthenem. Nec enim eodem modo quo illi, vna quapiam forma supradictis & ipse superior fuit: sed parte quadam, ac potius forma vna qua ceteri caruerunt, vsus est, comprehensione, inquam. Cur autem id fecerit: in libro de magnitudine a nobis & comprehensione dicitur. Sed quod dicebam: hoc, que pars est vna de multis aut species formz vnus, vna prae reliquis vsus, ceteris vero omnibus, cuique pro dignitate tribuit, & alta vehementer & splendida sententiarum methodis quibusdam aut figuris, aut quapiam alia re destruit. Tenuia poro & minuta dum per eadem hzc excitat atque erigit, aliaque singula: eaque miscet non suis, neq; propriis ipsorum partibus, itaque varietate distinguit orationem suam: effecit vt omnia inter se quadrent & totum vnum sit: omnibus formis apud eum inter sese implicatis: vt ex vniuersis hisce bonis vna hzc optima orationis forma sit cōfecta, Demosthenica.

EIVSDEM DE EODEM.

Das res in dictione forensi callidissimas exco- gitaui Demosthenes: vt suum firmamentum, tamen iudicium de eo non fiat, in iudicium adduca- tur, & aduersarij firmamentu, de quo lis est, eiiciat. Hec igitur ambo facit Demosthenes, itaq; dissimulauerit, vt non sentiat. Nam cum suu, ipse sibi gratificans, introducit: necessitatem prætendit. Cum vero aduersarij callide repudiat: simplicitatem simulat. Hoc fecit in duabus orationibus, & ea que est de Corona, & in Aristocratea. Nam cum acta in repub. & ornamenta sua infert, necessitatem fingit: Quod si (inquit) ad ea quz feci & gessi in repub. accessero: sepe de me ipse dicere necesse habebō. Cum autem leges suffuratur, simplicitatem prae se fert, cum ita dicit: Reliquum ergo mihi esse videtur vt leges profertantur: tanquam a re alienum attingens aduersarij firmamentum. Atque iterum in Aristocratea sermo- nem de Chersoneso iniicit, qui a causa alienus erat: Necesse (inquit) est primum omnium ostēdere, quid tandem illud sit, quod effecit, Chersonesum vt secure teneatis. Deinde calliditate vtens, & ciuem Charidemum faciens, vt disputationem de legib. ratam faciat, subiicit: Videte obsecro, quam simplici & æqua oratione sim vsurus, qui in eum ordinem illum referam, in quo maximus illi honos habebitur. Quæ verò ne nobis quidem, qui ciues nati sumus tribuatur: ea nec illi contra leges arbitror esse cōcedenda.

DE EODEM EX HIMERII

Declamationibus, & propem- ptico Flauianj.

Ab omni vetustate contra optimos principes inferiorum suboritur inuidia. Calumniabatur Periclem Cleon: accusatus fuit ab Hyperbolo Nicias: Demades in iudicium adduxit Demosthenem: Cleophon Alcibiadem maiestatis accusauit: in The-

Ανωθεν κατὰ τῶν ἀρίστων ἀρχόντων τοῖς ἐλάττω φθόνος φύεται. ἔστυχοφάται θεοκλέα κλέων, ἔφυγε νεκρίας ὑπερβολῶν δημοσίης δὲ ἔκεινε δημοσθένι: κλεοφῶν ἀλκιβιάδην ἐξείρατο· ἀπὴρ ἐλοιδόρεται δέμι-

Ο Γκουὺ ἐκείσε ἐπὶ νειμι. ἐχόντων γὰρ τούτων ταύτη, καὶ πάσης ἰδέας λόγων σωσιζα μὲν δὲ τὰς πορο- ερημύων, ἀκερβῶς μὲν δὲ πάντων τῶν ἐνός εἰδος οἰκεί- ων εἰρησ μὲν λόγων, οἷον ἐννοίας, μεθόδου λέξεως, καὶ τῶν λοιπῶν, σφόδρα χαλεπὸν μάλλον ἢ ἀδύνατον εὐρεῖν ὡς πρὶ τῶν ἀρχαίων. τὰ δὲ πλεονάζειν τοῖς οἰκείοις ἐκεί- της ἰδέας, τὸ τοῖόν δὲ ἢ τοῖόν δὲ ἔκεισε ἀντὶ τῶν ἐξ συμβέβη- κεν. ἔξαιεσθ μὲν τοῖς τῶν λόγου ἢ ῥήτορα. οὐ γὰρ κτὶ ταύτῃ ἐκείνοις μιᾷ πρὶ τῶν ποροερημύων πλεονάσας ἰδέα καὶ αὐτὸς, ἀλλὰ μέρει μὲν πρὶ, μάλλον ἢ εἶδει μιᾷς πλείονι χρησάμενος τῶν λοιπῶν λέγω ἢ τῆν ἀεροβολῆ· διότι ἢ τῆ- το παποίκεν, ἐν τῶν ἀεὶ μεγέθους ἡμῶν καὶ τῶν ἀεροβολῆς αὐτῆς ἀκερβῶς λελέξετα. ἀλλ' ὅπερ ἔλεγον πεύτῳ γὰρ, ὁ δὴ πολλοὺς ἐστὶ μέρος, ἢ εἰδος ἰδέας μιᾷς, πλείονι χρη- σάμενος τῶν λοιπῶν τοῖς ἢ ἄλλοις ἀπασιν ἐκείσῳ τὸ κατ' ἀξίαν νείμας, καὶ τὰ μὲν ὑψηλὰ σφόδρα, Ἐλαμπερὰ τὸ νομμάτων, μεθόδοις πρὶ, ἢ ῥήμασιν, ἢ πρὶ τῶν ἄλλων καθικρῶν τὰ δὲ αὐτὸ λεπτὰ καὶ μικρὰ δὲ τῶν αὐτῶν τέτων ἐγείρεται καὶ ὀρθῶν, καὶ ἐκείσε καὶ ἄλλων, καὶ ταῦτα μιν γὰρ τοῖς οὐκ οἰκείοις, οὐδὲ ἰδέας αὐτῶν μέρεσι. καὶ κατὰ ποίηλα- λων οὐτῶ τὸν λόγον αὐτῶ, πάντῃ παποίκεν ἀμόρτην αὐ- τοῖς, Ἐ τὸ ὅλον ἐν ἐξί, πασῶν αὐτῶ δὴ ἀλλήλων ἡκουσῶν τῶν ἰδέων ὡς ἔξ ἀπάντων τῶν καλῶν ἐν τῆτο κάλλιστῳ ἀπεργάζετα εἰδος λόγων, τὸ δημοσθενικόν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ, ΠΕΡΙ

τῆ αὐτε.

Δ Το παλαισμάτῃ δικαστηρίων δημοσθένης ἐπιτε- χνήσατο, τὸ τε οἰκείον ἰχυρῶν, καὶ μὴ κενόδημον ἢ, εἰς κρίσιν ἀγαγῆν, καὶ τὸ τε ἀντιδικου ἰχυρῶν κενόμο- τον, ἐκβαλεῖν. ταῦτα τοίνυν ἀμφοτέρω ποιεῖ δημοσθένης, καὶ λαμβάνει περὶ τῶν. ὅταν γὰρ τὸ οἰκείον εἰσαγῆ χει- ρίζουρος ἑαυτῶ, ἀεὶ γὰρ περὶ αὐτοῖς ὅταν ἢ τὸ ἀν- τιδικου ἐκβάλλῃ πανουργῶν, ἀπλότῃ ὑποκρίνετα. τῆ- το ἐποίησεν ἐν δυοῖς λόγοις, ἐν τῶν ἀεὶ σφαίου, καὶ ἐν τῶν κτὶ ἀεὶ σφοδρῶς. ὅταν γὰρ τὸ τῆς πολιτείας καὶ ἀξίας ἐπάγῃ, ἀεὶ γὰρ ὑποκρίνετα· ἑαὶ ἢ ἐφ' αὐτῶ παποίκεα, καὶ πεπολίτευμα βαδίζω, πολλὰ καὶ λέγειν ἀναγκασθή- σσμαι ἀεὶ ἑμαυτῶ. ὅταν ἢ τοῖς νόμοις κλέπη ἀπλότῃ περὶ αὐτοῖς, λέγων οὕτως· ἐπὶ μὲν τοῖς καὶ τοῖς νόμοις δεκτικόν εἶμαι μοι δοκεῖ, ὡς παρέργου μνημονόων τῶ ἰ- χυρῶν τῶ ἀντιδικῶ. καὶ πάλιν ἐν τῶν κτὶ ἀεὶ σφοδρῶς εἰσαγῶν τὸν ἀεὶ χερρόνησου λόγον οὐδὲν περὶ αὐτοῖς τῶ ἀγῶν, φησὶν, ἀεὶ γὰρ ἢ περὶ αὐτῶν ἀπάντων δειξῆαι πὶ ποτὶ ὅτι τὸ χερρόνησον ἀσφαλῶς ἔχει ὑμᾶς πεποικιός εἶτα πανουργῶν καὶ πολιτικῶν ἐργαζόμενος τὴν χαρὶ δη- μον ἵνα αὐτῶ ἰχυρῶ ὁ ἀεὶ τῶν νόμων λόγος, ὅτι φέρει, δεά- σαθε δὴ περὶ δὲ, ὡς ἀπλῶς καὶ δικαίως χρῆσσομαι. τῶ λόγῳ, ὅς εἰς μὲν ταῦτῃν ἵδμεται τὴν τάξιν αὐτῶν, ἐν ἢ πλείους αὐτῶ γὰρ οἱ μῆς· ἀ δὲ οὐδὲ ἡμῶν τοῖς γῆρας πολιταῖς ὅτιν, οὐδὲ ἐκείνῳ δὲ οἱ μῆς γῆρας ὡς τῶ τοῖς νόμοις.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ, ΕΚ ΤΩΝ

ἱμερίου μελετῆρ, ἐν τῶ εἰς φλαβιανῶν ποροεπιπικῶ.

Δημοσθένεια σείριφι. τῷ γὰρ ὑπερβάλλοντι τῆς ἀρε-
τῆς φθονοῦντες, τὸ ἕνα τούτων τῆς ἀξίας ἀίσου
θρασύ βιάζονται. οὗτα δὴ καὶ μάλιστα εἶδ' εἶξεν ὅσον
τὸ μέσον ἀρετῆς τε καὶ πανούργου ἔσπου καὶ δέσσηκε.

ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

καὶ ἀχινοῦ, ὃς ἀδύλου, καὶ
αἰωνίου.

Ὅτι καλλίον οὐδὲν ἀθλιώσι γέρονε δημοσθένει,
κακίοντε οὐδὲν ἀχινοῦ. λέγω ἢ οὐτε μάττω ἐκεί-
νω λοιδορῶν, οὐτε τούτω χραεζοῦντι, ἀλλ' εἰς περὶ
γυμνασίου βλέπων. ὡς μὲν οὐκ ἀδύτουός τε τῆτο καὶ πα-
τρὸς ἀμέμητα, καὶ τὸν βίον ἄπο τῶ δικαίων ἔχοντος, οὐ-
δαὶς αἰτεῖται. τὸν δὲ ἀχινοῦ οὐκ εἶπεν ἀθλιώσι,
εἴγε δούλος ἢ ὁ πατὴρ ἐκείνου καὶ οὐ δούλος μόνον, ἀλ-
λα καὶ πονηρὸς οἰκέτης. οὐ γὰρ αἶ ἐν πέδωσι, εἰ μὴ
πολλὰ εἰς εἰληπτο κακουργῶν. πᾶς οὐκ εἶ φροσὸν ἐ-
πένησε μητέρα δημοσθένει τὴν ἢ ἀχινοῦ λυκοδέαν,
ἐπένησε οἱ χραεζοῦντι μόνον. ἐν τούτων δὴ γέροντες, ὁ
μὲν ἐν ὄρφανῶν, λόγων εἶχετο, ὁ σὺν τῷ πατρὶ ὄντων, ἀφ'
ὧν ἢ γυμνασίου βίβω. τὸν δὲ ἀχινοῦ εἶδ' εἰνὴ μὲν
ὄφρα πᾶσι τῷ πατρὶ τὸ παιδαγωγῶν, ἢ σὺν τῷ πατρὶ
τεταται τῆ μητρὶ τελετῆ οὐ νεομισθῶν. ἔχω λέγειν χρα-
ρηγίας δημοσθένει, εἰσφορὰς, ἔμεταρχίας. εἶποι τις ἀφ'
ἀχινοῦ τοῖς ὄφρα καὶ τοῖς διαδοῖς καὶ νεηλατα καὶ ἔρα-
ζοδῶν χραεζοῦ. ὁ μὲν φιλοπομούμην εἰς τοῖς δισμῶ-
τας τῆν φίλων, καὶ τὰς ὄφρα τῶ χραεζοῦ δαπάνας οὐκ ἐφυ-
γῶ. ὁ δὲ περὶ τοῖς ἀγροῦ, ἀπο τῆς φωνῆς ἔσφοδῶν,
οὐδὲ πᾶν τέρπων τοῖς δευμῶν. οὐ γὰρ αἶ ἕαμβατε
ἔαμματα. πῶς οὐκ ἀθλιώσι ἐνομίση, δούλος ὧν, ἐνέ-
βαλεν εἰαυτὸν εἰς τοῖς δημότας τῆ τῆρη, καὶ χραεζο-
ταῖς ὧν, οὐκ ἀπέχετο τῆ καὶ ἐνταῦτα πορδῶσαι. σπο-
πῶ μὲν τῶν ἐν αὐ τοῖς τοῖς μεγίστοις. ταῦτα δὲ λέγω,
τὰ εἰς τῶν πόλιν. ὁ μὲν ὧν ἔλεγον, ὁ δὲ ἐπειδὴ φρο-
σῶν τε τοῖς κοινοῖς, ἐζημίωσε. φιλιππου γὰρ ὄφρα συμ-
σαντος τῆς ἐλλάδος, καὶ τοῖς μὲν ὄφρα οὐ πᾶν φρο-
σῶντος, ὃς δὲ τῆν πολιτοδουμῶν ὧν οὐ μόνον τὰς πό-
λεις, καὶ πανταχοῦ τῆ νοσήματος ἕξοντος ὁ μὲν δημο-
σθένει τῶ τε διδόντι καὶ τοῖς λαμβάνουσι πολέμῶν, διε-
τάλει χραεζοῦ μὲν ἐπὶ ἐκείνοις ἀποσῶν, ὑπάρχων δὲ
τοῖς νόμοις τοῖς παρ' ἐκείνου πλοουτωῦτας. ὁ δὲ ἀχινοῦ
τῶ φιλιππῶ μικρὸν λοιδορῶσα μὲν, εἰς τὸ πῶς δῶθη-
ναι τῶ πατρὶδα ἀφῆς, ἐμφανῶς μετετάξατο, καὶ τοσαῦ-
τα ἕξον, ὅσα φιλιππῶ συμφέρει φραεζοῦσης μὲν ἀ-
μεινον τῆς πόλεως, στωπῶν ἐν δὲ τοῖς ἐκείνης τῆ αἰτμα-
σιν, εἰς παρρησίαν ἐρχομῶν φροσῶν ὁ φιλιππῶ
ὄλυμθοῖς. τίς οὐκ ὁ συμβεβῶντων κεραιῶν; ὁ τῶ φρο-
ζῶν ἀταμιμνήσκων; ὁ τῶ δῆμον ἀγείρον; ὁ τῶ ὄφρα
θραεζοῦ χραεζοῦ διεξῶν; ὁ δημοσθένει. ἀλλ' ἐπὶ δὴ
φροσῶν ὄντων ἢ λῶν εἰς φιλιππον, ἔχ' ὁ μὲν ἀπῆλκεν ὁ
ἢ ἕαμβατε; ἢ ἐπανώρθη τὰς τύχας, ἢ τὰ ὄφρα τῶ τυ-
εανῶντος ἕξονα διῶθη; τῶ ἢ ἐδοκίμῶ χραεζοῦ; ὁ μὲν ἐ-
φῶτε τὸ δῶπνον ἕξοντος, ὁ δὲ ἢ ὄφρα μὲν ὄφρα, φρῶν
να μιμῶντος ἢ φρῶντων χραεζοῦ ὡς δῶ τῶ πατρὸς ἕρα-
ρίζετο φιλιππῶ; τίς ἢ ὄφρα ἀφῶν ἀφῶ δὲ ὄφρα θραεζοῦ
ἢ μὴ διδόντι φιλιππῶ χραεζοῦ φροσῶν τὸ ἀφῶ τῶ φρο-
σῶν τὰ χραεζοῦ; τίς δὲ ὁ φραεζοῦ ὄφρα φριλιππῶ χραεζοῦ εἰς ἀφῶ τῶ φρο-
σῶν. τῶ πόλιν δὲ ὁ μὲν ἔβλαψεν, ὁ δὲ ἐφραεζοῦ μὴ συμβεβῶντων. φραεζοῦ δὲ ἐνοήσας, εἶδ' ὄφρα τοσοῦτον ἀπολω-
λωθῶς, πόλεις εἶκοσι καὶ δύο διεσπαρῶντας, τίς οὐκ αἶ σενῶξεν ἐλλῶν ἀκούων τοῖς ἕξοσι;

mistoclem homo quidam Seriphus dixit con-
uicia. Nam excellentiæ virtutis inuidentes: id quod i-
pforum dignitati decedit, exæquare audacia per vim
conantur. Vnde cum primis apparet, quantum inter
virtutem & calliditatem morum interlit.

AESCHINIS ET DEMOSTHENIS

comparatio, ex incerto autore, & sine nomine.

Neque pulchrius quicquam Athenis extitit De-
mosthene, neque fœdius quicquam Aeschine.
Hæc autem non ita dico, ut vel temerè huic cõuicier,
vel illi gratificer: sed in ipsas res gestas intuens. At
Demosthenem fuisse ciuem Atheniensem, & patrem
habuisse inculpatum, qui iustis rationibus rem fami-
liarè tuetur, nemo negabit. Aeschines aut Atheni-
sis dici nequit: siquidè pater eius seruus fuit, nec ser-
uus tãtũ, sed & improbus famulus. Alioqui. n. in com-
pedibus non fuisset, nisi sæpe in scelere deprehensus
fuisset. Matrem porrò Demosthenis nemo sanus non
laudauit. Aeschinis verò Leucotheam ij tantum lau-
dabat, qui ea utebantur. Ex his ergo nati cum essent,
alter in orbitate eloquentiæ studebat, & præceptorũ
consuetudine utebatur, per quos poterat fieri melior.
At Aeschinem oportebat nunc patri instruere peda-
gogium: nunc matrem adiutare in tractandis ceri-
moniis inusitatis. Possum referre ædilitates Demo-
sthenis tributa, trierarchias: referat qui spiã Aeschini-
nis serpentes, & cætas, & placentas, & tragædorum
greges, ille quidem liberalis & benignus in captiuos
animos, nec honestos sumptus reformidabat: hic ve-
rò in agris oberrabat, voce victitans. nec omnino de-
lectans spectatores, aliàs vulnera non accepisset. Quo-
ergo Atheniensis habitus est, cũ esset seruus? coniecit
sefe in populares arte sua, & quia scriba erat, non se
abstinuit, quò minus & eo usque progrediretur. Iam
verò in iplis maximis rebus, in reipublicæ inquam,
negociis, eos spectemus. Ille dicendo profuit: hic vbi
ad rempublicam accessit, nocuit. Nam cum Philip-
pus Græciam appetisset: nec acrius admodum rem at-
tentaret, sed per magistratus vrbes redimeret: lue illa
passim peruagata: Demosthenes & cum præbitore &
cum acceptoribus bellum gerens, subinde classes ad-
uersus decernebat, & legibus eos qui ab illo ditabã-
tur, cohercebat. At Aeschines Philippo parumper cõ-
uiciatus, quò sibi fides haberetur, neglecta patria,
manifestè defecit: ea locutus, quæ Philippo conduce-
rent: florente quidem republica tacens, in illius verò
cladibus, animorum plenus atque confidens. Inuade-
bat Philippus Olynthios? quis consulebat? quis voci-
ferabatur? quis maiorum commonefaciebat? quis po-
pulum excitabat? quis Chalcedensium qui in Thracia
confederant, causam agebat? Demosthenes. Vtrum i-
bi legati ad Philippum venerunt, an non alter infu-
mebat, alter accipiebat? non captiuorum ciuim ca-
lamitates subleuabat, tyrãnicque munera repudiabat?
ille acceptabat? An non ille quidem Xenophronis
coniuuiũ fugitabat: hic verò ebrius turpiter se gere-
bat, Phrynionem imitans & Phrynone gaudens, qui fi-
lium Philippo prostituebat? quis fuit qui scriberet, se-
stinandum esse in Thraciam, nec dandum Philippo
spacium ante exactum iusiurandum, occupandi loca
illa? Quis verò id egit, ut Philippo tempus daretur
ad locorum illorum direptionem? ac vnum hoc est,
idq; tantum. Reipub. hic nocuit: ille, ne ei noceretur,
cauit. Phocenses verò, gentem tantam pessun-
datam: vrbes duas & viginti excisas: cum recorda-
tur, morèsque Græcorum audit, quis non suspiret?

τῶ πατρὶ τῶ φροσῶν; τίς δὲ ὁ φραεζοῦ ὄφρα φριλιππῶ χραεζοῦ εἰς ἀφῶ τῶ φρο-
σῶν. τῶ πόλιν δὲ ὁ μὲν ἔβλαψεν, ὁ δὲ ἐφραεζοῦ μὴ συμβεβῶντων. φραεζοῦ δὲ ἐνοήσας, εἶδ' ὄφρα τοσοῦτον ἀπολω-
λωθῶς, πόλεις εἶκοσι καὶ δύο διεσπαρῶντας, τίς οὐκ αἶ σενῶξεν ἐλλῶν ἀκούων τοῖς ἕξοσι;

Demosthenis

Atqui hanc stragem & vastam solitudinē Æschines effecit: qui cū cōfictis verbis Thebanos perituros diceret, Phocenses Philippo curæ esse: quibus fide habita populus statim pactionib. exemit Phocēses, simulque è medio sustulit. Cæterū fraudes eius Demosthenē haud fallebāt: quin & vociferabatur, & testificabatur, & conseruare ciuitates conabatur. Iā, q̄ maximū est, cum populus magis faueret adulatorib. quā veris monitoribus: ne sic quidē muneris suo per indignationem defuit: sed eos à iucundis ad vtilia factu traduxit. Per illum incedebant pro Græcis elasses, pro Penthis, Byzantiis, Cherfonesis, Eubœa. Per illum seruabatur periclitantes, coronabatur seruatores. Ut naues ipsi conscenderent, monebat, vt pro dignitate reipublicæ nauigarent, prouidebat. Lege lata, que delicta & peccata iularum rerum erant, tolleret. Ille nudatam reipublicam sociis terra marique muniebat. Neque verò verbis tantū. qualē esse deceret, demonstrabat: cū verò aliquid largiendum esset, parcere malebat: sed epulum tribui præbuit: præbitor Panathenensis, præbitor Bacchanalibus, largitus triremes, opib. suis & cum reipublica & cum singulis priuatim communicatis. Multæ pauperum filia per illum nuptias adeptæ sunt. Quæ verò pro his de Æschine dici queunt? qui reditus? quæ lex? quod castellū? quæ largitio? Fortis ille quidem fuit in Antiphonte defendendo: qui cum triremibus aduenerat, sed Demosthenis solitudine inuentus erat. Vir bonus scilicet, Anaxini exploratoris familiaris: præclaram retulit Atheniensibus gratiam, cum Pithoni testimonium diceret: cui Demosthenes os obturauit. Ego verò etiam Charoneium malorum causas Æschini imputo. Neq. enim: ad Charoneam egressi essent Athenienses, nisi occupata fuisset Elatea: nec ad Elateam venisset Philippus, nisi Ampictyonica negocia occasionem ei dedissent: qui autem eas illi occasiones offerret, fuit Æschines. Aduentant copiar quas Charonea suscipit, ex decretis Demosthenis: sed eadem contra ipsā Atticam ducebantur ab Æschine. At ille Thebanis ascitis & conciliatis, iisque dissentientibus, & exæquatis Philippi studiosis cum iis qui Atheniensibus fauebant: bellum ab aris & focis auertit, coronis donat. sed quam coronam meruit Æschines? Mortuo porrò Philippo, & Alexandro, illius loco, rerum potente, eundem vterque animum concitauit, alter oppugnando, alter colendo tyranno. Dicam-ne maximum signum alterius bonitatis, alterius improbitatis? Ab hostib. exposcebatur Demosthenes: ille colebatur: alter ciuitati charus, alter inuisus fuit. Hic actione infilituta suam inuidiam prodidit: sed reum illum peragere non potuit: exilioq. multatus: solusq. Atheniesium humanitatis, in se reuocado, fructu caruit. Specta & obitu Demosthenis. Habet. n. & is aliquid admiradi. Nā cū potētia Macedonis ita creuisset, vt iam etiā Athenis ei oratores traderetur: se proripuit, veneno: vrus cū à se impetrare nō posset, vt affētaretur tyrannis.

DE EODEM, E SVIDA.

Demosthenes Atheniensis, filius Demosthenis & Cleobule, orator, è Pæniensi municipio: fuit Hermippo autore diligentior quàm ingeniosior: & , vt idem ait, ad voluptatem propensior. Vnde factum est, vt adolescens Battulus vocaretur, vt qui veste muliebri sæpe esset vsus.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ἀθλιωτῶν. υἱὸς Δημοσθένους καὶ κλεοβούλης, ῥήτωρ, τὸν δῆμον παμμαθίδης ἑπιμελής μάλλον, ἢ δούσης, ὡς ἔρμιασθη ἰσορεῖ, καὶ τὰς ἰσορίας ἀπόλαστος, ὡς ὁ αὐτὸς φησὶν. ὄδεν καὶ νέῳ μὲν ὦν βάρβαλῶ ἐκλήθη, ὡς γυναικεία ἐοικῆτι πολλάκις χρησάμενῳ. ἀργαῖς

τὸ μὲν τοῦ πατρὸς καὶ τὴν πολλὴν ἐρημίαν ἀρχῆς εἰργασαι, ῥήματα πεπλατυμένους θηβαίους ὑπολείδων λίγων, φωκέων φιλιππῶν μέλησι. οἷς τις δόσας ὁ δῆμος, δὲ δὲς ἐζήτει φωκέας, οἱ ἡ ἀνῆλυτο. ἀλλ' οὐ δημοσθένῃ ἡμῶν ἐξαπατῆρ, ἀλλ' ἐβόα καὶ ἐμῆρτύρετο, καὶ σῶζειν ἐπειρεῖτο τὰς πόλεις, καὶ τὸ μέγιστον τῆ δῆμου γὰ τοῖς κολακίδοσι θεροσειμῶν μάλλον ἢ τοῖς τὰ βῆψα λέγουσιν, οὐδ' οὐτως ἀγανακτήσας ἐνήπει, ἕκων αὐτοῖς δὲ τῶν χειροκλήτων ὅτι τὸ πειεῖν αὐτοῖς συμφέροι. μετ' ἐκείνων ἐπλεον ἑσπῶν ἐκείνων σόλοισι, θεοιδίων, βυζαντίων, χερρόνησων, τῆς δὲ βόας. δι' ἐκείνων ἐσῶζοντο ἡ οἱ κινδυνούσιν, ἐσεφανοῦτο δὲ οἱ σῶσαντες, ὡς τοῖς ἀπὸ γὰρ τε παρήρει, καὶ ὅπως πλοῦστανται τῆς πόλεως ἀξίως, θερομῶσι, τὸν νόμον τῆς αἰμαρῶντα τὰς θεοῖς αὐτῶν ἀμύθιας, ἐκείνῳ ἐφελωκλήτων τὴν πόλιν συμμαχῶν, ὅς ἡ πειεῖν καὶ θαλάττης ἐπιφρατῆ καὶ οὐκ ἐν ἡμῶν τοῖς λόγοις ἐδείκνυεν ὅσον εἶδ' εἶδ' ἔδον δὲ πειεῖται φειδεῖς μάλλον ἡρεῖτο, ἀλλ' εἰς ἱατὴν φυλῶν, ἐχορήγῃ παιανθιλάοις, ἐχορήγῃ διονύσοις, ἐπεδίδου ξηρεῖ, καὶ τὸν πλοῦτον ἐποιεῖ θεός τε τὸν δῆμον κοινήν, τοῖς καὶ ἐκείνῳ. πολλὰ πενήτων θυγατέρες δι' ἐκείνων ἐτυχον γάμων. ἀπὶ ἡ τούτων τί τις ἀν' ἐχοῖ διθυθεῖν ἀρχῆς; πῶς ἂν ὁπόσων; πῶς ἂν ὅμοιοι; χερρόνησος; πῶς ἂν φιλοπῆμια; ἀδρεῖος ἡ ἐν οἷς ἀπρῶντι συνηγανίζετο, μὲν μὲν τῶν ξηρεῖ ἡ κοινή, τῶν φεροντῶν δημοσθένους ὅς ἡ δὲ μὲν δὲ καὶ, ὡς ἀξίω τῶν σκοπῶν σῶν. καλλῶ ἀπὸ δακνῶν ἀθλιωτοῖς τὴν χερῶν, πύδασι μῆρτυροῦν, ὅ τὸ σῶμα ὁ δημοσθένῃς ἐν φεραξῶν. ἐγὰρ ἡ καὶ τῶν ἐν χαρῶν καὶ ἀπὸ μῶν τὸν ἀρχῆν. οὐκ ἀν' ἡμῶν γὰ ὅς ἡ ἡλθον εἰς χαρῶν ἀθλιωτοῖς, μὴ καπιλημῶν ἐλατῆας οὐκ ἀν' ἡ ἡμῶν εἰς ἐλάτῆαν φιλιππῶν μὲν τῶν ἀμφοτεροῦν ἀπορήσας ἀφορμῶν. παρ' οὐ δὲ τὰς ἀφορμῶς ἐλαβεν, ἀρχῆς ἡμῶν. ἐρχεται δὲ ὡς ἡμῶν, ἡ ἐδέξατο ἡμῶν χαρῶν καὶ ἀφῆρισματα δημοσθένους, ἡ γὰ το δὲ ἐπ' αὐτῶν τὴν ἀπῆλκῶν ὡς ἀρχῆν. ὁ δὲ θεβαίους θερολαβῶν καὶ συστήσας, καὶ ταῦτα μαμεισμοῖς, καὶ τοῖς τις τὰ φιλιππου θερομῶν ἀφορμῶσας, ἀπεκρούσατο τῆς χερῶς τὴν μάχῶν καὶ ἐσεφανοῦτο. τῶν δὲ ἀρχῆν πῶν πῶν; τῶν φιλιππου δὲ μῆθῆκος, καὶ τῆς ἀρχῆς εἰς τὴν ἀλῆξῶν ἡκοῖσας, ἐπῆρσεν ἐκείνους τὴν γῶμῶν, ὁ μὲν πολεμῶν, ὁ δὲ θεροπῶν τὸν τυραννον. εἶπα τὸ μέγιστον δειγμῶν τῶν ἀρετῆς ἐκείνου καὶ τῆς τούτου κακίας; ὡς τῶν ἐχθρῶν δημοσθένῃς, ὁ δὲ ἐδαμῶν τῶν καὶ τῶν πολίτας ὁ μὲν ἐπῆρσεν, ὁ δὲ ἐφθονεῖτο. καὶ γὰρ ἀμῶν αὐτῶν τῶν ἐδέκνυτο τὸ φθονεῖν, ἐλεῖν δὲ οὐκ εἶχε. καὶ φυγῶν ἐπέδαλον αὐτῶν, καὶ μῆθῆκος, καὶ ῥόδος εἶχεν αὐτῶν, καὶ τῶν πατρῶς μῆθῆκος. καὶ τῆς τῶν ἀθλιωτῶν φιλανθρωπίας εἰς τὴν καὶ δὲ οὐκ ἀπέλαυσε μόνῳ. σιόσσει δὲ καὶ τὴν τῶν δημοσθένους τῶν τῶν. εἶχε γὰρ πῶν καὶ αὐτῶν δαμῶν. ἐπειδὴ γὰρ ἡρετο τὰ μαμεισμῶν, ὡς ἡ δὲ καὶ ῥήτωρας ἐκείνῳ λαμβάσειν, ὅς ἡ φαρμάκῳ χρησάμενῳ, οὐκ ἐνεγκῶν κολακίδοσι τυραννοῖς.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ, ἐν τῶν σῶντα.

Elogia.

αργας ἢ μὴ τὸ εἰς ἀδρας τήξασα, ὅπερ ὅτι οὐνο-
μα ὄρειος. ἐπεθύμησε ἢ ῥητορικῶς, καλλίστρατον θεα-
σαύδρος τὸ ῥήτορα ἰσχυρῶς ὡροπίων λέγοντα. δίκασε ἢ τὴν
ἰσάμει καὶ ἰσοκράτους μαθητῆ. καὶ τοῖς λόγοις ἐχρητο ζώϊα
τὴν ἀμφιπολίτα, σοφιστῶντος ἐν ἀθλίωι. Ἐ πολυκρά-
της, Ἐ ἀλκιδάμαντος, τὴν γοργίαν μαθητῆ, καὶ αὐτὴν μὴ
τοι ἰσοκράτους. συνέφιλολόγησε ἢ ἀσίωι τῶν ἀθλιωῶν, καὶ
θεοπόμπω τῶν χύφω φιλοσόφω. δικασάσατο ἢ καὶ δὲ βαλί-
δου τὴν ἀλεκτικῆν, Ἐ πλάτων. ἐτελεύτησε φυγῶν εἰς
καλυψίαν ἐν τῶν τῆ προσδῶν. ἱερῶν δὲ τὸν μακεδόν-
να ἀπίπαρον, ποροσενεγκάμω φάρμακον, τὸ ἐν τῶν
δακτύλω, ἔτη βιωσας δύο καὶ ἑξήκοντα.

Α Λ Λ Ω Σ.

Δ Ημοσθένης ὁ ῥήτωρ, ἀνὴρ ἦν ἱνάναί τε καὶ εἰπεῖν ὅσα
ἐν θυμῷ θείει, οὐκ ἀπὸ τῶν γυρόμενος. ὅθεν καὶ δὲ νό-
τατος ἐδοξε τὸ καθ' αὐτῶν. οἷα δὴ ἰκανώτατος τὸ ἀφανὲς εἰ-
κάζασα, Ἐ τὸ γνωστὸν ἐξηγήσατο, Ἐ ἐν οἷς μὴ ἰσχυρῶ τὸ κοι-
τῶν λέγειν τὴν ἀπὸ τῶν ἐπεχειρήσει. καμῶν μὴ ὅπιτι-
δέω καὶ μάλα ἐχρηάσατο ἐς δόξαν τὴν δημοσιωμένων. πλεί-
στα ἢ εἰς ἀνὴρ ὅθεν τῶν καθ' αὐτὸν ἀθλιωῶν, Ἐ τοῖς μα-
κεδόνων τυράννοις σὺν παρρησίᾳ ἀπίπαρον, ὡς τῶν τοῖς
ἢ ἀδωροῦ (τατος ἐδοξε ἐν εἶ). ὅτε δὴ σὺν ἐβανη τοῖς ἐν τῶν ἄλ-
λας πόλεσιν. οἷα δὴ τὴν κερδῶν ἐφιεδύας μάλλον τὸ ἐς τὸ
κοιτῶν λυσιπύηντος, Ἐ ἐκωνησέντας χρημάτων δόσης, τὸ
καὶ σφας, ὡς ἐδοκίμει ἐν τῶν ἀδωροῦ, κέρδοις τὴν σφε-
τέρω ἐπείκα, ὡς τὸ ἐς τὰ κοινα συμφέρωντος ἢ ἀδωροῦ. ὅθεν
αὐτῶν Ἐ ἐφ' οἷς ὑσέρον ἠτιάζη συγγινόντες οἱ ἀθλιωῶι,
καὶ ἐδόξε αὐτῶν τὴν ἀπίπαρον, Ἐ ἐς πάντα συμβέβω ἐχρηάσαντο.
καὶ αὐτῶν ἢ τελευτῆ τῆν γυναικῶν ὅπιτιχνομάτη, μάλα ἐς με-
ταμύθησιν ἠγασθῶ αὐτοῖς ἐκ ἀφανῆ τὴν γνωστὸν. ἢ πολ-
λῶν γέν ὑσέρον ἢ Ἐ ἀγροῦ θλίβωα πηθηκότῶ δημοσθένω, C
μετελίνωσπον ἐφ' οἷς δὲ τὴν μακεδόνων μάλλον, ἢ γνώμη
τῆν δικαιοσύνην ἐκείνων. καὶ ἀπίπαρον τὴν ἀδωροῦ τῶν
ἢ ἀγροῦ. καὶ ἢ ἐπὶ τῆν βίωσιν τῶν ἀδωροῦ ἐπέγραψαν.
ἐπερ ἰσὺν ῥώμω γνωμῆν δημοσθένες εἶχες,
ἢ ποτ' ἀπ' ἐλλωῶν ἠρξεν ἀπὸς μακεδόνων.

Α Λ Λ Ω Σ.

Δ Ημοσθένης μαχαροπόδος, παμακίς, οὗ δημο-
σθένος ὁ ῥήτωρ, ὄρφανός καταλειφθείς, ὅπιτι-
ποῖς ἐξ ἐφεί, ἀφοβός, δημοσθένος, δικαιοσύνην ἔω. ὡν ἀ-
μελωῦτων αὐτῶν καὶ τὴν ἐπίσας, αὐτὸς αὐτὸν ἐνεχειρίσει. δι-
δακτικῶν ἰσάμει φιλόπονος ἢ ἔπος ἔω, ὡς τὴν φασιν ἐαυτῶ
οἷκοι καθεύρησιν, ἐαυτῶν ἔχρησας τῆς κεφαλῆς μέρος,
ἵνα μήτε ποροί, μήτε δὲ χρῆσι τῶν παμδ ὁδοῦ δὲ εἰ-
λε τῆς ὅπιτιποῖς τοῖς ὅπιτιποῖς. σοφιστεύειν βουλη-
θεῖς ἀπίσι δὲ βληθεῖς ὅπιτι μὲν μαιερακίω τὸν ἐπὶ γυναι-
λογοροσφῆν ἢ ἀρξάμωρος, διεβλήθη πάλιν ὡς ἐναν-
πίοις λόγοις ἐκδοῖς ἀπολλοδώρω καὶ φορμίω. καὶ τού-
του οἷω ὑποσας ἠρξάτο πολιτεύεσθαι. ἔαυθὸς δὲ ὡν
καὶ τὸν ὡμον ἀπερίπῳς ἐκίπει, καὶ τῶν ἀπολλοῦ ἀδωροῦ,
καὶ τὸ πνεῦμα οὐ δὲ ἀπολλοῦ. ἀπερ ἀσκήσας διαρωσάσατο.
τίω τὴν ὑπόκεισιν οὐκ ὡν ἀπολλοῦ ὡν ἀδωροῦ. Ἐ ταύ-
τίω ἐξήκνησεν. ἐχρησῆσας ἢ καὶ ἐπιτελέρησε, καὶ ἀρχμαλώτοις ἤσασα, καὶ θυγατέρας σὺν ἐξέδωκαν.

*** 2

A virili autem toga sumpta, Argas, quod est serpen-
tis genus. Animum ad eloquentiam appulit, cum Cal-
listratum causam Oropiorum agentem spectasset.
Fuit & Isai, discipuli Isocratis, assiduus auditor. Vfus
etiam est orationibus Zoili Amphipolitæ, qui Athe-
nis docebat: & Polycratis, & Alcidas, Gorgiæ
discipuli: atque ipsius etiam Isocratis. In eloquentiæ
studio sodalem habuit Æsionem Atheniensem, &
Theopompum Chium * philosophum. Sedulo etiã
Eubulidem dialecticum & Platonem audivit. Obiit,
cum Macedonis Antipatri metu in Calauriam pro-
fugisset, in ardē Neptuni, hausto veneno, quod in an-
nulo gestabat: anno ætatis secundo & sexagesimo.

ALITER.

D Emosthenes orator, vir fuit & prudentia in
excogitando, & in iis quæ excogitasset, eloqué-
tia mirabili. Vnde sua ætate summus orator est habi-
tus, cum & obscura coniecturis indagandi, & res co-
gnitas explicandi maxima solettia eliet præditus. Ac
iis quidem temporibus, quibus habere conciones, &
Rempublicam administrare cepit, magistratus non
optimè audiebant. Sed vnus hic vir inter sui tempo-
ris Athenienses, Macedonum tyrannis magna liber-
tate plurimum aduersatus, abstinentiæ & integritatis
laudem consecutus, neque ab eis accepisse vlla mu-
nera visus est. Nam aliarum ciuitatum principes ea
tempestate, priuati emolumenti quàm boni publici
cupidiore, redempti pecuniæ largitionibus, quò rem
suam, vt putabant, in præsentia stabilirent: priuati lu-
cri causa vtilitatem publicam negligere solebant.
Quamobrem Athenienses illis etiam delictis, quo-
rum post accusatus est, ignouerunt: eiusq; ab exilio
reuocati consiliis, omnibus in rebus vti sunt. Post co-
secutus eius præclarus obitus, effecit, vt eos decretorū
suorum nõ obscure pæniteret. Certè non multo post,
nunciato Demosthenis interitu, resciderunt ea quæ
metu Macedonū magis, quàm ex æquo & bono, sta-
tuerant: nec immunitatem tantum natu maximo è
familia Demosthenica, sed & ipsi æræ in foro statua
decreuerunt, his elegiacis verbis * basi eius subscriptis:

*Si magni vires animos Demosthenis æquent,
Gracia non Macedum Marte subacta foret.*

ALITER.

D Emosthenes gladiatorum faber, Præniensis, De-
mosthenem oratorem filium habuit, cui pu-
pillo tutores dati sunt tres, Aphobus, Demophon,
Therippides. Qui cū & ipsū & patrimoniū eius ne-
gligerent, ipse Isao se erudiendū tradidit. Fuit autē
adē industrius, vt domi se includeret, rafa parte ca-
pitis, vt neq; prodiret in publicū, neq; ad se quẽquam
accedere pateretur. Erudit, curatores reos tutelę per-
egit. Rhetoricã docerē cū vellet, ab eo instituto recessit
propter calūniã de Moschi filio nobili adulescēte.
subortam. Post orationes scribere aggressus, cum ibi
quoq; crimini daretur, contrarias eum edere oratio-
nes Phormionī & Apollodoro: eo etiam studio relin-
cto Rempublicam capessit. Quanquam autem balbus
erat, & humerum indecore mouebat, & imbecilli *
voce, & spiritu infirmo: hæc tamen incommoda cor-
rexit omnia exercitatione. Actionem item & pronū-
ciationem eius, quæ præclara non erat, Andronicus
excoluit. Functus est adilitate, triremes instruxit, ca-
ptiuos redemit, puellis elocandis adiumento fuit. In

Demosthenis

adilitate autem à Midia verberatus, ter mille drach-
mis, ut aiunt, placatus est. Cum Demetrio item con-
sobrino, quem vulneris inflicti accusarat, in gratiam
restitit. Post Chabrie ducis obitum, vxoris eius, * Cte-
sippi filia nuptias ambiit, & adeptus est. In gerenda
Republica Philippo est aduersatus: qui cum Theba-
nos inuaderet, autor fuit, societatis cum eis in eunda.
quibus ad Cheroneam victis, mille & quadraginta
interfecti, bis mille capti sunt. Habuit charissimam
filiam: eam elatam luxit, septimoq; post eam calami-
tatem die, accepto nuncio de Philippo à Pausania in-
terfecto, mutata veste rem diuinam fecit. Aduersatus
est etiam Philippi F. Alexandro. Cui quum Harpalus
magna pecunia surrepta, ad Athenienses confugisset:
Demosthenes, qui & ipse partem accepisse putaba-
tur, Træzenem in exilium profugit. Alexandro Ba-
bylone mortuo, in patriam reuocatus est: sed Antipa-
ter, suscepto Græciæ principatu, decem oratores sibi
dedi, per legatos postulauit. Quos cum dedissent A-
thenienses, Demosthenes in Calauriam fugit. Archias
autem ab Antipatro contra eum missus, vi eum auellit
à Neptuni æde, quæ asylum erat. At hic veneno, quod
sub annuli pala habebat, exucto, mortuus est.

COMPARATIO DEMOSTHENIS ET
Ciceronis ex Dionysio Longino de grandi
genere dicendi.

Neq. aliis reb. quàm his mihi videtur, charissime
Terétiane (mihi inquam, si & nobis Græcis ali
qua cognitio conceditur) & Cicero à Demosthene in
genere dicendi differre. Nam hic quidem altitu-
dinem habet præruptâ, Cicero diffusâ: ac noster qui-
dè, quod vi quadam singula, atq; etiam cum celerita-
te, robore, acrimonia, velut vrit simul ac diripit, tur-
bini cuidam cõparari possit aut fulmini: Cicero aut
instar amplissimi incendij scilicet omnia depascit, &
iriuoluitur: cum multum constantis ardoris habeat,
qui alias aliter * in sese agitur, & successibus a-
litor. Verum hæc vos rectius diiudicabitis. Demo-
sthenis autem granditas & contentio tum indigna-
tionibus, & vehementibus affectibus, & vbi auditor
omnino percellendus est, cernitur. Nam & * locorũ
descriptionib. & perorationib. maiori ex parte, & * di-
gressiõib. & vniuersis eloquendi generib. & demon-
strationibus & historiis & naturæ explicationi, &
non paucis aliis partibus conuenit.

DEMOSTHENICAE EXAGGERA-
tionis consideratio, è quibusdam, quæ insunt
in oratione de Corona, eiusdem.

Cæterum ibidem & locus & de figuris ordine
collocatus est. Nam & hæc, quemadmodum o-
portet, paratæ fuerint, non contemnenda pars erunt
granditatis. Sed quia omnia enucleare in presentia
magni laboris esset ac potius infiniti: age pau-
ca ex iis, quæ grandiloquentiæ conscientia sunt,
confirmandi propositi ergo, proferamus. Demo-
sthenes acta in republica sua in medium affert. Quis
verò erat naturalis eius rei vsus? Non peccastis, A-
thenienses, suscepta pro libertate Græcorum dimi-
catione: sed habetis huius rei domestica exem-
pla. Neque enim peccarunt vel qui in Maratho-
ne, vel qui in Salaminè, vel qui in Plataeis pugnarũt.

ὄλιγα γὰρ ὅσα μεγαληγορίας ἀποτελεσθῶ, τὴ πιστώσαται τὸ περικείμερον. ἔνεκα, καὶ δὴ διεξι-
ωρ. ἀπόδειξιν ὁ δημοσθένης ἑαυτὸν πεπολιτόμερον εἰσφέρει. τίς δὲ ἢ ἡ κατὰ φύσιν χρῆσις αὐ-
τῆς; οὐχ ἡμέτερά, ἃ ἄνθρωποι ἀθλιώτοι τῶν ἑαυτῶν τῆς γῆς ἑλληνῶν ἐλευθερίας, ἀγῶνα ἀράμενοι. ἔχεται
δὲ οἰκεία τούτου ὡδὸς ἀείγματα. οὐδὲ γὰρ οἱ ἐν μὲραδῶνι ἡμῶν, οὐδὲ οἱ ἐν Σαλαμῶνι, οὐδὲ οἱ ἐν πλαταιαῖς.
ἀλλ'

ὅτε ἔχορῆγῃ τῶν πικρῶν ἀπὸ μείδου ξιγίλιας ὡς φασὶν
ἐπίδω. ὁ δημῶν τε ἀεὶ δὴν γραψαῖδος ξαύματος,
ὡς φασὶν, διχῶσα το. ἀπὸ σάμρου ὃ χαβείου τὴ στρατη-
γοῦ γυνῶνα, χαβείου τῆς ἑσθίας, κτισίπου θυ-
ρατῆρα, ἔφη μὲν, ἐπολιτόσατο ὃ καὶ φιλίππου. οὐδὲ δη-
βῶν οἱ ἐπόντος, ὡς εἶθι συμμαχίση, καὶ καὶ χαρῶν ἐπι-
ἤπτονται, χελίαν ἀποθανόντων καὶ μὲν καὶ διχίλιον ἀ-
χμαλάτων ἀγαπήτων ὃ γὰρ θυρατῆρα, πολὺ τῆσασαν
ἐπὶ θῆσε, καὶ ἐβδουμάου τὴ πάδοις ὄντι, ἀγῶν δὲ τῆς
αἰρηθῶν φιλίππου ἑπὶ παυσανίου, μετηφίσαστο,
καὶ τίς θεοῖς ἔδυσεν. ἐπολιτόσατο δὲ καὶ καὶ ἀλεξάν-
δρου τὴ φιλίππου. οὐδὲ ἀρπαλὸς πολλὰ τοσφισάμεν
χρήματα, ὡς ἀθλιώτοις κατέφυγῃ. ὦν καὶ δημοσθένης
εὐλοφῆνα, μέγας ἔδωξε, καὶ ἐφυγῃ εἰς φοῖβῶνα. ἀλε-
ξάνδρου δὲ ἐν βαβυλωνί τῆς ἑσθίας ἀπὸ, ὁ δημοσθένης
κατῆλθε κληθείς. ἀπὸ πατρῶος δὲ ἀρῆας τῆς ἑλληνῶν,
πέμψας ἔδωκε τίς δὲ καὶ ῥήτορας. ἐκδόντων δὲ ἀθη-
ναίων, ὁ δημοσθένης εἰς κλαυθῆν ἐφυγῃ. ἀρχίας δὲ ὁ
ἑσθίας δῶσα λείας ἐπὶ αὐτὸν ὡς ἀπὸ πατρῶος, βία,
ἀποπαῖ ἀπὸ τῆς ἑσθίας ποσὶ δῶνος, ὁ ἢ ἀσπῶν. ὁ ὃ ἑπὶ
τῆ σφραγίδι φάρμακον ἔχων μυσθίας ἀπέδυνε.

ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ
καὶ κικέρωνος ἐν Διονυσίου λόγῳ
νοῦ περὶ ὄψεως.

Ὅτι κατ' ἄλλα δὲ πῶνα. ἢ ταῦτα ἐμοὶ δοκεῖ, φίλ-
τατε περὶ παρῆ. λέγω δὲ ἐμοὶ, καὶ ἡμῖν, ὡς ἑλλη-
σιν, ἐφείτα π γνώσειν, καὶ ὁ κικέρων τὴ δημοσθένης
ἐν τοῖς μεγέθεσι ὡς ἀλλήλων. ὁ μὲν γὰρ ἐν ἑστῆ τὸ
πλέον ἀποτόμῳ, ὁ δὲ κικέρων ἐν χύσει. καὶ ὁ μὲν
ἡμέτερος διὰ τὸ μετὰ βίας ἔκαστα, ἐπὶ δὲ ταίχους, ῥῶ-
μης, δεινόπιτος, οἷον καὶ ἐν τῆ ἀμῶ, καὶ διαρπαζῆν,
σικπῆ ὅτι πῶν παρεκείζοιτ' αὐτῶ, ἢ κικέρων ὁ δὲ κικέρων,
ὡς ἀμφιλαφῆς ἐμωρισμός, οἶμαι, πάντα νίμεται, καὶ
ἀειλεῖται, πολὺ ἔχων, καὶ ὅτι μόνον αἰεὶ τὸ κῆρον, καὶ
δρακονομοῦ μῆρον ἀλλοτ' ἀλλοίως ἐν αὐτῶ, καὶ καὶ
δρακῶνας ἀναξέφομερον. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὑμεῖς αὐ-
ἀμεινον ὅτι κικέρωνι τε. κικέρων δὲ τὴ δημοσθένικῶν μὲν ὄ-
ψεως καὶ ἑσθίας μῆρον ἐν τῆσ δεινώσει, καὶ τίς
σφοδρῶς πάδοι καὶ ἐν δα δὲ τὸν ἀκροατῶν τὸ σῶ-
λεν ἐκπλήξαι τῆς δὲ χύσει, ὅπου χρῆ καταντλήση
τυπηροίας τε γὰρ ὅτι λογῶν καὶ τὸ πλέον, καὶ ὡς ἀβῆ-
σει καὶ τίς φερετικῶς ἀπασι, καὶ ὅτι δεικτικῶς, ἰσο-
ρείας τε καὶ φισολογίας, καὶ οὐκ ὀλίγους ἀλλοῖς μέρε-
σιν ἀμύδι.

ΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟ-
σθένης δεινώσεως ἐν πῶν γῆς ἐν τῶν περὶ τε-
σῶν λόγῳ, τὴ αὐτῶ.

Ἄγῶν μὲν τοι καὶ ὁ περὶ ἀνημέτων ἐφεξῆς τίτακ-
ταῦ τόπος. καὶ γὰρ ταῦτ' αὐτῶν δὲ σιδάζηται
ξόπον ὡς ἐφῆν, οὐκ αὐτῶ ἢ τυχεύουσι μεγέθους εἶν με-
ρείς. οὐ μὲν ἀλλ' ἐπὶ τὸ πάντα δρακῶν πῶ-
λὸ ἔργον ἐν τῶ παρῆνι. μᾶλλον δὲ ἀφειδίσειον,
ἀλλ'

ἀλλ' ἐπεὶ δὴ καὶ τὰ περὶ ἐμπνέουσι δὲ ἀφ' ἑστέων ὑπὸ θεοῦ, καὶ οἷον οἱ φοιβόληπτοι γυρόμενοι τὸν τῆς ἀριστεῶν τῆς ἑλλάδος ὄρκον ἐξερῶνται οὐκ ἔστιν ὅπως ἡμῶν τὰ μαρτύρια ἐν μύραθῶνι θεωρηθῶσι δὴ σάτιαι. φάινε δὲ ἐνός τῶ ὁμοῦ κροῦ ἡμίματος, ὅπερ ἐνθάδε ἀποστροφῶν ἐργῶν καλῶν τοῖς μὲν θεωροῦσι ἀποθεώσας, ὅτι δὲ τοῖς οὐτως ἀποθανόντας ὡς θεοῖς ὀμνύει παρὰ τῶν τῶν δὲ κείνουσι, τὸ τῆς ἐκείνῳ θεωρηθῶσι δὴ σάτιαι φρονήματα. τὴν δὲ τῆς ἀποδείξεως φύσιν μὲν βασιλικῶς εἰς ὑπερβάλλον ὕψος καὶ πλάτος καὶ ξένων καὶ ὑπερφανῶν ὄρκων ἀξιοπιστῶν καὶ ἀμαπαύσειόν τινα, καὶ ἀλεξίφαρμακον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀκούοντων καὶ δεικνύοντες, ὡς κουφίζουσι τὸν τῆς ἐγκωμίων, μηδὲν ἕατον ὅτι τῆς μάχης τῆς πρὸς φίλιππον, ὅτι τοῖς καὶ μύραθῶνα καὶ σαλαμίνα νικητῆρας παρὰ τῶν φρονεῖν, οἷς πᾶσι τοῖς ἀπερατῶν δὲ τῶν ἡμιμασμοῦ συναρπάσας ἐλάττω. καὶ τοῖς ὅσα τῶν πόλεως τοιοῦτου τῶ ὄρκου τὸ ἀέριμα φασὶν ὀρῶνται,

οὐ γὰρ μὰ τὴν ἐν μύραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην, χέρον τις αὐτῆς τοῦ μὲν ἀλγυνοῦ κέαρ. ἔστι δὲ οὐ τὸ ὅπου σὺ πᾶσι ὁμῶσαι, μέγα, τὸ δὲ πού, καὶ πῶς, καὶ ἐφ' ὧν κέρον, καὶ τίς ἐνεκα. ἀλλ' ἐκεῖ μὲν, οὐδὲν ἐς, εἰ μὴ ὄρκος, καὶ πρὸς δὲ τυχευτικῆς ἐπι καὶ οὐ διομῶντος παρηγορίας τοῖς ἀθλοῦσι. ἐπὶ δὲ οὐ γὰρ τοῖς ἀθροῦσι ἀπαθανάσας ὁ ποιητὴς ὁμοῦσιν ἵνα τῆς ἐκείνων ἀρετῆς τοῖς ἀκούουσιν ἐν τῆν λόγον ἀξιον, ἀλλ' ὑπὸ τῆς θεωρηθῶσι δὴ σάτιαι ὅτι τὸ ἀλγυνον ἀπεπλατύνθη, τὴν μάχην. ὅσα τῶν δημοσίων περὶ ἀγαθῶν τῶν πρὸς τῶν ἀθλοῦσι ὁ ὄρκος, ὡς μὴ χαλεπῶν ἐπὶ ἀθλοῦσι ἀτύχημα φαίνεσθαι, καὶ καὶ τῶν τῶν, ὡς ἐφ' ἡμᾶς, ἀμα δὲ δὲ εἰς ἐστὶ τῶν μηδὲν ἡμῶν κέαρ, καὶ ὅσα δειγματῶν ὄρκον πῶς, ἐγκωμίων, θεωροῦσι, καὶ περὶ τῶν ὑπερῶν τῶν ῥήσιν. λέγεις ἢ τῶν πολιτῶν ἀμύραθῶν, εἰς τῶν νίκας ὀμνύεις, ὅσα τῶν ἐξ ἡμῶν κανονίζεις, καὶ δὲ ἀσφαλείας ἀγαθῶν καὶ ὄντως, διδύσκων, ὅτι καὶ βακχόμασι νῆσιν ἀγαθῶν, τοῖς θεωρηθῶσι δὴ σάτιαι φασὶν ἐν μύραθῶνι τῶν θεωροῦσι, καὶ τοῖς ἐν σαλαμίνα, καὶ τοῖς ἐπὶ ἀρτεμισίῳ ναυμαχίας, καὶ τοῖς ἐν πλαταμῶν ὅσα τῶν ἀγαθῶν, οὐδαμῶς νικῶντας εἶπεν, ἀλλὰ πάντι τὸ τῶ τῶν δὲ ἀκλόροφεν ὄνομα. ἐπεὶ δὲ περὶ τῶν ὄντως, καὶ τοῖς καὶ χαλεπῶν ὑπερῶν. διὸ περὶ καὶ τὸν ἀπερατῶν φθάνων, ὅτι τῶν ὑπερῶν οὐδ' ἀπαντας εἰσαφε δημοσία, φασὶν, ἢ πόλις ἀθήνη, οὐ τοῖς κατορθώσαστας μόνως.

ΑΛΛΗΘΕΩΡΗΣΙΣ, Η ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ τῆς τῶ δημοσίων δεινότητος, καὶ ὑψηλότητος, ἐκ πᾶν τῶν ἐν φίλιππῶ. α. τῶ αὐτῶ.

ΤΙ δὲ ἐκεῖνα φάμεν, τὰς πόλεις τε καὶ ἐσθλότητας; ἄρα οὐκ αὐτῶν τῶν ἡμιμασμοῦ εἰδοποιίας ὅσα πολλὴ ἐμπερακτότερα, καὶ σοβαρώτερα συντείνει τὰ λεγόμενα; ἢ βούλεσθε, εἰπέ μοι, πρὸς ἡμᾶς; ἀλλήλων πωυθῶνται, λέγεται πημιόν; τί γὰρ αὐτῶν τῶν τούτου κημιότερον, ἢ μακεδῶν αὐτῶν καταπολεμῶν τὴν ἑλλάδα; τίς τῶν φίλιππος; οὐ μὲν δὲ, ἀλλ' ἀθῆναι. τί δὲ ὑμῶν ἀφέρει; καὶ γὰρ, τῶ τῶ πᾶσι, ταχέως ὑμεῖς ἔτερον φίλιππον ποιήσετε. καὶ πάλιν πλείω μὲν ὅτι μακεδονίαν, φασὶ. ποῖ δὲ θεωροῦσι δὴ σάτιαι, ἢ περὶ τις. ὀρῶνται τὰ σαθρῶν τῶ φίλιππου ἀγαθῶν αὐτῶν ὁ πόλεμος. ἡ δὲ ἀπὸ τῶν ῥηθῶν τῶ ἀγαθῶν τῶ ἀγαθῶν καταδέσσειν.

A Sed posteaquam veluti numine subito afflatus, & tanquam ab Apolline correptus, iusiurandum per Græcia fortes viros enunciauit: Non fieri potest ut peccaveritis, non: testor eos qui in Marathone pro cæteris discrimen belli adierunt: videtur per vnam iurandi figuram (quam ego hic auersionem voco) tum maiores in deorum numerum retulisse: cum declaret, per eos qui ad hunc modum mortem oppetierint, tanquam deos esse iurandum: tum iudicibus illorum animos, qui ibi pugnarunt, inseruisse: tum probationis naturam ad insignem altitudinem & perturbationem & peregrini atque insignis iusiurandi granditatem transfuisse: tum præoniam quandam & venena profligantem in auditorum animos orationem indidisse: ut laudibus recreati, non minus sibi tribuerent ob pugnam Philippicam, quam ob Marathoniam & Salaminiam victoriam: quibus omnibus auditores conformatione illa in suam sententiam pertraxit. Quamquam autem dicunt huiusmodi iusiurandi semen apud Eupolidem esse repertum,

Non hercle pugnam testor Marthoniam: Gaudens, dolore cor perussit meum:

(Neque verò magnum est quouis modo iurare: sed ubi quomodo, & quibus temporibus, & qua de causa, decet) tamen illic nihil est nisi iusiurandum, & quidem apud fortunatos adhuc, nec consolationis egentem Athenienses. Deinde non ita iuravit poeta, ut viros illos immortalitate donaret, & auditores ratione illorum virtute digna, permoueret. sed ab iis qui præliati sunt, ad rem inanimam, pugnam inquam aberravit. A Demosthene autem apud victos adhibitum est iusiurandum: ne Chæronea iam Atheniensibus calamitosa videatur: eademque opera, ut dixi, demonstravit, eos nihil peccasse: est & exemplum*, iureiurando probatio, laudatio, abhortatio. Et quia oratori occurrebatur: Cladem commemorans gesta republica: & victorias iuras: propterea deinceps corrigit, & tunc perducit etiam nomina: ut doceat, etiam in furoribus sobrietatem esse necessariam: Eos, inquit, ex maioribus qui in Marathone in discrimen se obtulerunt: & qui ad Salaminem & Artemisium navali prælio decertarunt: & qui ad Plataas in acie steterunt: Nusquam dixit, eos qui vicerunt, sed ubi finis nomen suffuratus est: cum id faustum esset, & iis quæ ad Chæroneam acciderant, contrarium. Quapropter auditori antevertens, statim subiungit: Quos uniuersos ciuitas publicè tunulauit, Aeschine, non victores duntaxat.

ALIA CONSIDERATIO SEV DEMONSTRATIO Demosthenicæ solertiae ac granditatis, è quibusdam verbis Philippicæ primæ, eiusdem.

Q Vid verò de illis dicemus, de percunctationibus & interrogationibus? An non ipis figurarum conformationibus acriorem & impetuosiore intendit orationem? An vultis, dic mihi, circumeuntes alij alios interrogare, dicitur ne quid noui? Quid enim hoc magis nouum existat, quam quod homo Macedo Athenienses debellat, & res Græcorum administrat? Obiitne Philippus? non profectò, sed infirmus est. Sed vestra quid refert? Etenim, amestis huic aliquid humanitus acciderit: vos cito alium Philippum facietis, atque iterum: Nauigemus in Macedoniam, inquit. At ubi appellemus, rogat quisquam? deprehendet res Philippi labefactas ipsum bellum. Fuisset autem res simpliciter exposita omnino deterior.

Demosthenis

Nunc furor & acrimonia percunctationis & respon- sionis dum ipse sibi tanquam alteri repugnat, non modò grandius effecit conformatione dictum illud, sed & probabilius. Tunc enim affectus magis animos impellunt, cum eos non ipse orator videtur affectare, sed afferre tempus. Interrogatio porrò sui ipsius & responso imitatur affectus opportunitatē. Ferè enim quemadmodum ij qui ab aliis interrogantur, subito acriter aduersus dicta concitantur, verèque respon- dent: sic figura interrogationis & responsonis abducit auditorem, vt singula, quæ meditata sunt, ex tempore commota esse ac dici videantur atque decipit.

νυνὶ δὲ τὸ ἐνδοῦν ὁξὺ ῥόπον τὴν ἀδύνατον, καὶ ἀποκρί- σεως, καὶ τὸ πρὸς ἑαυτὸν, ὡς πρὸς ἕτερον, ἀδύνατον τῶν, ἢ μόνον ἰψὸν λόγον ἐποίησε τὴν ἁμαρτίαν τὸ ῥηθὲν, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἕτερον, ἀλλὰ τὸ παρρησιαστικὸν τὸ μέλλον. ὅταν αὐτὰ φάινεται μὴ ὅτι τὰ δὲ ἐν αὐτῶν ὁ λέγων ἀλλὰ γὰρ ὁ κριτὴς ἢ δ' ἐρωτῆσις ἢ εἰς ἑαυ- τὸν, καὶ ἀποκρίσις, μιμῆται τὴν παρρησιαστικὴν ἁμαρτίαν, ὅσον ὑφ' ἑτέρων ἐρωτῆσιν, παρρησιαστικῶν, καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας ἀδύνατον τῶν, οὐτὸ τὸ ἁμαρτίαν τῆς ἀδύνατος καὶ ἀποκρίσεως, εἰς τὸ δοκεῖν

ἐκείνου τῆς ἐσκεμμένης δὲ ὑπογίγναι κεννήσασθαι τε, καὶ λέγεσθαι, τὸν ἀπερατὴν ἀπάγῃ, καὶ ἀδύνατον γίγνεται.

DE EODEM, EX M. TVLLIO CICERO- NE, LIB. I. DE ORATORE AD

QVINTVM FRATREM.

IBIDEM.

CAput enim esse arbitrabatur oratoris, vt & ipsis, apud quos ageret, talis, qualē se ipse esse optaret, videretur: id fieri vitz dignitate, de qua nihil rhetorici isti doctores in præceptis suis reliquisset: & vti eorum, qui audirent, sic afficerentur animi, vt eos affici vellet orator: quod ita fieri nullo modo posse aiebat, nisi cognosceret is, qui diceret, quot modis hominū mentes & quib. rebus, & quo genere orationis in quaque partem moueretur. Hæc autē esse penitus in media philosophia reclusa, atque abdita, quæ illi rhetores de primoribus quidē labris attigissent. Ea Menedemus exemplis magis, quàm argumētis refellere conabatur. memoriter enim multa ex orationib. Demosthenis præclarè scripta pronuncians, docebat, illum in animis vel iudicium, vel populi in omnem partem dicendo permouendis, non fuisse ignarum, quib. ea rebus consequeretur: quæ negaret ille sine philosophia quenquam scire posse. Huic respondebat, nō se negare Demosthenem summā prudentiam, summamque vim habuisse dicendi: sed siue ille hoc ingenio potuisset, siue id quod constaret, Platonis studiosus audienti fuisset, non quid ille potuisset, sed quid isti docerēt esse quærendam. **IBIDEM.**

Sed hæc ipsa omnia perinde sunt, vt aguntur. Actio inquam, in dicendo vna dominatur: sine hac summus orator esse in numero nullo potest: mediocris hæc in structus summos sæpe superare. Huic primas dedisse Demosthenes dicitur, cum rogaretur quid in dicendo esset primū: huic secundas: huic tertias. Quo mihi melius etiam illud ab Aeschine dictum videri solet, qui cum propter ignominiam iudicij cessisset Athenis, & se Rhodum contulisset, rogatus à Rhodiis, legisse fertur orationem illam egregiam, quam in Ctesiphontē cōtra Demosthenem dixerat: quæ perlecta petuum est ab eo postridie, vt legeret illam etiam, quæ erat cōtra à Demosthene pro Ctesiphonte edita: quæ cum, suauissima & maxima voce legisset, admirantib. omnib. Quæto, inquit, magis admiraremini, si audissetis ipsū? Ex quo satis significat quantum esset in actione qui orationem eadem aliam esse putaret, actore mutato.

EX LIB. DE CLARIS ORAT. qui dicitur Brutus.

Nā planè quidē perfectū, & cui nihil admodū desit Demosthenem facillè dixeris. nihil acutè inueniri potuit in eis causis, quas scripsit, nihil (vt ita dicam) subdole, nihil versute, quod ille nō viderit: nihil subtiliter dici, nihil presè, nihil enucleate, quo fieri possit aliquid limatius: nihil cōtra grā de, nihil incitātū, nihil ornatū vel verborū grauitate, vel sētētiarū, quo quicquā esset elatius. **IBIDEM.**

Ergo, vt ad primū illud reuertar, sit orator nobis is, qui, vt Crassus descripsit, accommodatè ad persuadendum possit dicere. Is autē cōcludatur in ea quæ sunt in vsu ciuitatum vulgari ac forensi: remotisque cæteris studiis, quamuis ea sint ampla atq; præclara, in hoc vno opere, vt ita dicam, noctes & dies vigeatur: imiteturque illū, cui sine dubio summa vis dicendi conceditur, Atheniensem Demosthenē: in quo tantū studiū fuisse, tantūq; labor dicitur, vt primū impedita naturæ diligentia, industriæque superarit: cumque ita balbus esset, vt eius ipsius artis, cui studeret, primā literam non posset dicere, perfecit meditando, vt nemo plani⁹ eo locutus esse putaretur: deinde cum spiritus eius esset angustior, tantum continenda anima in dicendo est assecutus, vt vna continuatione verborū (id quod eius scripta declarant) binæ ei contentiones vocis, & remissiones continerentur. quinetiam (vt memoriæ proditum est) coniectis in os calculis summa voce versus multos vno spiritu pronunciare consuebat: neque is consistens in loco, sed inambulans, atque ascensu ingrediens arduo.

Quis n. vberior in dicendo Platone? Iouē autē philosophi, si Græcè loquatur, sic loqui. Quis Aristotele neruofior? Theophrasto dulcior? Lectitauisse Platonem studiosè, audiuisse etiā Demosthenes dicitur: idq; apparet ex genere & graditate verborū. dicit etiā in quadā epistola, hoc ipse de sese. Sed & huius oratio in Philosophiā trāslata, pugnacior (vt ita dicā) videtur, & illorū in iudicia, pacatior. **IBIDEM.**

Sed tamen Antonius in verbis & eligēdis (neq; idipsū tā lepōris causa, quā pōderis) & collocādis, & cōprehensione deuinciēdis, nihil nō ad rationē, & tanquā ad artē dirigebat. verū multo magis hoc idē in sētētiarū ornamentis, & cōformationibus quo genere quia præstat omnib. Demosthenes, idcirco à doctis oratorū est princeps indicatū, ἁμαρτίαν n. quæ vocāt Græci, ea maximè ornāt oratorē: eaq; nō tā in verbis pingēdis habēt pōdus, quàm in illuminandis sētētis: sed cū hæc magna in Antonio, tū actio singularis: quæ si partiēda est in gestū, atq; vocē, gestus erat nō verba exprimēs, sed cū sētētis cōgruēs: manus, humeri, latera, suppositio pedis, status, incessus, omnisq; motus cū verbis sētētisque cōsentiens. vox permanens, verū

EX LIBRO III.

Aspicite nunc eos homines, atque intuemini, quorū de facultate quærimus, quid intersit inter oratorum studia atque naturas, suauitatem Isocrates, subtilitatē Lyfias, acumen Hipperides, sonitum Aeschines, vim Demosthenes habuit.

Elogia.

rū subrauca natura: sed hoc vitiū huic vni in bonū ver-
tebat. habebat enim flebile quiddā in cōquestionibus
aptūque cū ad fidē faciendā, tū ad misericordiā cō-
mouendā, vt verū videretur in hoc illud, quod Demo-
sthenē ferūt ei, qui quæsiisset quid primū esset. in di-
cēdo, actionē: quid secūdū, idē: & idē tertiū respōdisse.
EX LIB. DE CLARIS ORAT.

qui dicitur Brutus.

Demosthenē igitur imitemur. O dij boni: quid er-
go nos aliud agimus, aut quid aliud optamus? at non
assequimur. Isti. n. videlicet Attici nostri, q̄ volūt, asse-
quūtur: ne illud quidē intelligūt, nō modō ita memo-
riā p̄ditū esse, sed ita necesse fuisse cū Demosthenes
dicitur esset, vt cōcurfus audiēdi causa ex tota Græcia
fierēt. at cū isti Attici dicūt, nō modō à corona (quod
est ipsū miserabile) sed etiā ab aduocatis relinquūtur.

EX EODEM, IN ORA-
tore perfecto.

In oratorib. verō Græcis quidē, admirabile est quā-
tū inter omnes vnus excellat. attamē cū esset Demo-
sthenes, multi oratores magni & clari fuerūt, & antea
fuerāt, nec postea defecerūt. IBIDEM.

Sed ego idē, qui in illo sermone nostro, qui est expo-
situs in Bruto, multū tribuerim Latinis, vel vt horta-
rer alios, vel quōd amarē meos, recordor lōgē omni-
bus vnū anteferre Demosthenē, qui vim accōmoda-
rit ad eā, quā sēriā, eloquētiā, nō ad eā, quā in aliquo ip-
se cognouit. Hoc nec grauior exstitit quisquā, nec
callidior, nec tēperatior. Itaq; nobis monēdi sunt, ij,
quorū sermo imperitus increbuit, qui aut dici se desi-
derāt Atticos, aut ipsi Atticē volūt dicere, vt mirētur
hūc maximē, quo ne Athenas quidē ipsas magis cre-
do fuisse Atticas. Et paulo post. Sēper oratorū eloquētiā
moderatrix fuit auditorū prudētia. Omnes. n. qui p̄-
bari volūt, volūtate eorū qui audiūt, intuetur, ad eam
que, & ad eorū arbitriū & nutū totos se fingūt & ac-
cōmodāt. Itaq; Caria, & Phrygia, & Myſia, q̄ minimē
politē minimēque elegātes sūt, ascuerūt aptū suis au-
ribus opimū quoddā, & tāquā adipatū dictionis ge-
nus, q̄ eorū vicini, nō ita lato interiecto mari, Rho-
dij nūquā probauerūt, Græci aut multo minus, Athe-
niēses verō funditus repudiauēunt: quorū sēper fuit
prudēs sincerūq; iudiciū, nihil vt possēt nisi incor-
ruptū audire, & elegās: eorū religioni cū seruiret ora-
tor, nullū verbū insolens, nullū odiosū ponere aude-
bat. Itaque hic, quē p̄stitisse diximus cæteris, in illa
pro Ctesiphōte oratione lege optima sūmissus à pri-
mo: deinde dū de legib. disputat, pressius: post sensim
incedēs, iudices vt vidit ardētis, in reliquis exultauit
audacius. Attamē in hoc ipso diligēter examināte ver-
borū omniū pōdera, reprehēdit Aeschines quādā, &
exagitat, illudēnsque, dura, odiosa, intolerabilia esse
dicit. quinetiā querit ab ipso, cū quidē eū belluā ap-
pellel, vtrū illa verba, an portēta sint: vt Aeschini ne
Demosthenes quidē videatur Atticē dicere: facile est
enim verbū aliquod ardēs (vt ita dicā) notare, idq; re-
stinētis iam animorū incēdiis, irridere. Itaq; se purgās
iocatur Demosthenes, negat in eo positas esse fortu-
nas Græcię, hoc an illud verbū vsurparit, huc an illuc
manum porrexerit. Quōnam igitur modo audiretur
Myſus, aut Phryx Athenis, cum et iam Demosthenes
exagitetur, vt putidus? IBIDEM.

Hanc ego iudico formā sūmissi oratoris, sed magni
tamē & germani Attici: quoniam quicquid est sanū in
oratione, id p̄priū Atticorū est: è quib. tamē nō oēs fa-
ceti. Lysias satis, & Hyperides: nemades p̄ter ceteros
fertur: Demosthenes minus habetur: quo quidē mihi
nihil videtur vrbanius: sed nō tam dicax fuit, quam fa-
cetus est aut illud acrioris ingenij, hoc maioris artis.

IBIDEM.

Nec. n. nūc de nobis, sed de re dicimus: in quo tātū
abest, vt nostra miremur, vt vsque eō difficiles ac mo-
rosi simus, vt nobis nō satisfaciāt ipse Demosthenes:
qui quāquā vnus eminet inter omnes in omni gene-
re dicēdi, tamē nō sēper implet aureis meas: ita sunt
audax & capaces, & sēper aliquid immēsū, infinitū
que: desiderāt. sed tamē, quoniam tu & hūc oratorē cum
eius studiosissimo Pāmene, cū esses Athenis, totū dili-
gētissimē cognouisti, neque eū dimittis è manibus, &
tamē nostra etiā lectitas: vides profectō illū multa per-
ficere, nos multa conari: illū posse, nos velle, quocun-
que modo causa postulet, dicere. Sed ille magnus. nā
& successit ipse magnis, & maximos oratores habuit
æquales.

IBIDEM.

Demosthenes quidem, cuius nuper inter imagines
tuas ac tuorū, quōd cū credo amares, cū ad te in Tus-
culanū venisē, imaginē ex gre vidi, nihil Lysic subti-
litate cedit: nihil argutiis & acumine Hyperidi, ni-
hil lenitate Aeschini, & splēdore verborū. Multa sūt
eius tota orationes subtiles, vt cōtra Leptinē: multa
tota graues, vt quādā Philippicæ: multa varia, vt con-
tra Aeschinē falsæ legationis, vt cōtra eundē pro cau-
sa Ctesiphōtis. Iam illud medium, quoties vult, arripit
& à grauiſimo discedens, eō potissimū delabitur.
Clamores tamē tū touet, & tū in dicendo plurimū
efficit, cū grauitatis locis vtitur. IBIDEM.

Verūm hęc vis, quā quærimus, quanta sit, suspice-
mur, quoniam exēplū nō habemus: aut si exēpla sequi-
mur, à Demosthene sumamus: & quidē perpetuæ di-
ctionis ex eo loco, vnde in Ctesiphōtis iudicio de suis
factis, consiliis, meritis in remp. aggressus est dicere.
Ea profectō oratio, in eam formam, quæ est insita in
mentibus nostris, includi sic potest, vt maior eloquen-
tia ne requiratur quidem. IBIDEM.

Sed sententiarum ornamenta maiora sunt: quibus
quia frequētissimē Demosthenes vtitur, sunt qui pu-
tent idcirco eius eloquētiā maximē esse laudabilē.
& verō nullus ferē ab eo locus sine quadam confor-
matione sententiæ dicitur. IBIDEM.

Quasi verō Trallianus Demosthenes: cuius nō tam
vibrarent fulmina illa, nisi numeris cōtorta ferretur.
IBIDEM.

Quod idē de Demosthene existimari potest: cuius
ex epistolis intelligi licet, quā frequens fuerit Pla-
tonis auditor.

EX EODEM, DE OPTI-
mo genere orat.

Nemo est orator, qui se Demosthenis similitē esse
nolit. IBIDEM.

Ita sit vt Demosthenes certē possit summissē dice-
re, elatē Lysias fortasse non possit.

IBIDEM.

Non enim iam quærimus, quid sit Atticē, sed qui-
sit optimē dicere: ex quo intelligitur, quoniam Græ-
corum oratorum p̄stantissimi sunt ij qui fuerūt A-
thenis, eorum autem princeps facile Demosthenes:
hunc si quis imitetur, cum & Atticē dicturum & o-
ptimē.

EX LIB. QUINTO DE
Finibus bonor.

An eū locū libēter inuisit, vbi Demosthenes & Aes-
chines inter se decertare soliti sunt? suo. n. quisq; stu-
dio maximē ducitur. Et ille, cum erubuisset, Noli, in-
quit, ex me quærere, qui in Phalericū etiā descende-
rim: quo in loco ad fluctum aiunt Demosthenem de-
clamare solitū, vt fremitum assuesceret voce vincere.

EX LIBRO QVARTO TV-
sculan. quæstio.

Demosthenis

Cui non sunt audita Demosthenis vigilia? qui dolere se aiebat, si quādo opificum ante lucana victus esset industria.

EX LIBRO QUINTO TV- sculan. quaestio.

Leuiculus sanè noster Demosthenes, qui illo susurro delectari se dicebat aquam ferētis mulierculæ, ut mos in Græcia est, insusurrantisque alteri. Hic est ille Demosthenes, quid hoc leuius? at quātus orator? sed apud alios loqui videlicet didicerat, non multum ipse secum.

EX LIB. II. DE DIVIN.

Demosthenes quidē, qui ab hīc annos prope CCC. fuit, iam tum *φιλισπιζειν* Pythiam dicebat, id est quali cum Philippo facere, hoc autē eō spectabat, ut eam à Philippo corruptā diceret: quo licet existimare in aliis quoque oraculis Delphicis aliquid nō sincerū fuisse.

IBIDEM.

Quid illud ne dubium est, quin multi, cū ita nati essent, ut quædam cōtra naturam deprauata haberent restituerēt, & corrigerēt ab natura, cū se ipsa reuocasset aut arte, aut medecina? aut quorū linguæ sic inharerēt, ut loqui nō possent, ea scalpello resecta liberarēt? multi etiam naturæ vitium meditatione atque exercitatione sustulerunt, ut Demosthenē scribit Phalereus, cū Rho dicere nequiret, exercitatione fecisse, ut planissimè diceret.

EX LIB. I. DE OFFIC.

Equidem & Platonem existimo, si genus forense dicendi tractare voluisset, grauissimè & copiosissimè potuisse dicere: & Demosthenem, si illa, quæ à Platone didicerat, tenuisset, & pronunciare voluisset, ornatè splendidèque facere potuisse.

EX EODEM, LIB. II. EPIST. AD Attic. epist. i. non longè à princip.

Oratiunculas autē & quas postulas, & plures etiam mittam, quoniam quidem ea, quæ nos scribimus adulescentulorū studiis excitati, te etiam delectant. Fuit enim mihi cōmodum, quod in eis orationib. quæ Philippicæ nominantur, enituerit ciuis ille tuus Demostheges, & quod se ab hoc refractariolo iudiciali dicēdi genere abiunxerit, ut *σεννότες πρὸς δὲ πολιτικώτερ* videretur, curare, ut meæ quoque essēt orationes, quæ consulares nominarentur.

EX LIB. XV. EPIST. I.

Brutus misit ad me orationē suam, habitam in cōtione Capitolina, petiuitque à me, ut eam ne ambitiosè corrigerē antè quam ederet. Est autē oratio scripta elegantissimè sētētis, verbis, ut nihil possit vltra. Egd tamē, si illam causam habuissē, scripsissē ardētius *σποδίσαις*. vides quæ sit persona dicētis. Itaque eam corrigere nō potui, quo enim in genere Brutus noster esse vult, & quod iudicium habet de optimo genere dicēdi, id ita cōsecutus est in ea oratione, ut elegantius nihil esse possit. Sed ego sol⁹ alius sum siue hoc rectè, siue nō rectè. Tu tamē velim orationē legas, nisi fortè iam legisti, certiorèque me facias, quid iudices ipse, quanquam vereor, ne cognomine tuo lapsus *σπεραπίκος* sis in iudicando. Sed si recordabere *δημοσθένος* fulmina, tum intelliges posse & *ἀπικώτατα*, & grauissimè dici.

DE EODEM, EX VALERIO Max. libro 3. capite 4.

Quam matrem Euripides, aut quem patrem Demosthenes habuerit, ipsorum quoque saculo ignotum fuit: alterius autem matrē olera: alterius patrem cultellos venditasse, omnium penè doctorum litera loquuntur. Sed quid aut illius tragica, aut huius oratoria vi clarius?

EX EODEM, LIBRO septimo, capite 3.

Demosthenis quoque astutia mirificè cuidam ancillæ suæ cursū est, quæ pecuniam depositi nomine à duobus hospitibus acceperat, ea cōditione, ut illam simul utrisque redderet. duorum alter interiectio tēpore, tanquam mortuo socio, squalore obfusus, decepta ea omneis nūmos abstulit. Superuenit deinde alter, & depositum petere cœpit. Hærebatur misera in maxima pariter & pecuniæ & defensionis penuria: iamque de laqueo & suspensio cogitabat. Sed opportunè Demosthenes ei patronus affulsit: qui ut in aduocationē veniret: Mulier, inquit, parata est depositi se fide soluere: sed nisi sociū adduxeris, id facere nō potest. Quoniā ut ipse vociferaris, hæc dicta est lex, ne pecunia alteri sine altero numeretur.

EX EODEM, LIBRO octauo, capite 7.

Demosthenes, cuius cōmemorato nomine, maxime eloquētis cōsumatio audietis animo oboritur, cū inter initia iuuetis, artē, quā affectabat, primā literā dicere nō posset, oris sui vitiū tanto studio expugnauit, ut ea à nullo expressius efferretur. Deinde propter nimiam exilitatē acerbam auditu vocem suam exercitatione cōtinua ad maturū, & gratū auribus, sonū perduxit. Lateris etiam firmitate defecit, quas corporis habitus vireis negauerat, à labore mutuat⁹ est. Multos. n. versus vno impetu spiritus cōplectebatur, eosque aduersa loca celeri gradu scandēs, pronūciabat. Ac vadosis litoribus, insistentes declamationes fluctuū fragatoribus, oblutantibus, edebat, ut ad si emitus cōcitatarū cōcionū patiētia duratis auribus, vteretur. Fertur quoque ore insertis calculis multū ac diu loqui solitus, quod vacuum proprius esset ac solutius. Pugnatus est cōtra rerū naturam, & quidē victor abiit, malignitatem eius pertinacissimo animi robore superando. Itaque alterum Demosthenem mater, alterum industria enixa est.

EX EODEM, LIB. EOD. CAP. X.

Cōsētaneum hic Demosthenis iudicium, qui cū interrogaretur, quidnam esset in dicēdo efficacissimum respondit, *ἡ σπουδαιότης*. Iterum deinde & tertio interpellatus, ibidē dixit, penè totū se illi debere cōsistendo. Rectè itaque Aeschines, cū propter iudicialem ignominiam relictis Athenis Rhodum petisset, atque ibi rogatus ciuitatis suam prius in Ctesiphōtem, deinde Demosthenis pro eodē orationē clarissima & suauissima voce recitasset, admirantibus, cūctis utriusque columinis eloquentiam, sed aliquanto magis Demosthenis. Quid si, inquit, ipsū audissetis? tantus orator, & modò tam infestus aduersarius sic inimici vim, ardoremque dicendi suspexit, ut se scriptorum eius parum idoneam lectorem esse diceret: expertus acerrimum oculorum vigorem, terribile vultus pondus, accommodatū singulis verbis sonū vocis, efficacissimos corporis motus. Ergo etiam operi illius adici nihil potest, tamen in Demosthene magna pars Demosthenis abest, quod legitur potius, quàm auditur.

EX EODEM, EX QUINTILIANO, libro 3. capite 8.

Nam & Philippicas Demosthenis, eisdē, quibus habitas in iudiciis orationes, video eminere virtutibus: & Ciceronis sententiæ & conciones, non minus clarum, quàm est in accusationibus ac defensionibus, eloquentiæ lumen ostendunt.

DE EODEM LIBRO quarto, capite 2.

Frequenter verò & à re narrationis initium faciendum est: sicut pro Tullio Cicerone, Fundū habet in agro Tigurino M. Tullius paternū. Demosthenes pro Ctesiphonte, *τὸ δὲ φοικὴν οὐσείντ' ὁ πολέμῳ*.

EX EODEM, LIBRO sexto, capite 1.

Plurimū tamē affert atrocitatis, modus, si grauer, si cōtumeliose: ut Demosthenes ex parte percussū corpo-

vultu ferientis, ex habitu invidiam Midiae quaerit.

EX EODEM, LIB. EOD. CAP. II.

Namque in hoc eloquentiae vis est, ut iudicem non ad id tantum impellat, in quod ipsa rei natura ducitur: sed aut qui non est, aut maiorem quam est, faciat affectum. Haec est illa, quae *δεινότης* vocatur, rebus indignis, asperis, inuidiosis addens vim oratio: qua virtute praeter alios plurimum Demosthenes valuit.

LIB. EOD. CAP. III.

Quanta sit autem in ea difficultas, vel duo maximi oratores, alter Graecae, alter Latinae eloquentiae principes docent. Nam plerique Demostheni facultatem huius rei defuisse credunt, Ciceroni modum. Nec videri potest noluisse Demosthenes, cuius pauca admodum dicta, nec sane ceteris eius virtutibus respondentia palam ostendunt non displicuisse illi iocos, sed non contigisse. Noster vero non solum extra iudicia, sed in ipsis etiam orationibus habitus est nimis risus affectator.

CAP. EODEM.

Dicacitas sine dubio a dicendo, quod est omni generi commune, ducta est: proprie tamen significat sermonem eum risu aliquo incessentem. Ideo Demosthenem urbanum fuisse dicunt, dicacem negant.

LIB. EOD. CAP. VLT.

Laudatur consilium Demosthenis, quod, cum suaderet bellum Atheniensibus, parum id prosperum expertis nihil factum esse ratione monstrat. poterat enim emendari negligentia. At, si nihil esset erratum, melioris in posterum spei non erat ratio. Idem cum offensam vereretur, si obiurgaret populi segnitiam in asserenda libertate reipublice: maiorum laudi uti maluit, qui eam fortissime administrassent. Nam & faciles habuit aureis, & natura sequebatur, ut meliora probanteis peiorum poeniteret.

LIB. VII. CAP. I.

Sed meminerimus ipsam dispositionem plerumque utilitate mutari, nec eandem semper primam questionem ex utraque parte tractandam. Cuius rei, ut cetera exempla praeteream, Demosthenes quoque atque Aeschines possunt esse documento, in iudicio Ctesiphontis diversum secuti ordinem, cum accusator a iure quo videbatur potentior, ceperit patronus omnia, vel penes omnia ante ius posuerit, quibus iudicem, quaestioni legum prepararet. Aliud enim alio docere prius expedit: alioqui semper petitoris arbitrio diceretur,

LIB. IX. CAP. II.

Et Demosthenes iurando per interfectos in Marathonem & Salamem, id agit, ut minore invidia cladis apud Chazoneam acceptae laboret.

LIB. EOD. CAP. III.

Gradatio, quae dicitur *κλίμαξ*, a pertiorē habet artē, & magis affectata, ideoque esse rarior debet. Est autem ipsa quoque adiectionis, repetitio, quae dicta sunt: & priusquam ad aliud descendat, in prioribus resistit. Eius exemplum ex Graeco notissimum (Demosthenis pro Ctesiphonte,) transferatur. Nec haec dixi quidem, sed non obij legatione: nec obij quidem, sed non persuasi Thebanis, sed a principio progressus re totam gradatim & singillatim ad exitum perduxi.

LIB. EOD. CAP. VLT.

Inuadit ergo haec inter ceteras vocē. Neque enim Demosthenes fulmina tantopere vibrasse diceretur, nisi numeris contorta ferretur. In quo, si hoc scimus, rhythmis contorta, dissētio. Nam rhythmi, ut dixi, neque sine habet certum, nec vllam in contextu varietatem, sed quae ceperunt sublatione ac positione, ad finem usque decurrunt: oratio non descendit ad strepitum digitorum. Id quod Cicero optime videt, ac testatur frequenter, sed quod numerosum sit, querere: ut magis non *ἀρρηκτοῦ*, quod esset inscitum atque agreste, quam *ἀρρηκτοῦ*, quod poeticum est, esse compositionem velit: sicut etiam quos palaestritas esse volumus, pe-

Elogia.

ritos tamen palaestrae esse volumus, non ἀπαλαίτους.

LIB. EOD. CAP. EODEM.

Proximam clausulis diligentiam postulant iniriā, nam & ad haec intentus auditor est. Sed eorum facilius ratio est. Non enim cohaerent aliis, nec praecedentibus seruiunt: sed nouum exordium sumunt, cum illae, quamlibet sint compositae, ipsam gratiam perdant, si ad eas rupta via veniamus. Namque cum sit, ut videtur, seuera Demosthenis compositio, *ἀσχητόν μὲν, ὡς ἀνδρες ἀδύνατοι, τοῖς θεοῖς δὲ ὅμοια πᾶσι καὶ πάσαις.* & illa quae ab uno (quod sciam) Bruto minus probatur, ceteris placet, *καὶ μὴ πᾶσι ἑλληνὶ μὲν δὲ τοῦδε.* non desunt qui Ciceronem carpant in his, Familiaris ceperat esse balneatori, & Non minus dura Archipiratae. Nam balneatori, & Archipiratae idē finis est qui *πᾶσι καὶ πάσαις*, & qui, *μὴ δὲ τοῦδε.* sed propria sunt, ideo seueriora.

LIB. X. CAP. I.

Neque id statim legenti persuasum sit, omnia, quae magni autores dixerint, utique esse perfecta. Nam & labuntur aliquando, & oneri cedunt, & indulgent ingeniorum suorum voluptati: nec semper intendunt animum, & nonnunquam fatigantur: cum Ciceroni dormire interim Demosthenes, Horatio vero etiam Homerus ipse videatur. Summi enim sunt, homines tamen: acciditque iis, qui quicquid apud illos repererunt, dicendi legem putant, ut deteriora imitentur (id enim est facilius) ac se abunde simileis putent, si vitia magnorum consequantur.

LIB. EOD. CAP. EOD.

Sequitur oratorum ingens manus, cum decem simul Athenis aetas una tulerit: quorum longē princeps Demosthenes, ac penes lex orandi fuit. tanta vis in eo, tam densa omnia, ita quibusdam neruis intenta sunt, tam nihil ociosum, is dicendi modus, ut nec quid desit in eo, nec quid redundet, inuenias.

LIB. EOD. CAP. EOD.

Oratores vero vel praecipue Latinam eloquentiam parem facere Graecae possunt. Nam Ciceronem cuiuscunque eorum fortiter opposuerim. Nec ignoro quantum mihi concite pugna, cum praesertim id non sit propositum, ut eum de Demostheni comparē hoc tempore: neque enim attinet: cum Demosthenē in primis legēdum, vel ediscēdum potius putē. Quorum ego virtutes plerasque arbitror simileis, consilium, ordinē: diuidēdi, preparandi, probandi rationē, omnia denique, quae sunt inuentionis. In eloquēdo est aliqua diuersitas: desior ille, hic copiosior: ille concludit adstrictius, hic latius pugnabit ille acumine saepe, hic frequenter potere. illi nihil d. trahi potest, huic nihil, adici: cura plus in illo, in hoc natura. Salibus certe, & comiseratione (qui duo plurimum affectus valent) vincimus. Et fortasse epilogos illi mos ciuitatis abstulerit: sed & nobis illa, quae Attici mirantur, diuersa Latini sermonis ratio minus permiserit. In epistolis quidem, quamquam sunt utriusque, nulla contentio est. Cedendum vero in hoc quidem, quod ille & prior fuit, & ex magna parte Ciceronem, quantus est, fecit. Nam mihi videtur M. Tullius, cum se totum ad imitationem Graecorum contulisset, effinxisse vim Demosthenis, copiam Platonis, iucunditatem Isocratis.

LIB. EOD. CAP. II.

Longē perfectissimus Graecorum Demosthenes, aliquid tamen aliquo in loco melius alij, plurima ille: sed non qui maxime imitandus, etiam solus imitandus est,

Demosthenis

LIB. EOD. CAP. III.

Quare silvarum amœnitas, & præter labentia flumina, & inspirantes ramis arborum auræ, volucrumque cantus, & ipsa latè circumspecti libertas, ad se trahunt: ut mihi remittere potius voluptas ista videatur cogitationem, quàm intendere. Demosthenes melius, qui se in locum, ex quo nulla exaudiri vox, nihilque prospici posset recondebat, ne aliud agere mentem cogere oculi. Ideoque lucubranteis silentium noctis, & clausum cubiculum, & lumen vnum velut rectos maximè teneat.

LIB. EOD. CAP. EOD.

Quid alioqui fiet, cum in medio foro, tot circumstantibus iudiciis, iurgiis, fortuitis etiam clamoribus, erit subito continua oratione dicendum, si particulas, quas ceris mandamus, nisi in solitudine reperire non possumus? Propter quæ ille tantus amator secreti Demosthenes, in litore, in quod se maximo cum sono fluctus illideret, meditans, consueſcebat concionum fremitus non expauescere.

LIB. II. CAP. III.

Equidem vel mediocrem orationem commendatam viribus actionis, affirmaverim plus habiturum esse momenti, quàm optimam eadem illa destitutam. Siquidem & Demosthenes, quid esset in toto dicendi opere primum, interrogatus, pronuntiationi palmam dedit, eidemque secundum ac tertium locum, donec ab eo queri desineret: ut eam videri posset non præcipuam, sed solam iudicasse. Ideoque ipse tam diligenter apud Andronicum hypocritam studuit, ut admirantibus eius orationem Rhodiis, non immerito Aeschines dixisse videatur, Quid si ipsum audiuissetis?

LIB. EOD. CAP. VLT.

Quare longiorè dicturis periodum, colligendus est spiritus: ita tamè, ut id neque cum sono faciamus, neque omnino ut manifestum sit, reliquis partibus optimè inter iuncturas sermonis reuocabitur. Exercendus est autem, ut sit quàm longissimus: quod Demosthenes ut efficeret, scadens in aduersum continuabat quàm posset plurimos versus. Idè quod facilius verba ore libero exprimeret, calculos lingua voluens dicere domi solebat.

LIB. EOD. CAP. EOD.

Decor quoque à gestu atque motu venit. Ideoque Demosthenes grande quoddam intuens speculum, componere actionem solebat. Ad eò quauis ille fulgor sinistras imagines reddat, suis demum oculis credit quod efficeret.

CAP. EOD.

Iactatur & humeri: quod vitium Demosthenes ita dicitur emendasse, ut, cum in angusto quodam pulpito stans diceret, hasta humero dependens immineret: ut, si calore dicens vitare id excidisset, offensione illa comonertur.

LIB. XII. CAP. I.

Nunc de his dicendum est, quæ mihi quasi cõspiratione quadam vulgi reclamari videntur. Orator ergo Demosthenes non fuit? atqui malum virum accepimus. Non Cicero? atqui huius quoque mores multi reprehenderunt. Quid agam? magna responsio inuidia subeunda est, mitigandæ sunt prius aures. Mihi enim nec Demosthenes tam graui mortum dignus videtur inuidia, ut omnia, quæ in eum ab inimicis cõgesta sunt, credam cum & pulcherrima eius in Republica cõsilia, & finem vite clarum legam. Nec M. Tullio defuisse video, in illa parte, cuius optimi voluntatem, testimonio est actus nobilissimè consulatus: integerrimè prouincia administrata: & repudiatus vigintiuiratus: & civilibus bellis, quæ in ætatem eius grauisima inciderunt, neque spe neque metu declinat animus, quo minus se optimis partibus, id est reipublice iungeret.

LIBRO EODEM, CAPITE EODEM.

Transco illos, qui Ciceroni ac Demostheni ne in eloquentia quidem satis tribuunt: quanquam neque ipsi Ciceroni Demosthenes videatur satis esse perfectus, quem dormire interim dicit: nec Cicero Bruto, Caluocque, qui certè compositionem illius etiam apud ipsum reprehendunt: nec Asinio utriusque qui vitio orationis eius etiam inimicè pluribus locis insequantur.

LIBRO EODEM, CAPITE SECUNDO.

Quæ denique intelligi saltem potest eloquentia hominis optima nescientis? Hæc si ratione manifesta non essent, exemplis tamen crederemus. Siquidem & Periclem, cuius eloquentiæ etiam si nulla ad nos monumenta venerunt, vim tamen quandam incredibilem cum historici, tum etiam liberrimum genus hominum, comici veteres tradunt, Anaxagoræ physici constat auditorem fuisse: & Demosthenem, principem omnium Græciæ oratorum dedisse operam Platoni. Nam M. Tullius non tantum se debere scholis rectorum quantum academiæ spaciis, frequenter ipse testatus est.

LIBRO EODEM, CAPITE SEXTO.

Agendi autem initium sine dubio secundum vires cuiusque sumendum est: neque ego annos definiam, cum Demosthenem puerum admodum actiones pupillares habuisse manifestum sit: Caluus, Cæsar, Pollio, multum ante quæstoriam omnes ætatem grauisima iudicia susceperunt: pretextatos egisse quosdam sit traditum: Cæsar Augustus duodecim natus annos, auiam pro Rostris laudauerit.

LIBRO EODEM, CAPITE DECIMO.

Quid denique Demosthenes? non cunctos illos tenuis & circumspectos, vi, sublimitate, impetu, cultu, cõpositione superauit? non insurgit? locis? non figuris gaudet, non translationibus nitet? non oratione ficta dat carentibus vocem? non illud iurandum per cæsos in Marathone ac Salamine propugnatores reipublice satis manifestè docet præceptorem eius Platonem fuisse? Quæ ipsum num Asianum appellabimus, plerumque instinctis diuino spiritu vobis comparandum?

LIBRO EODEM, PAV- LO PDS.

Itaque si quis nunc ad eas Demosthenis virtutes, quas ille summus orator habuit, tamen quæ defuisse ei, siue ipsius natura, siue lege ciuitatis videtur, adiecerit? ut affectus concitatus moueat, audiam dicentem, non fecit hoc Demosthenes? & si quid exierit numeris aptius, fortasse non possit, sed tamen si quid exierit, non erit Atticum?

EODEM CAPITE.

Quod si mihi des consilium iudicum sapientum, perquam multa tecum danda ex orationibus non Ciceronis modo, sed etiam eius, qui est strictior multo, Demosthenis.

DE EODEM, EX P. CORNELIO TACITO, IN DIALOGO DE ORATORIBUS.

Sed hoc primum interrogabo, quos vocetis antiquos quam oratorum ætatem signatione ista determinetis. Ego enim, cum audio antiquos, quosdam veteres & olim natos intelligo, ac mihi versantur, ant e

ante oculos Vlyfles & Nestor, quorum ætas mille ferè, & CC annis seculum nostrum antecedit. Vos autem Demosthenem & Hyperidè percipitis, quos satis constat Philippi & Alexandri temporibus floruisse, ita tamen ut utriusque superstites essent. Ex quo apparet non multo plures, quam CCC annos interesse inter nostram & Demosthenis ætatè. Quod spaciù temporis, si ad infirmitatem corporum nostrorum referas, fortasse longum videatur: si ad naturam seculorum & respectum huius immensi ævi, perquam brevis, & in proximo est. Nam si, ut Cicero in Hortensio scribit, is est magnus & verus annus, quo eadem positio cœli, siderumque, quæ cum maximè est, rursus existet, isque annus horum quos vocatis, annorum quindecim millia complectitur, incipit Demosthenes vester, quem vos veterem & antiquum fingitis, non solum eodem anno, quo nos, sed ferè eodem mense existisse.

EX EODEM DIALOGO, paulo post.

Quem (oratore) non posse aliter existere, nec existisse unquam confirmo, nisi eum, qui tanquam in aciem omnibus armis instructus, sic in forum omnibus artibus armatus exierit. quod adeo negligitur ab horum temporum disertis, ut in orationibus eorum fæx quoque quotidiani sermonis fœda, ac pudenda vitia deprehendantur: ut ignorent leges, non teneant S. C. ius civitatis vltro derideant: sapientiæ verò studium & præcepta prudentium penitus reformident: in paucissimos sensus, & angustas sententiâ detrudat eloquentiam, velut expulsam regno; ut, quæ olim omnium artium domina pulcherrimo comitatu pectora implebat, nunc circumcisa & amputata sine apparatu, sine honore, penè dixerim sine ingenuitate, quasi vna ex fordidissimis artificii discatur. Ego hæc primâ & præcipuâ causâ arbitror, cur tantum ab eloquentia antiquorum oratorum recesserimus. Si testes desiderantur, quos potiores nominabo, quam apud Græcos Demosthenem, quem studiosissimum Platonis auditorem fuisse memoriæ proditum est.

DE EODEM EX AVLO Gellio libro primo, capite octavo.

Hocion ex Peripatetica disciplina, haud sanè ignobilis vir fuit. Is librum multæ, variæque historiæ refectum composuit: eumque inscripsit, *κέρως ἀμαλθίας*, ea vox hoc fermè valet, tanquã si dicas, Cornu copix. In eo libro super Demosthene rhetore, & Laide meretrice historia hæc scripta est: Laïs, inquit, Corinthia ob elegantiam, venustatemque formæ grandem pecuniam demerebat: conuentusque ad eã ditiorum hominum ex omni Græcia celebres erant: neque admittebatur, nisi qui dabat, quod poposcerat: poposcebat autem illa nimiam quantitatem. Hinc ait natum esse illud frequens apud Græcos adagium, *ὄν παντός ἀνδρὸς εἰς κέρως ἀμαλθίαν ἐστὶ ὁ πλοῦς*: quod frustra iret Corinthum ad Laidem, qui non quiret dare, quod poposceretur. Ad hanc ille Demosthenes clanculum addit: & ut sibi sui copiam faceret, petit. At Laïs *μυριάς δραχμῶν, ἢ πέντακοντα* poposcit: hoc facit numi nostratis denarij decem millia. Tali petulantiæ mulieris, atq. pecuniæ magnitudine iectus, expavidusque Demosthenes, auertit iter, & discedens: Ego, inquit, poenitere tanti non emo. Sed Græca ipsa, quæ fertur dixisse, lepidiora sunt, *ὄν ἁπάντων ἀνδρῶν, ἢ πέντακοντα δραχμῶν μεταμέλειαν*.

EX EODEM, LIBRO 3. capite. 13.

Hermippus hoc scriptum reliquit: Demosthe-

nem admodum adolescentem ventitare in Academiâ, Platonemque audire solitum. Atque is, inquit, Demosthenes domo egressus, ut ei mos erat, cum ad Platonem pergeret, compluresque populos concurrentibus videret, percontatur eius rei causam: cognoscitque currere eos auditum Callistratum. Is Callistratus Athenis orator in repub. fuit, quos illi *δημαγωγῶν* appellant. Visum est paulum devertere, experiri que, an ad digna auditu tanto prope ratu studio foret. Venit, inquit, atque audit Callistratum, nobilem illam *πρὸς δεισιφροσύνην* dicentem. Atque ita motus, & demulctus, & captus est, ut Callistratum iam inde sectari cœperit, Academiâ cum Platone reliquerit.

EX EODEM, LIBRO X. capite 19.

Incessebat quempiam Taurus philosophus seuera atque vehementi oratione adolescentem, à rhetoribus & facundiæ studio ad disciplinas philosophiæ transgressum, quod factum quiddam esse ab eo diceret inhonestè & improbè. At ille non ibat inficias fecisse, sed id solitum esse fieri defendebat, turpitudinèque delicti, exemplorum vsu & consuetudinis veniâ deprecabatur. Atque ibi Taurus isto ipso defensionis genere irritator: Homo, inquit, stulte & nihili, si te à malis exemplis autoritates, & rationes philosophorū non abducunt, ne illius quidem Demosthenis vestri (*κατ' Ἀνδροπίωνος*) sententia tibi in mentem venit? quæ quia lepidis, & venustis vocū modis vincita est, quasi quædam cantilena rhetorica, facilius adhærere memoriæ tuæ potuit. Nam si me, inquit, non fallit, quod quidem in priori pueritia legerim, verba hæc sunt Demosthenis aduersus eum, qui (ut tu nunc facis) peccatum suum peccatis alienis exemptum, purgatūque ibat: *ὄν δὲ μὴ λέγε ὡς γέρονε τὸ τοῦ οὐτοῦ πολλὰ κίς, ἀλλ' ὡς οὐτοῦ φροσύνην γίνεσθαι. οὐ γὰρ εἴ τι πρότερον μὴ κατὰ τοὺς νόμους ἐπελάθῃ, οὐ γὰρ τὸ ἐμμεύσασθαι, ἀλλ' ὡς τὸ εὐποροῦναι ἀδικημάτων ἀλλὰ πολλῶν μάλλον ἀλίκοις. ὡς περὶ γὰρ εἴς τε ἄλλω, οὐ ταῦτα ἐκ ἀνέγραψας, οὕτως ἀνὸς νῦν ἀλλ' ἄλλω οὐ γράψας. i.* Tu autè noli dicere ita se penumero factitatū esse, sed ita fieri conuenire. Non enim si quid aliquando non consentaneum legibus actum est, & tu hoc imitatus es, iccirco iure absoluaris: sed multo magis damnari debeas. Quemadmodum enim si quis damnatus esset, tu hoc decretum non scripsisses: ita si tu nunc damnatus fueris, alius non decerneret.

EX LIBRO VNDECIMO, capite nono.

Critolaus scripsit, legatos Mileto publicè rei causa venisse Athenas, fortasse dixerit auxiliij petendi gratia. Tum qui pro sese verba facerent, quos visum erat, aduocasse, aduocatos (ut mandatum erat) verba pro Milesijs ad populum fecisse, Demosthenem Milesiorum postulatis acriter respondisse, neque Milesios auxilio dignos, neque ex republica id esse contēdisse. Rem in posterum diem prolatam, legatos ad Demosthenem venisse, magnòque opere rogasse, ut contra ne diceret: eum pecuniam petiuisse, & quantum petiuerat, abstulisse. Postridie cum res agi denuò cœpta esset, Demosthenem lana multa collum, ceruicèsq. circumuolutū, ad populū prodisse, se *συνάχην* pati: eò contra Milesios loqui non quire. tum è populo vnū exclamasse, non *συνάχην*, quod Demosthenes pateretur, sed *ἀγυράχην* esse. Ipse etiam Demosthenes, ut idem Critolaus refert, nō id postea cōcelauit, quin gloriæ quoque hoc sibi assignauit. Nā cum interrogasset Aristodemum actorem fabularū, quātū mercedis, uti ageret, accepisset, & Aristodemus talētū respōdisset: At ego, *πλ'*, inquit, accepi, ut tacerē.

Demosthenis Elogia.

EX EODEM LIBRO,
capite 10.

Quod in capite superiore à Critolao scriptum esse diximus, super Demosthene, id C. Gracchus in oratione, qua legem Auferam dissuasit, in Demadem contulit verbis hisce: Nam vos, Quirites, si velitis sapientia atque virtute uti, & si queratis, neminem nostrum inuenietis sine precio huc prodire: omnes nos, qui verba facimus, aliquid petimus, &c.

EX LIBRO DECIMOQVIN-
to, capite 28.

In qua re etiam Fenestellam errasse, Pædianus Africanus animaduertit: quod eum (Ciceronem) scripserit, sexto & vigesimo ætatis anno pro Sexto Roscio dixisse. Longior autem Nepotis, quam Fenestellæ, error est: nisi quis vult in animum inducere, studio amoris & amicitie adductum, amplificandæ admirationis gratia, quadrennium Nepotem suppressisse: M. Cicero orationem florentem dixisse pro Roscio, admodum adolescens videretur. Illud ad eum ab utriusque oratoris studiosis animaduersum, & scriptum est, quod Demosthenes & Cicero pari ætate illusterrimas orationes in causis dixerint: alter *ἄνδρα προτιωβος, ἡγὴ ἡγῆται Τιμοκρίτους*, septem & viginti annos natus: alter anno minor pro P. Quintio: septimo & vigesimo, pro Sexto Roscio. Vixerunt quoque non nimis numerum annorum diuersum: alter treis & sexaginta annos, Demosthenes, 60.

EX LIBRO DECIMOSE-
ptimo, cap. 21.

Circa annum deinde vrbis conditæ CCCC. Philippus Amyntæ filius Alexandri pater regnum Macedoniae adeptus est, in eoque tempore Alexander natus est. Paucisque inde annis post, Plato philosophus ad Dionysium Siciliae tyrannum posteriorem profectus est. Post deinde aliquanto tempore, Philippus apud Charoneam prælio magno Atheniensis vicit. Tum Demosthenes orator ex eo prælio salutem fugam quaesivit. Cùmque id ei quod fugerat probrosè obiceretur, versu illo notissimo illudit, *Ἄνδρα ὁ φάγῳν ἔχῃ πῆλιν μαχέσεται*. Postea Philippus ex insidiis occiditur, & Alexander regnum adeptus, ad subigendos Persas in Asiam atque in Orientem transgressus est. Alter autem Alexander, cui cognomentum Molosso fuit, in Italiã venit, bellum populo Romano facturum. Iam enim fama, virtusque felicitatis Romanæ apud exterarum gentium enitescere inceperat. Sed prius quam bellum faceret, vita decessit. Eum Molossum cùm in Italiam transiret, dixisse accepimus, se quidem ad Romanos ire quasi in *Ἄνδρα προτιωβος*, Macedonem esse ad Persas, quasi in *ἡγεμονίῳ*. Postea Macedo Alexander pleraque parte Orientali subacta, cùm annos regnauisset vndecim, obiit mortis diem. Neque ita longè post, Aristoteles philosophus, & post aliquanto Demosthenes, vita functi sunt.

DE EODEM, EX PLINIO,
libro septimo, capite 30.

Aeschines Atheniensis summus orator, cùm accusationem, qua fuerat vsus, Rhodi legisset, legit & defensionem Demosthenis, ob quam in illud depulsus fuerat exsulum: mirantibusque tum magis fuisse miraturos dixit, si ipsum orantem audiissent: in calamitate testis infans factus inimici.

DE EODEM LIBRO
33. cap. 1.

Alij sub gemmis venena cludunt, sicut Demosthenes, summus oratorum Græciæ, annulosque mortis causa habent.

A DE EODEM, EX POMPO-
nio Mela, cap. 7.

Circa Peloponnesensem etiam nunc in Aegæo Phitiussa, & Aegina Epidaurico litori, proxima, Træzenio Calauria interingnobileis: alias letho Demosthenis nobilis.

DE EODEM EX IUVENE-
nale, Sat. 10.

Eloquium ac famam Demosthenis, aut Ciceronis Incipit optare, & totis quinquatribus optat: Quisquis adhuc uno partem coisit asse Mineruam, Quem sequitur custos anguste vernula capsæ: Eloquio sed uterque perit orator: utrumque Largus, & exundans letho dedit ingenij fons: Ingenio manus est & ceruix cæsa, nec unquam Sanguine caudicis maduerunt rostra pusilli. O fortunatam, natam me consule, Romam, Antoni gladios potuit contemnere, si sic Omnia dixisset ridenda poemata malo, Quam te conspicua diuina Philippica fame, Volueris à prima que proxima, scuis & illum Exitus eripuit, quem mirabantur Arbene Torrentem, & pleni moderantem frena theatri. Dux ille aduersis genitus, fatique sinistro, Quem pater ardentis massa fuligine lippus A carbone, & forcipibus, gladioque parante. Incude, & luteo Vulcano ad rhetora misit.

DE EODEM, EX AVSONII
epistola 32, ad Symmachum.

Quis ita ad Aesopi venustatem, quis ad sophisticas Isocratis conclusiones, quis ad enthymemata Demosthenis, aut opulentiam Tullianam, aut proprietatem nostri Maronis accedat?

DE EODEM, IN PRÆFA-
tione commemorationis profes-
sorum Burdigalens.

*Dicendi torrens tibi copia, que tamen aurum,
Non etiam luteam volueru illauiem.
Et Demosthenicum quod ter primum ille vocauit
In te sic vixit, cedat ut ipse tibi.*

D. ERASMVVS ROTERO-
damus in Præfatione
Demosthenis.

Demosthenes plus artis habet, quam prima fronte præ se ferat. Hic enim, quod honorifico ioco dixit Demades, scripsit ad aquam, nec nisi à sobriis ac vigilantibus potest intelligi. Proinde quod de M. Tullio scripsit, &c. Fabius, pari iure de Demosthene dici potest: Is se sciet in arte dicendi profecisse, cui Demosthenes valde placere coeperit. Quem admodum tabula magno artificio depicta, nemo magnopere delectatur artis imperitus: ita Demosthenis diuinum illud, & quod facundissimi quisque semper in eo mirati sunt, *τὸ δεινόν*, non sentitur, nisi & Rhetoricis præceptionibus exercitatis, & historiarum cognitione instructis. Itaque patiar, ut puer quidem degustet Demosthenem: sed ad eum seriò redeat, iam factus oculatior, quo perspiciat illam verè Atticam venerem, illud excussum iudicium, illa summo artificio contorta enthymemata, postremò vim illam omnibus admirabilem, vix vlli imitabilem. Elegans interim fuerit exercitatio, quod à veteribus nonnullis factum est in Homero ac Vergilio, si quis idem faciat in Demosthene & M. Tullio: ut ex collatione locorum deprehendat, quid hic ab illo sit mutuatus, & vbi noster sit Græco par, vbi superior, vbi ab exemplari non nihil degeneret imitatio. Vix alia res æquè con-
ducit

Elogia.

ducit ad parandum iudicium. Non hic sumpturus sum operam in laudando Demosthene, ad quem pro dignitate prædicandum opus esset eloquentia Demosthenica: imò nulla potius opus est eloquentia, ad eum laudandum, quem vno ore ad cælum ferunt omnes.

IO. LOD. VIVES, LIB. DE Tradendis disciplinis tertio.

IN Demosthene, quem crebrò habebis in manibus, absoluta est linguæ illius vis ac gratia: non aliter quàm de Ciceronis orationibus diximus.

IDEM, DE CICERONE.

In orationibus Ciceronis, sunt ornamenta, lumina, & virtutes omnes dicendi.

IDEM, RHETORICORVM II. B

Idcirco Demosthenes Ciceroni à quibusdam eò antepositur, quòd minus artem præferat, minusque sapiat scholam, communi sermone accommodatior.

CICERO LIB. III. DE Republica.

Aeschines Atheniensis, vir eloquentissimus, cum adolescens tragedias actauisset, rempublicam capessuit, & Aristodemum, tragicum item actorem, maximis de rebus pacis ac belli legatum ad Philippum Athenienses sæpe miserunt.

IDEM TVSCVL. QVÆSTIONVM. libro 3. vbi de luctu agit.

Sed hæc omnia faciunt opinantes ita fieri oportere. Itaque & Aeschines in Demosthenem inuehitur,

A quòd is septimo die post filiae mortem hostias immolasset. at quàm rhetoricè quàm copiosè quas sententias colligit? quæ verba contorquet? vt licere quidvis rhetori intelligas, quæ nemo probaret, nisi inlitum illud in animis haberemus, omnes bonos interitu suorum quàm grauissimè mœrere oportere.

ET IN ORATORE.

Atheniensium semper fuit prudens sincerumque iudicium. nihil vt possent nisi incorruptum audire, & elegans. Eorum religioni cum seruiret orator, nullum verbum insolens, nullum odiosum ponere audebat. Itaque hic, quem præstitisse diximus ceteris, in illa pro Ctesiphonte oratione longè optima summissus à primo: deinde dū de legibus disputat, pressius: post solum incedens, iudices vt vidit ardentis, in reliquis exultauit audacius. Attamen in hoc ipso diligenter examinante verborum omnium pondera, reprehendit Aeschines quædam, & exagitat, illudensque dura odiosa, intolerabilia esse dicit. Quin etiam querit ab ipso, cum quidem eum beluam appellet, vtum illa verba, an portenta sint: vt Aeschini ne Demosthenes quidem videatur Atticè dicere. Facile est enim verbum aliquod ardens (vt ita dicam) notare, idque restinctis iam animorum incendiis, irridere. Itaque se purgans iocatur. Demosthenes. Negat in eo positas esse fortunas Græciæ. * in hoc in eum, * huc an illuc manum porrexerit.

DE ORATORE III.

Suauitatem Isocrates, subtilitatem Lysias, acumen Hyperides, sonitum Aeschines, vim Demosthenes habuit.

DE OPT. GEN. ORAT.

C A me autem (vt cum maximis minima conferam) gladiatorum par nobilissimum inducitur, Aeschines tanquam Aescrinus (vt ait Lucilius) non spurcus homo, --- sed doctus & acer, cum Placideiano hic componitur, optimum longè Post homines natos. --- Nihil enim illo oratore arbitror cogitari posse diuinius.

LIABNII ARGVMEN-
TVM PRIMÆ, AC POTIVS
omnium Olynthiacarum
orationum.

Olynthi o-
rigo &
res gestæ.

OLYNTHVS Thraciæ fuit vrbs: eam Græci tenuerunt, oriundi Chalcide: quod est Eubiæ oppidum, Atheniensium colonia. Multa porrò & præclara Olynthij, vt & cum Atheniensibus, qui Græcis imperarunt olim, & item cum Lacedæmoniis, bella gesserunt: ac magnam tandem adepti potentiam, inter cognatas ciuitates excelluerunt. Non parua enim in Thracia Chalcidicæ gentis multitudo fuit. Post, in ita cum Philippo rege Macedoniae societate Olynthij, cum eo primum Atheniensibus arma intulerunt: idque partim Anthemuntum oppidum acceptum, de quo inter Macedones & ipsos contentio fuerat: partim ob Potidæam, quam Philippus expugnatam ereptamque Atheniensibus, Olynthius tradiderat. Tandem suspectum habere cœperunt regem, quod & magna eius, subitâque incrementa, & parum fidum esse ingenium viderent. Obseruato igitur tempore, quo is peregrè abesset, missis legatis, pacem cum Atheniensibus fecerunt: in quo iactam cum Philippo fœdus violabant. Pacti autem fuerant, se communiter bellum & gesturos cum Atheniensibus: & si aliud visum esset, communiter composituros. Philippus autem iam pridem causam contra eos quaritans, tum verò hanc nactus, bellum eis vt fœdus fragis, & cum hostibus suis amicitia fœdere coniunctis, infert. Quare hi legatos Athenas mittunt ad petendum auxilium, iis Demosthenes patrocinator, & opem ferre iubet Olynthiis: quod in eorum salute sit posita securitas Atheniensium. Nunquam enim Philippum, saluis Olynthiis, in Atticam venturum: Athenienses autem facultatem habituros esse nauigandi in Macedoniam, atque in ea gerendi belli. Sin vrbs hæc à Philippo subacta fuerit: apertam esse viam regi ad inuadendum Athenienses. Negat autem Philippum tam superatum esse difficilem, quam putetur: vt animos contra eum faciat Atheniensibus. Differit etiam de pecunia publica: suadetque, vt à spectaculis ad militiæ usum transferatur. Ac morem, quo Athenienses quondam sunt vti, minus notum, explicari necesse est. Cum olim non saxeum esset apud eos theatrum, sed in ligneis tabulis coassatum, omnesque locum occupare properarent: & verberibus & vulneribus etiam interdum alij alios afficiebant. Quod magistratus Atheniensium prohibitori, vana fecerunt loca, vt nemo nisi binis obolis numeratis, ad spectandum admitteretur. Ne verò pauperes eo sumptu premi viderentur: constitutum fuit, vt è publico binos illos obolos quisque acciperet. Quæ consuetudo inde orta, eo usque processit, vt non eo nomine duntaxat acciperent, sed prorsus omnem pecuniam publicam distribuerent. Vnde etiam ad militiam segnes facti sunt. Quam enim pecuniam olim propter expeditiones è publico in stipendium accipiebant: eam tum in spectaculis &

Demo-
sthenes
Olynthi-
os contra
Philippum
defendi iu-
bet.

De thea-
trali pecu-
nia in mi-
litiâ conuertē-
da.

βολοις. ἐν τούτῳ μὲν οὐδὲν ἦρξεν. ἄλλοτε δὲ εἰς τοσοῦτον, ὥστε οὐκ εἰς τὸ μόνον ἐλάμβανον, ἀλλὰ ἀπλῶς πάντα τὰ δημόσια χρήματα διενέμοντο. ὕδεν καὶ ὡς τὰς στρατίας ἐκινεῖται κατέστησαν. πάλαι μὲν γὰρ στρατοδύμοι, μισθὸν ὡς τῆς πόλεως ἐλάμβανον. τὸ τε δὲ ἐν ταῖς στρατείαις καὶ

ΛΙΒΑΝΙΟΥ ΥΠΟΘΕ-
ΣΙΣ, ΤΟΥ ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΥ

πρώτου λόγου.

ΟΛΥΝΘΟΣ ἡ πόλις ἐπὶ Θράκης ἐλλυμὸν δὲ τῷ τῆς ἐνοικοῦντων τὸ γένος, ἀπὸ χαλκίδος τῆς ἐν εὐβοίᾳ, ἢ δὲ χαλκίδος ἀθλιωῶν ἀποικος. πολλοὶ ἦ πόλεμοι καὶ ἐνοδοῖοι τῷ ὀλυμίου. ἀθηναιοῖς τε γὰρ ἐπολέμησεν, ἀρχοῦσι τῆς ἐλλυμίων τὸ παλαιόν, καὶ αὐτῶν λακεδαιμονίοις. χρεῖα τε εἰς δυνάμιν ἔσθλην δε μὲν ἀλλυ, καὶ τῆς συγχεῖν πόλεων ἔσθλει χει. ἡ γὰρ ἐπὶ Θράκης πολὺ τὸ γένος χαλκιδικόν. φιλιππῶν ἦ τῶν μακεδόνων βασιλεῖ συμμαχῶν οἱ ὀλυμίοι ποιησάμενοι, καὶ πολεμουῦτες μετ' αὐτῶν ἔσθλει ἀθλιωῶν τὸ κατ' ἀρχαίς, καὶ τὸ μὲν αὐτῶν μετὰ τῶν μακεδόνων εἰληφότες, πόλιν ἀμφοισθητήσιμον μακεδόνων καὶ ὀλυμίοις, τὸ δὲ ποτὶ ἀμα, ἡ ἀθλιωῶν ἐχόντων, ἐμπολιορήσας ὁ φιλιππῶν ὀλυμίοις παρέδωκεν ὕστερον ὑποπλάσειν ἦρξεν τὸν βασιλεῖα, ὁρῶντες αὐτῶν ταχέως ἐ πολλῶν τῶν αὐξήσων, οὐκ ἔστι δὲ τῶν γνώμων. ἀπὸ δημοῦντα δὲ πηρήσαντες αὐτῶν, πύμψαντες ἔσθλει ἀθλιωῶν, κατελύσαντο τὸν ἔσθλει αὐτοῖς πόλεμον, ποιουῦτες τὸ ὡς τὰς συστῆκας τὰς ἔσθλει φιλιππῶν. * συνετέθειτο γὰρ καὶ κοινῆ πολεμῆν ἔσθλει ἀθλιωῶν, καὶ ἄλλο τὸ δόξῃ, κοινῆ ἀείσαται. ὁ δὲ φιλιππῶν πάλαι μὲν ἔσθλει ἀθλιωῶν ἐπὶ αὐτοῖς δόμοις, τότε ἦ τῶν λαβῶν, ὡς τὰς συστῆκας ὡς ἀβελήκοσι καὶ ἔσθλει τοῖς ἐχθροῖς τοῖς ἐαυτῶν φιλιππῶν ἐσθλει μὲν πόλεμον ἐπὶ τῶν κεν. οἱ δὲ πεπύμοσσι ἔσθλει εἰς ἀθλιωῶν, ὡς βοθησίας. οἷς ὁ δημοσθίνης συμαγορῶν, βοθητεῖν κελεύων τοῖς ὀλυμίοις. καὶ φησι τῶν ὀλυμίων σωτηρίαν ἀσφάλειαν τῆς ἀθλιωῶν ἐπὶ σωζομένων γὰρ τῶν ὀλυμίων, οὐδέποτε ἦξεν εἰς τῶν ἀτίκῶν φιλιππῶν, ἀλλὰ τοῖς ἀθλιωῶν ἐξουσίαν ἐσθλει πλεῖν ἐπὶ τῶν μακεδόνων, καὶ καὶ ποιείσθλει τὸν πόλεμον εἰ δὲ ὑπὸ φιλιππῶν γήνηται ἡ πόλις αὐτῆ, αὐτῶν τῶν ἐπὶ τοῖς ἀθλιωῶν ὁδὸν τῶν βασιλεῖ. * φησι δὲ δυσμαχῆτον ἐπὶ τὸν φιλιππῶν οὐκ ὡς ὑπέληπται, στρατιῶν ἐπὶ αὐτῶν τοῖς ἀθλιωῶν. διείλεται δὲ καὶ ὡς τῆς δημοσίων χρημάτων, συμβουλόων ποιῶσαι αὐτὰ στρατιῶν αὐτῶν δωρεῶν. καὶ τὸ ἔσθλει οὐ ἔσθλει ὅν, ὡς ἐχθρῶν οἱ ἀθλιωῶν, ἀγάγη σαφύνισα. οὐκ ὄντες τὸ παλαιόν δεῦρο λιθίου παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ ξυλίαν συμπηγνυμῶν ἰκεῖων, ὡς αὐτῶν καταλαμβαῖν τὸν πόλεμον ἀδύδοντων, πλησίον ἐγένοντο, καὶ που καὶ ξυμμάται, τὸ κωλύσθλει βελήδεις οἱ ἔσθλει τῶν ἀθλιωῶν. ὠνητοῖς ἐποίησαντο τοῖς πόποις. καὶ ἔκρυσον ἔδει διδόναι δύο ὀβολοῖς, καὶ καταβαλόντα, δῖαν ἔχειν. ἵνα δὲ μὴ δοκῶσιν οἱ πένητες τῶν ἀγαλῶμα πλυπέσθλει, ὡς τῶν δημοσίου λαμβάειν ἔκρυσον ἐτάθη τοῖς δύο ὀβολοῖς. ἐν τούτῳ μὲν οὐδὲν ἦρξεν. ἄλλοτε δὲ εἰς τοσοῦτον, ὥστε οὐκ εἰς τὸ μόνον ἐλάμβανον, ἀλλὰ ἀπλῶς πάντα τὰ δημόσια χρήματα διενέμοντο. ὕδεν καὶ ὡς τὰς στρατίας ἐκινεῖται κατέστησαν. πάλαι μὲν γὰρ στρατοδύμοι, μισθὸν ὡς τῆς πόλεως ἐλάμβανον. τὸ τε δὲ ἐν ταῖς στρατείαις καὶ

